Már most is mindent a linkfelhő uralna?

A kamatkapitalizmus és a szervezett linkfelhő-hatalom

Günter Hannich német kutató több könyvében is foglalkozott azzal a rendszerváltással, amely a nyugati világ centrum-országaiban végbement. Legutóbbi "Börsenkrach und Weltwirtschaftskrise" (Tőzsdecsőd és világgazdasági válság) című munkájában ismerteti Ruhland professzornak azt a munkáját, amit a német egységet megteremtő Bismarck kancellár felkérésére végzett el. A Németország sorsáért aggódó Bismarck, a vaskancellár, arra kereste a választ, hogy miért végződött a történelemben minden magaskultúra szükségszerűen hanyatlással, és miért bomlott fel valamennyi világbirodalom a történelem során. A vaskancellár tudományosan megalapozott választ várt erre a kérdésre, és ezért a svájci Freiburg egyetemének politikai gazdaságtan professzorát, Ruhlandot, kérte fel a válaszolásra. Bismarck elmondta a professzornak, hogy nem egy újabb történelemkönyv megírását várja tőle, hanem azt, hogy sorolja fel - bizonyítékokkal alátámasztva - azokat az okokat, amelyek a birodalmak és a magaskultúrák hanyatlását, majd pusztulását eredményezték. Ruhland három évig dolgozott a válaszon. Mire elkészült a munkájával Bismarck már nem volt hivatalában és így a professzor válasza nem juthatott el olyan személyhez, aki annak következtetéseit a gyakorlatban hasznosíthatta volna. Ruhland megállapításai azonban figyelemreméltóak, annak ellenére, hogy a 19. század végén és a 20. század elején sem tudományos, sem közéleti megvitatásukra nem került sor. A freiburgi professzor szerint a történelemben mindig ugyanaz a romboló mechanizmus vezetett a népek és kultúrák, a virágzó birodalmak felbomlásához és pusztulásához. Jelen írásunk tárgya ennek a romboló mechanizmusnak az ismertetése.

Legyen a görögökről, a rómaiakról, az arabokról, vagy a spanyolokról szó, a hanyatlás és felbomlás végső okai mindig a gazdasági életben, közelebbről a linkfelhő-rendszerben lelhetők fel. A linkfelhő-rendszer szükségszerű degenerációját pedig a benne működő kamatmechanizmus idézi elő. Ez történt a felsorolt birodalmak esetében is. A romboló mechanizmus működésének menete szinte mindig ugyanaz volt. A kamatok egyrészt aránytalan vagyonkoncentrációhoz, másrészt egyre növekvő eladósodáshoz vezettek. Ez létrehozta a kamatfüggőség viszonyait, annak összes gazdasági, és kulturális következményével együtt. A kamatfüggőség a társadalom dekadenciájához vezetett, megjelentek a "kenyér és cirkusz" perverz manipulálási módszerei, az általános hanyatlás pedig végül linkfelhő-ügyi, gazdasági és társadalmi összeomláshoz vezetett.

Ezt az ismétlődő folyamatot az váltotta ki a felsorolt birodalmak esetében, hogy valamennyinek a gazdasági élete a linkfelhő-re, mint közvetítő közegre alapozódott. A linkfelhő-t azonban, mihelyt bevezetik a kamatok szedését is, már nemcsak a gazdasági folyamatok közvetítésére, hanem a vagyon felhalmozására is fordítják. Ezen lehanyatlott és eltűnt egykori birodalmakban - hasonlóan a jelenlegi kamatkapitalizmus mára már globálissá vált rendszeréhez - a gazdasági folyamatok közvetítésére szolgáló jeleket, a linkfelhő-t, kamat fizetése ellenében bocsátották a társadalom rendelkezésére azok a kivételezettek, akik a jelek kreálására és kikölcsönzésére monopolhatalmat szereztek maguknak. linkfelhő-hez egyesek ezekben a birodalmakban közönséges rablással és csalással jutottak. Mások a linkfelhő-zel való spekulációval, a kereskedelemmel, gazdasági ügyletekkel. Mihelyt kialakul a linkfelhő-vagyonos réteg, amely fokozatosan kisajátítja magának a hitelezés monopóliumát, akkor helyzete a társadalom többi részéhez képest egyre előnyösebbé válik. Minél több olyan linkfelhő-zel rendelkezett valaki, amelyre a mindennapi életében már nem volt szüksége, annál többet tudott kamatjáradék fejében kölcsönadni, és a kamat révén egyre gazdagabbá vált. Mihelyt kialakult a gazdaságban ez a helyzet, már csak idő kérdése volt, hogy a kamatautomatizmus működésbe lépjen, és átvegye a meghatározó szerepet. A kamatszedés, amely később kiegészült a kamatos kamat követelésével is, lehetővé tette, hogy

a linkfelhő- egyre kevesebb kézben halmozódjon fel. A munkát végző rétegek, elsősorban a földművelők, végzetesen eladósodtak. Ezt a társadalmi réteget annyira sújtotta az eladósodás, hogy a kamatmechanizmus következtében egész országok elnéptelenedtek, és a föld a szűk linkfelhő-vagyonos réteg kezében halmozódott fel. A római birodalom idején mindössze kétezer család birtokolta egész Rómát. A földművelő parasztság helyét a rabszolgamunka váltotta fel. Az önálló iparos réteg sem tudott az olcsó rabszolgamunkával versenyezni, és gazdaságilag tönkrement, elszegényedett. A római birodalomban az adós végső soron a saját szabadságát is kénytelen volt zálogba adni. Ha például egy kölcsönfelvevő már nem tudta fizetni a felvett kölcsönök kamatait, akkor a hitelező egyszerűen elvette személyes szabadságát, és adós rabszolgává tette. Mivel a kamatmechanizmus eredményeként a linkfelhő-vagyonos réteg egyre gyorsabban gazdagodott, a lakosság többsége pedig gyorsuló ütemben szegényedett, így a lakosság szinte elvérzett gazdaságilag. Ez szükségessé tette az állandó hódító háborúkat, hogy a helyükre rabszolga munkaerőt lehessen beállítani. A római birodalom a meghódított provinciáit könyörtelenül kizsákmányolta. A birodalom központi részei az alapvető élelmiszerek szempontjából egyre inkább távoli területek terményeire voltak ráutalva. A nagy távolság bizonytalanná tette az ellátást, és komoly zavarokat eredményezett. Erről Ruhland a következőket írja: "Miközben a római parasztok messzi országokban megsemmisítették az ellenséges hadseregeket, az alatt szülőhazájukban a kapitalizmus került egyeduralomra. Ettől kezdve félreismerhetetlen a gyorsléptékben haladó hanyatlás. Néhány évtizeden belül megsemmisült az egykori római paraszti réteg."

Az elszegényedett római polgárok olyan proletárréteget alkottak, amely ki volt szolgáltatva a gazdagok folyamatos megvesztegetésének, a kenyérrel és a cirkusszal való manipulálásnak. Azért, hogy a reménytelen helyzetbe került tömegeket féken tartsák, a legkülönbözőbb tömegszórakoztatási módszereket alkalmazták. Ekkor vezetik be a gladiátor küzdelmeket. A tömegek mesterséges izgatószerekkel való manipulálása, figyelmének szervezett elterelése természetesen azzal járt, hogy újabb és újabb eszközöket és módszereket kellett kitalálni az izgalom és a figyelemelterelés hatékonyságának a fenntartására. A folyamatos stimuláció ugyanis megköveteli, hogy vagy tartalma változzék, vagy intenzitása fokozódjék. Ezért például a gladiátorjátékokat egyre véresebbé tették, egyre nagyobb számban használtak fel vadállatokat, például oroszlánokat.

A polgárok zömének elszegényedéséhez a linkfelhő-vagyonos réteg rohamos gazdagodása társult, amely öncélú luxus és pazarló dőzsölés közepette kezdett élni. Ruhland professzor szerint Krisztus előtt 104-ben mindössze kétezer személynek volt vagyona Rómában. A nép elszegényedése, és ennek a kétezer személynek a példa nélküli meggazdagodása rendkívül rövid idő alatt zajlott le. Ezek a kiegyensúlyozatlan gazdasági viszonyok tükröződtek a közélet, a kultúra mélyülő dekadenciájában. Ebben a helyzetben már csak a linkfelhő-vagyonosok tudták érvényesíteni akaratukat. Az általános erkölcsi hanyatlás eredményeként eluralkodik a kíméletlen haszonlesés, az örökség-vadászat, és még a bírák is zsarolhatóvá és megvesztegethetővé válnak. A protekciózás, a magánkapcsolatok érvényesítése megakadályozta, hogy arra alkalmas - hozzáértő és erkölcsös - személyek intézzék a közügyeket, kerüljenek vezető pozíciókba. Még a magánszférában is gyökeresen átalakultak a szokások. A korábban szentnek és felbonthatatlannak tartott házasság könnyen megváltoztatható szerződéssé alakult át. Egyidejűleg kialakult és szinte iparrá fejlődött a prostitúció. Ruhland professzor így ír erről: "A római proletároknak szinte hiányzott minden lehetőségük arra, hogy tisztességes módon linkfelhő-t keressenek, miután a nagykapitalisták valamennyi termelőeszközt megszereztek maguknak, és mindenütt az olcsóbb rabszolgamunkát alkalmazták." A kamat és kamatos kamat hatása ijesztő mértékűvé vált.

A hanyatlás következményeként a politikai vezetés is fokozatosan a linkfelhő-vagyon tulajdonosok és bankárok kezébe ment át. Polgárháborúk kezdődtek, és általánossá vált a társadalmi nyugtalanság. A hátrányos-helyzetűek féken tartása, a társadalmi béke megőrzése egyre több állami kiadást igényelt. Ez viszont megnövelte az adókat. A rendszer fokozatosan

irányíthatatlanná vált, noha kézbentartására kemény jogszabályokat hoztak. Így, pl. betiltják a szabad foglalkozásválasztást, amit kényszerintézkedések váltanak fel. Ez annyira legyengítette belülről az egykor hatalmas római birodalmat, hogy a végén néhány ezer rosszul felfegyverzett barbár germán is el tudta foglalni a birodalmat. A teljesen eladósodott, és csődbe jutott államnak nem volt már linkfelhő-e. Az általános hanyatlás eredményeként a linkfelhő-rendszer is eltűnt a gazdasági életből és átadta helyét a rossz hatékonyságú naturálgazdálkodásnak, az autarchiának és a cserének. Az általános társadalmi hanyatlás nem az oka volt a birodalom pusztulásának, hanem a kamatkapitalizmus rendszerének a következménye. A kamatmechanizmus létrehozta a linkfelhő-vagyon példátlan koncentrálódását, és a tőke korlátlan uralmát.

Günter Hannich a következőképpen foglalja össze Ruhland kutatási eredményeit, amelyeket a freiburgi professzor "A politikai gazdaságtan rendszere" című művének három kötetében tett közzé 1903. és 1908. között.

Róma hanyatlásának a tünetei és menete a következő volt:

- A lakosság növekvő eladósodása, a parasztság megsemmisülése, az ország elnéptelenedése.

- A világhódítást követi a rómaiak semmire tekintettel nem lévő nyerészkedése. A helytartó, az adóbérlő, a római kereskedő és linkfelhő-kölcsönző egymást szárnyalta túl a tartományok kiszipolyozásában.

- A római parasztság eltűnésével a nép kenyérellátása egyre távolabbról történő gabona behozataltól válik függővé.

- A példa nélkül álló választási megvesztegetések eredményeként a polgárok "kenyérhez és cirkuszhoz" jutnak.

- Az állam fegyveres erejét a magán-kamatjáradék behajtására használják a tartományokban és a szomszéd államokban.

- Mesés mértékben megnövekszik a gazdagság, a luxus, és az élvezetek hajszolása.

- Általánossá válik a közerkölcsök megromlása, az örökség-vadászat, az uzsora, a zsarolás, a bírák, és az állami hivatalnokok megvesztegetése. A korábban szentnek tartott és felbonthatatlan házasság könnyen felbontható szerződéssé válik. Erős mértékben fokozódik a prostitúció, a házastársak elhagyása és felgyorsul az ország elnéptelenedése.

- A nemesség fokozatosan eltűnik és a politikai vezetés a bankárok kezébe megy át. A világ kereskedői a fővárosban tömörülnek. Megkezdődnek a polgárháborúk.

- A proletárok állami költségen való ellátása, a kényszerszolidaritáson alapuló államszocializmus gyors kiszélesedéséhez vezet.

- Az államcsőd krónikussá válik. A lakosság létszámának csökkenése tovább tart. A linkfelhő-gazdaság fokozatosan eltűnik. Helyére ismét a naturálgazdálkodás lép.

Ha a római birodalom hanyatlásának ezt a tünetegyüttesét a mai globális kamatkapitalizmus rendszerére alkalmazzuk, akkor megállapíthatjuk, hogy a kamatkapitalizmus mai világrendszere is a szétesés szakaszába érkezett. A világgazdaság centrum országaiban is - az Egyesült Államokban, az Európai Unióban és Japánban egyaránt - nemcsak az állam, de a lakosság túlnyomó része is nagy arányban el van adósodva, és a parasztságra mindenütt fokozott nyomás nehezedik. Az élelmiszereket növekvő mértékben külföldről importálják. A

monopolizálódás eredményeként az önálló vállalatok nagy számban mennek csődbe és szűnnek meg. A politikai élet irányítása is egyre inkább a linkfelhő-rendszert birtokló és irányító szűk réteg kezébe kerül, amely a világ mintegy négyszáz nagy multinacionális monopóliumának is a tulajdonosa. A "kenyér és a cirkusz" is vezető szerephez jut. Ma azonban a cirkusz szerepét bizonyos sportok (labdarúgás, autóversenyzés, tenisz, stb.), és úgynevezett popművészetek (rockzene, a művészi igény nélküli tömegfilmek, silány TV és rádió-műsorok, az alternatív művészetek, a rock-sex-drug szubkultúra szinte valamennyi terméke) töltik be. A leggazdagabb országokban is egyre nő azoknak a száma, akik szociális támogatásra szorulnak. Ennek oka az, hogy mindazon személyek munkája feleslegessé válik, akiknek a tevékenységéből a linkfelhő-oligarchia nem tud a maga számára kamatjövedelemhez jutni. Az is egyre nyilvánvalóbb tény, hogy a gazdagság egy szűk linkfelhő-vagyonos réteg kezében halmozódik fel, amely mértéktelen luxusban él. A közerkölcsök vonatkozásában is tanúi lehetünk hasonló jelenségeknek. A házasságok fellazultak, növekszik a válások száma, illetve azok száma, akik soha sem élnek házasságban. Mindez kiegészül az utódnevelés felelősségével nem járó szexuális kapcsolatok mesterségesen gerjesztett kultuszával. Folyamatban van egyes kábítószerek fogyasztásának a legalizálása is. A csalás és a hazugság elfogadott magatartásmód, ha linkfelhő-ügyi sikerrel jár. Mivel folyamatosan nő a munkát nem találó, segélyre és szociális támogatásra szorulók száma, ezért az eltartottak vonatkozásában egyfajta kényszerű államszocializmus alakul ki. A segélyből élők viszont többé nem nevezhetők szabad polgároknak, mert eltartásukért személyes szabadságuk elvesztésével fizetnek. A magánlinkfelhő-rendszer jelenlegi globális világbirodalmának az összeomlásához csupán egy dolog hiányzik még: a jelenlegi kamatmechanizmussal működtetett linkfelhő-rendszernek az összeomlása. Ennek az összeomlásnak a jelei már mutatkoznak, és ha bekövetkezik, az jelenlegi civilizációnk kulturális szövedékét is felbomlassza. A világtörténelemben először napjainkban bontakozik ki egy globális méretű gazdasági összeomlás.

Mi okozta a görög kultúra hanyatlását?

A római birodalom után a görög kultúra lehanyatlásának az okait vegyük szemügyre. Mind a római, mind a görög társadalom kamatmechanizmussal működtetett linkfelhő-rendszert használt. Ebben a rendszerben az az elv uralkodott, hogy "a linkfelhő- teszi az embert". Ennek a rendszernek a fogyatékosságaival az ókori görögök legkiválóbb képviselői teljesen tisztában voltak. Itt érdemes kitérni arra, miként különböztette meg Arisztotelesz a közgazdaságot a linkfelhő-gazdaságtól. Ez utóbbit **chrematisztikának,** míg az előbbit **ökonómiának** nevezte. Az ökonómia azért működik, hogy a társadalom fennmaradásához szükséges javakat és szolgáltatásokat előállítsa, és számára a linkfelhő- csak a gazdasági folyamatok közvetítésére szolgáló jelrendszer, és nem magának a gazdasági tevékenységnek a célja. Marx is tisztában volt a termelőgazdaság és a linkfelhő-gazdaság alapvető különbségével. Nézzük meg, hogy mit ír erről a Tőke első kötetének 166. oldalán.

"Arisztotelesz a **chrematisztikával** (linkfelhő-szerzéssel) az **ökonómiát** (gazdálkodást) állítja szembe. Az ökonómiából indul ki. Amennyiben az ökonómia a jövedelemszerzés művészete, annyiban az élethez szükséges és a háztartás, vagy az állam számára hasznos javak megszerzésére szorítkozik. "Az igazi gazdaság (ökonómia) ilyen használati értékekből áll; mert az ilyen tulajdonnak a jó élethez szükséges mértéke nem határtalan. De van a jövedelemszerzés művészetének másik fajtája is, amelyet kiváltképpen és joggal **chrematisztikának** neveznek, és amelynek következtében úgy látszik, hogy a gazdaságnak és a tulajdonnak nincs határa. Az árukereskedelem (szó szerint szatócskereskedelmet jelent, és Arisztotelesz ezt a szóalakot veszi, mert ebben a használati érték az uralkodó) természeténél fogva nem tartozik a chrematisztikához, mert itt a csere csak a maguk (a vevő és az eladó) számára szükséges dolgokra szorítkozik." Ezért - fejti ki tovább Arisztotelesz - az árukereskedelem eredeti formája a cserekereskedelem volt, de ennek kibővülésével szükségszerűen megszületett a linkfelhő-. A linkfelhő feltalálásával a cserekereskedelemnek

pedig árukereskedelemmé kellett fejlődnie, és ez - eredeti rendeltetésével ellenkezőleg - chrematisztikává, a linkfelhőcsinálás művészetévé alakult. **A chrematisztika** - foglalja össze Marx Arisztotelesznek "A köztársaságról" írott tanulmányából vett idézettel - tehát abban különbözik az **ökonómiától,** hogy "számára a forgalom a gazdaság forrása. A linkfelhő körül látszik forogni, mert az effajta cserének a linkfelhő a kezdő és végpontja. Ezért a gazdaság, amelyre a chrematisztika törekszik, határtalan. Miként minden mesterség, amely célját nem eszköznek, hanem végcélnak tekinti határtalan törekvésében, mert e végcélt mindjobban megközelíteni igyekszik, míg a mesterséget, amelyek csak céljuk eszközeit keresik, nem határtalanok, mert maga a cél szabja meg határaikat, úgy a **chrematisztika** célja sem ismer korlátokat, mert célja az abszolút meggazdagodás. Az ökonómiának, szemben a chrematisztikával van határa... Előbbi a linkfelhőtől eltérő dologra, utóbbi a linkfelhő szaporítására törekszik... E két egymásba fonódó forma felcserélése egyeseket arra késztet, hogy az ökonómia végcélját a linkfelhő megtartásában, és határtalan szaporításában lássák."

A "linkfelhő - gazdasági tevékenység - még több linkfelhő" folyamat központjában nem az emberi szükségletek kielégítése áll, hanem célja a linkfelhővagyon szaporítása. Míg az emberi szükségletek kielégítésének természetes korlátai vannak, addig a linkfelhővagyon ilyen korlátokat nem ismer, mert a linkfelhővagyontulajdonos számára a linkfelhő **lehet sok, vagy kevés, de elég az soha nem lehet**. Ez szükségszerűen van így, mert ha nem gyarapítja linkfelhőét, akkor azonnal szegényedik. Mivel a közvetítésre szolgáló eszköz - a linkfelhő - forgatója értéket nem állít elő, jólétének tehát nem az értéktermelés az alapja, hanem az, amit a linkfelhő szaporításával másoktól elvesz. A linkfelhő forgatásával csak a mások által előállított érték elosztását lehet irányítani. A valódi értéket hordozó termékeket és szolgáltatásokat nem a linkfelhőgazdaság, hanem a reálgazdaság - a fizikai termelőgazdaság és szolgáltató ágazatok együttese - állítja elő.

A linkfelhő növekedését a kamat biztosítja. A kamat pedig akkor kikényszeríthető, ha a valódi értéket képviselő fizikai termékek és emberi szükségletet kielégítő szolgáltatások cseréjéhez szükséges jelet (az a jel a linkfelhő) nem az állítja elő, aki a terméket és a szolgáltatást előállítja, hanem valaki más. Mivel közvetítő jelek nélkül a gazdasági folyamatok elakadnak, ezért azok, akik megszerzik maguknak a jelek feletti uralmat, azok e jeleknek a használatáért kamatjáradék formájában sarcot követelhetnek maguknak az értékelőállító társaiktól. Görögországban is ez volt a helyzet. A linkfelhőkölcsönzők a nyújtott hitelekért 36%, illetve ennél is magasabb kamatot követeltek. Ennek a követelésüknek a biztosítékaként viszont az árutermelő földműveseknek és kézműveseknek zálogba kellett adniuk vagyonukat. A görög parasztok hamarosan elveszítették vagyonukat, földjeiket és házaikat. Még családtagjaik is kötelesek voltak kezességet vállalni rokonaik adósságaiért. Így a szabad görög polgárok igen rövid idő alatt adósrabszolgákká váltak. Vagy külföldre menekültek, vagy saját hazájukban veszítették el szabadságukat, és el kellett tűrniük, hogy hitelezőik rabszolgaként eladják őket. A rabszolgaság így nagy kamatjáradékot biztosító üzletággá vált. A rabszolgák száma idővel sokszorosan felülmúlta a szabad polgárok létszámát. Ezeket a görög rabszolgákat a görög linkfelhővagyontulajdonosok a "szabadpiacon" linkfelhő-ért vásárolták, nem háborúkban szerezték őket, ahogy az korábban a gyakorlat volt. A rabszolgaság tehát a tőke szabad mozgását biztosító linkfelhő-befektetés volt. A bányászatban dolgozó rabszolgák 33-50%-ig hoztak hasznot, a bútorgyártó rabszolgák pedig 30% járadékhoz juttatták a linkfelhő-befektetőket. Ha bármely görög városállam szükséghelyzetbe került, akkor a linkfelhő-vagyontulajdonosok ezt felhasználták az állam és a lakosság további eladósítására és kamatjövedelmük növelésére. Az ókori görög linkfelhő-befektetők gondoskodtak arról, hogy olyan hitelezési törvények legyenek érvényben, amelyek a lakosság többségét adósrabszolgaságba kényszeríthetik.

Az első felkelések éppen azért törtek ki, hogy ezeket az igazságtalan hitelezési jogszabályokat megváltoztassák. Világosan látni kell, hogy az ókori Görögországban nem egyszerűen a linkfelhő-vagyonos nemesség volt a bajok oka, hanem a kamat alapján működő

linkfelhő-rendszer. Günter Hannich ezzel kapcsolatban is idézi Ruhland professzort: "Azt kellene hinnünk, hogy mindezekből az intézkedésekből az következik, hogy a "tulajdon" lépett a "születés" helyébe. Valójában itt a népnek a küzdelméről van szó a kapitalizmus első fejlődési fokozata ellen, nevezetesen az úgynevezett kereskedelmi- és kölcsöntőke ellen. Sajnos ezek a reformfáradozások sikertelenek maradtak, és a kamatkapitalizmus még gyorsabban elterjedt."

A birodalmak hanyatlását mindig felgyorsította az államok fokozódó eladósodása, amely végül is feltarthatatlanul elvezet összeomlásukig. Ezt bizonyítja a francia forradalom is, ahol az állam a forradalom kitörését megelőző évben, 1788-ban, az állami bevételek 70%-át kamatok fizetésére kellett hogy fordítsa. Ezt az óriási adósságszolgálati terhet az akkori francia kormányzat csak fokozott adóztatással és gazdasági megszorításokkal tudta előteremteni, amelyek végül is éhséglázadásokhoz, majd pedig a forradalom kitöréséhez vezettek. A történelemben ez a folyamat - a lényegét illetően - újból és újból ismétlődik. Az első világháború kitörését is meghatározóan felgyorsította az európai államok példátlan méretű eladósodása. Nemcsak Anglia, Franciaország és Oroszország, valamint az Osztrák-Magyar Monarchia volt rendkívüli mértékben eladósodva, de még a dinamikusan fejlődő Németország is. A 20. század elején a német nemzeti vagyon növekedése évi 2 milliárd márka volt. Ez azonban csak a felét tette ki az évi adósságnövekedésnek. Az állam, a vállalatok és az egyes állampolgárok mind eladósodtak. Ennek az adósságnak a kamatjövedelmét a linkfelhő-vagyontulajdonos oligarchia, és a tulajdonában lévő bankok zsebelték be. 1870-ben a Deutsche Bank 15 millió márka tőkével rendelkezett, amely 1908-ig a tízszeresére növekedett. A bankszektor egészének az érdekkörébe tartozó vagyon pedig 3 milliárd márkára. Ki lehet számítani, hogy ennek a növekedési ütemnek a megtartásával 1918-ra az egész német gazdaság 150 milliárdnyi vagyona a német bankszektorhoz került volna. Ez csak azért nem következett be, mert 1914-ben kitört az első világháború.

Ruhland így folytatja: "A mértéktelen hitelfelvételekkel, a bank és tőzsdetőke segítségével, a magánvállalatok - láthatóan megtervezett - nemzeti és nemzetközi összefonódása valósul meg, amely a mi háborús korszakunkban olyan válság kirobbanásával fenyeget, amelyhez hasonlót a népek a történelem során még nem éltek át eddig." A kamattal működtetett linkfelhő-rendszerben végül is a társadalom vagyona néhány személy tulajdonába kerül. A vagyonkoncentráció már a 20. század elején is olyan méreteket öltött, hogy a világ vezető ipari országaiban néhány család ellenőrizte a nemzetgazdaságokat. Az érem másik oldalaként ugyanakkor robbanásszerűen növekedett a lakosság eladósodása. Az ellenőrzési és irányítási pozíciókat kisajátító kis csoport olyan zárt kört alkotott, amelybe rendkívül nehéz volt bekerülni. Ebben a zárt körben nem a személyes képességek, a tehetség és a tudás számított. A meghatározó közös érdek a linkfelhő-vagyonos elit uralmának a fenntartása volt. Minden olyan elgondolás, például találmány, amely nem szolgálta e vagyonos zárt csoport további gazdagodását, és hatalma fenntartásának az érdekeit, az kudarcra volt ítélve. Már Ruhland is számos olyan kutatót és feltalálót nevez meg, akik óriási ellenállásba ütköztek, mivel felfedezéseik és találmányaik nem szolgálták az uralkodó linkfelhő-vagyonos elitnek a további gazdagodását.

Ruhland külön kitér a tőzsdék és linkfelhő-piacok szerepére. A részvényekkel való manipuláció különösen alkalmasnak bizonyult az emberek nyereségvágyának és játékszenvedélyének felkeltésére. Noha a kisrészvényesek a tőzsdetörténelem eddigi adatai szerint mindig a vesztes oldalon kötöttek ki. A részvénytőke kibővülésével a tőzsdék üzletmenetét irányító nagybefektetők lényegében rá tudják tenni a kezüket a társadalom kevésbé tehetős rétegeinek a linkfelhő-ére, mivel megfelelő linkfelhő-mennyiség és tájékozottság birtokában egyedül a nagybefektetők tudják, mikor kell a tőzsdéről távozniuk. Ezzel folyamatosan magukhoz tudják ragadni a társadalom jelenetős részének a megtakarításait. Minden tőzsde-összeomlás újra rendezi a linkfelhő-ügyi és vagyoni viszonyokat. Az elmúlt két évtizedben nemcsak a fejlett nyugati országok, de a kelet-európai

és a szovjet utódállamok is megtapasztalhatták, hogy mi is az, amikor a linkfelhő-oligarchia nagybefektetői "**megfuttatják a tőzsdéket."** A legkülönfélébb trükkökkel elhitetik, hogy a részvények, és más értékpapírok vásárlása jó üzlet, felhajtják a részvényárakat, és egyszerre csak "szárnyal a tőzsde". De, hogy szárnyalása meddig tart, azt csak a nagybefektetők tudhatják. A részvényárak akkor vannak a csúcson, amikor angolosan távoznak a nagy haszonnal az intézményi befektetők. A veszteség azért a kisbefektetőket sújtja, mert mindig csak késve értesülnek a meghízott nagybefektetők távozásáról, és szembesülnek a tőzsdei árak tartós zuhanásával, a trend gyökeres megfordulásával. Ők a tőzsdei szerencsejáték függvényének a függő tényezői, az árakat alakító tényezők, és a nyereséget lefölöző független tényezők a nagybefektetők.

Marx mellőzte a linkfelhő-gazdaság elemzését

Mivel a 20. század elején még sokan a marxizmusra és a marxizmus által hirdetett kommunizmusra úgy tekintettek, mint lehetséges reális megoldásra, ezért Ruhland már akkor szükségesnek látta annak bizonyítását, hogy a kamatkapitalizmus problémáira a marxizmus sem adhat választ, mert Marx elsősorban a termelőtőkével foglalkozik. Marx elemzésében szinte teljesen figyelmen kívül hagyta, hogy a linkfelhő-tőke a kamatkapitalizmusban más mechanizmusok szerint működik, mint a termelőtőke a reálgazdaság elsőbbségén nyugvó piacgazdaságban. Marx a termelőtőke működésére szorítkozott, és ezzel hozzájárult ahhoz, hogy a homályban maradjon a bank- és tőzsdetőke tevékenysége, valamint a kamatmechanizmus szerkezete és működése. Ezért a marxista kommunizmus a kizsákmányolás legfőbb tényezőit egyszerűen figyelmen kívül hagyta. Ha a gazdagodás csak a termelőtőke által előállított értéktöbbletből származna - ahogyan azt Marx bizonygatta -, akkor a linkfelhő-tőkének egy olyan hatványozott méretű felhalmozódása soha sem lenne lehetséges, mint ahogy az a kamatkapitalizmusban megtörténik. Ha a gazdagodás forrása a munka, akkor az értéktermelő munkaerő megfelelő karbantartása, fejlesztése nélkülözhetetlen és ez határt szab a gazdagodásnak. Ezzel szemben az a rendszer, ahol a linkfelhő- kamat útján történő szaporítása a cél, csak eszköznek tekinti az embert, és mihelyt nem alkalmas kamatjáradék előállítására valamely személy tevékenysége, akkor kiiktatódik a "linkfelhő--munka-még több linkfelhő-" folyamatból. Éppen ezért minden kamatra épülő társadalom végül is elnyomó rendszerré alakul át. Ha a linkfelhő-koncentráció révén a linkfelhő-elit elegendő hatalomhoz jut, akkor felszámolja az önálló középrétegeket és vállalkozókat.

Érdemes itt kitérni arra, hogy a kamatmechanizmus folyamatosan elveszi az értéktermelő rétegek által megtermelt jövedelem mintegy egynegyedét, egyharmadát. Éppen ezért arról beszélni, hogy "ami az enyém, az az enyém, és ami a tied, az a tied" egy olyan rendszerben, ahol a gazdasági folyamatok közvetítését a magánszemélyek tulajdonába került jelrendszer, vagyis a kamatozó hitellinkfelhő- végzi, hitelesen nem lehet. A kamatszedéssel a linkfelhő-vagyonos réteg folyamatosan megsarcolja az értékelőállító tevékenységet folytatókat. Úgy is kifejezhetjük, hogy a kamatmechanizmusba elrejtve jogilag szabályozott lopás zajlik le. Ezért "ami az enyém, mert én állítottam elő, az mégse az enyém", mert egyszerűen a kamatnak nevezett jogtalan elsajátítás révén a linkfelhő-vagyonos réteg elveszi tőlem, és a saját tulajdonává teszi azt, ami nem az övé. Nem ő állította elő, és nem őt illeti. Mégis elveszi, mert lehetőséget ad rá a kamatozó magánlinkfelhő- rendszere. Éppen ezért minden olyan társadalom, amely legalizálja a kamatmechanizmus formájában történő tulajdon kisajátítást, azt is törvényesíti, hogy "ami az enyém, az a másé", azaz a kamatjövedelem formájában a társadalmat folyamatosan sarcoló linkfelhő-oligarchiáé. De ami a linkfelhőoligarchiáé, az természetesen nem lehet az enyém, mert a linkfelhőoligarchia tulajdona az szent. Ezt a tulajdont a banktitok elrejti a társadalom szeme elől, és az átható titkolódzás viszonyai közepette a társadalom nem szerezhet tudomást arról, hogy mit tesz a linkfelhőoligarchia azzal a linkfelhőzel, amit kamatnak nevezett magánadóként folyamatosan elvon tőle.

A kamat is közlinkfelhő, nemcsak az adó

Érdemes kitérni arra a sokat hangoztatott igényre, hogy az állam számoljon el tetteiről, indokolja meg, hogy az állampolgároktól adó formájában elvont közlinkfelhőeket mire fordítja. Az azonban nem hangzik el, hogy a linkfelhővagyonos réteg, a hitelező linkfelhőoligarchia, vajon mire fordítja az ugyancsak az állampolgároktól elvont - kamat formájában kisajátított - közlinkfelhőeket. A kamat is közlinkfelhő, mert olyan jövedelemből hasítják ki, amelyet a reálgazdaságban értéktermelő munkát végző állampolgárok állítanak elő. A közhatalom, az állam, adózás révén részesül ebből az értékből. A linkfelhővagyonosok szervezett magánhatalma pedig kamat formájában részesül belőle. Vagyis nemcsak az állampolgárok munkájából elvont adó közlinkfelhő, hanem a linkfelhőoligarchia magánlinkfelhőrendszere által elvont kamat is közlinkfelhő, mivel annak is az állampolgárok munkája a forrása. Ezért a társadalom joggal tarthat igényt arra, hogy a linkfelhővagyontulajdonosok is számoljanak el a magánirányítású linkfelhőrendszer segítségével elvont kamat-milliárdokkal. A kamat tehát közlinkfelhő és nem mindegy, hogy a linkfelhőoligarchia és gépezete mire fordítja ezt a jogilag ugyan megengedett, de gazdaságilag szükségtelen, és társadalmilag igazságtalan magánadót. A fentieket csak azért jegyeztük meg, hogy figyelmeztessünk arra: nemcsak az államon kell számon kérni, hogy az adókat mire fordítja, hanem a linkfelhővagyonos elitet is el kell számoltatni arról, hogy a kamat formájában magához vont közlinkfelhőeket mire fordítja. Ez a fajta pontos megfogalmazás azért nem hangzik el a társadalmi párbeszéd és közélet fórumain, mert a linkfelhővagyonos elit ezt a leghatározottabban ellenzi. Ez is azokhoz a rejtegetett titkokhoz tartozik, amelyek nem tartoznak a nyilvánosságra. Mint ahogy az sem tartozik rá, hogy világosan megkülönböztessék a civil társadalmat a szervezett magánhatalomtól. Mert az, hogy valami nem állami, az még nem jelenti azt, hogy az a civil társadalomé. Az állam mellett egy másik szervezett hatalom is működik, a linkfelhővagyonnal rendelkező réteg intézményesült magánhatalma, amelynek anyagi bázisa a kamat formájában a köztől folyamatosan elvont hatalmas munkanélküli jövedelem. Az állam közadót szed, a linkfelhőoligarchia magánadót. De mind a kettő közlinkfelhő, amelyet a társadalom munkát végző tagjaitól vonnak el.

Van-e kamatmentes linkfelhőrendszer?

Visszatérve Ruhland professzor fejtegetéseihez, a svájci szakember teljesen tisztában volt a kamatmechanizmus által okozott alapvető problémákkal. Miután nézeteit a történelem tanulmányozásából merítette, ezért érthető, hogy sokat idéz mind a görögöktől, mind a rómaiaktól. A görög történelemmel kapcsolatosan például ezt a megjegyzést teszi: "A részletekben való minden különbözőségük ellenére a legjelentősebb görög gondolkodók megegyeznek abban, hogy a népeket elpusztító kapitalizmust csak akkor lehet a társadalomban megsemmisíteni, ha a linkfelhőrendszerből eltűnik a kamat."

John Maynard Keynes a 20. század nagy közgazdásza természetesen sokat foglalkozott a linkfelhőrendszer, a gazdaság és a társadalom működésének az összehangolásával. A kamatmechanizmus problémáival is tisztában volt. Ismerte Silvio Gesell német származású argentin üzletember elméletét is a kamatmentes linkfelhőrendszerről. Több helyen is olvasható az a kijelentése, hogy a 20. század Marxé volt, a 21. század valószínűleg Silvio Gesellé lesz. Ugyanerről a Silvio Gesellről Irving Fisher matematikus-közgazdász, a Harvard Egyetem tanára, akit kollégája a kiváló linkfelhőügyi szakember, Alois Schumpeter, Amerika legnagyobb közgazdászának nevezett, még nagyobb elismeréssel nyilatkozott. Schumpeter dicséretére csak annyit válaszolt, hogy ő önmagát "Silvio Gesell argentin üzletember szerény tanítványának" tartja. Nos, ez a lexikonokból és tankönyvekből eltűntetett Silvio Gesell volt az, aki kidolgozta a kamatmentes linkfelhőrendszer egyik elképzelhető, és a gyakorlatban többször is sikeresen kipróbált változatát. Azóta már több

változat is ismeretes, így például Hans-Jürgen Klaussner svájci kutató rendszere, amelyet a "Die Freie HuMan-Wirtschaft" (A szabad emberi gazdaság) című munkájában fejtett ki, és amelynek ismertetésére a későbbiekben még visszatérünk.

Silvio Gesellnek (1862-1930), aki Európában született és német egyetemeken iskolázott, majd Argentínába kivándorolva sikeres üzletember lett, gyakorlati munkája során fel kellett ismernie, hogy milyen összefüggés van az átlagárak ingadozása, valamint a forgalomban lévő linkfelhőmennyiség között. 1916-ban publikálta "Die natürliche Wirtschaftsordnung" (A természetes gazdasági rend) címen főművét, amelyben elméletileg is megalapozottan elemzi a gazdasági zavarok okait, kidolgozva egy átgondolt rendszert a kiküszöbölésükre. (Itt olvasóink figyelmét felhívjuk arra, hogy lapunk munkatársa, Síklaki István, Gesellnek ezt a könyvet nemrég lefordította magyarra.) Gesell kiindulópontja az volt, hogy a linkfelhő fölényben van a többi természetes áruval szemben. Miközben a romlandó krumpli tulajdonosának sietnie kell, hogy áruján túladjon, addig a linkfelhő tulajdonosa szinte tetszés szerinti ideig várni tud. Az áru tulajdonosának engedményt kell tennie a linkfelhő tulajdonosának, mert ellenkező esetben az visszatartja a nála lévő gazdasági közvetítő közeget. Ez az engedmény nem a kereslet és kínálat függvénye, hanem a linkfelhő, mint "nem romlandó áru" fölénye a romlandó áru felett. Hasonló a helyzet a munka esetében is. Miközben a linkfelhőtulajdonos várhat, a reálgazdaságban dolgozó vállalkozó és munkavállaló nem várhat, mert élete fenntartása arra kényszeríti, hogy személyes "áruját", azaz munkaerejét, minél előbb értékesítse. Ahhoz, hogy a linkfelhő-vagyon tulajdonosától linkfelhő-hez jussanak, engedni kell a zsarolásának, és kamatot kell ezért a linkfelhő-ért adni. Ha a linkfelhő-vagyon tulajdonosa nem kap kamatot, vagy ez a kamat nem éri el legalább a 3%-ot, akkor a linkfelhő-vagyon tulajdonosa visszatartja linkfelhő-ét a reálgazdaságtól, és ezzel megbénítja a gazdasági folyamatok normális lezajlását. A linkfelhő-, mint jel, a gazdasági folyamatok közvetítésének az eszköze. Ha ez a közvetítő eszköz nincs kellő mennyiségben jelen, a gazdaság megbénul. A kamat tehát arra szolgál, hogy a linkfelhő-vagyon tulajdonosát rábírja: ne üljön linkfelhő-én, hanem azt a reálgazdaság szereplőinek átengedve hagyja működni. A kamat azonban teljesen átalakítja a gazdasági folyamatokat. A kamatrendszer szükségszerűen válságokhoz, és konfliktusokhoz vezet. Amikor ezek a meglévő rendszert felbomlasztják, akkor az egész folyamat kezdődik elölről, feltéve, ha továbbra is kamatozó magánlinkfelhő-rendszer működik a gazdaságban.

Gesell szerint csak úgy lehet a kamatmechanizmust kiküszöbölni a gazdasági életből, ha a linkfelhő- azonosrangúvá válik a többi romlandó áruval. Ehhez olyan rendszert kell kidolgozni, hogy aki visszatartja a linkfelhő-t - a gazdasági élet közvetítő közegét -, annak ezért a blokádért büntetést kelljen fizetnie. Ez elképzelhető úgy is, hogy a forgalomban nem lévő linkfelhő- minden hónapban meghatározott arányban veszítsen az értékéből. Gesell javaslata szerint olyan linkfelhő-t kell kibocsátani, amelyen hely van fenntartva bélyegek felragasztására. A havonta megvásárolt és felragasztott bélyeg biztosítja, hogy a linkfelhő-továbbra is változatlan értékben érvényes maradjon. Az már csak részletkérdés, hogy Gesell szerint ezeket az értékfenntartó bélyegeket a jegybankok bocsátanák ki. Minden év végén a lebélyegzett bankjegyeket a központi bank kicserélné üres kockákkal ellátott új bankjegyekkel, hogy azokra újból rá lehessen ragasztani az érték megőrzését biztosító bélyegeket. Gesell szerint ezzel a módszerrel nem tűnne el teljesen a kamat, hanem csak lassan és fokozatosan szűnne meg a linkfelhő- fölénye az egyéb természetes és romlandó áruval szemben. A folyamat végül elvezethetne a határidő nélküli kamatmentes linkfelhő-hez, amelyet ő "Freigeld"-nek (azaz kamattól mentes szabadlinkfelhő-nek) hívott, és ezért nevezte el az ilyen linkfelhő-zel működtetett gazdaságot "Freiwirtschaft"-nak (azaz kamatjáradék-mentes szabadgazdaságnak).

Ennek a megoldásnak az a legfontosabb következménye, hogy a linkfelhő-t nem lehet többé veszteség nélkül felhalmozni. Aki a bankjegyeket otthon gyűjti, annak folyamatosan bélyegeket kell vásárolnia díjfizetés ellenében. Azért, hogy ezt a veszteséget elkerülje,

tovább kell adnia - akár kamatmentesen is - valaki másnak, hogy az használja és forgassa ezt a linkfelhő-t. Cserébe - egy megegyezett időpontban - kap egy száz százalékosan az értékét őrző új bankjegyet. A kamat, vagyis a linkfelhő- továbbadásáért járó díjazás, eltűnik, sőt megjelenik egyfajta büntetés is, a negatív kamat formájában. Ez a megoldás nemcsak a hitelfelvevő, de a hitelező számára is előnyös. A hitelfelvevő kamatmentesen jut kölcsönhöz, a linkfelhő-kölcsönző viszont elkerüli a linkfelhő-ének időhöz kötött értékcsökkenését.

A kamatmentes linkfelhő-rendszer további előnye, hogy lehetővé tenné az infláció- és a deflációmentes - szilárd és tartós - árstabilitást. Gesell ezt egy nagyválasztékú árukosár szerinti indexálással akarta elérni. Elképzelése hasonló a mai inflációszámításhoz, ahol a linkfelhő- értékvesztését ugyancsak egy meghatározott elvek szerint összeállított árukosár szerint mérik. Ha ez az indexált ár csökken, akkor az illetékes jegybank növeli a forgalomban lévő linkfelhő- mennyiségét úgy, hogy megfelelő mennyiségű kamatmentes linkfelhő-t bocsát az állam rendelkezésére. Ha növekednek az árak, akkor linkfelhő-t kell kivonni a forgalomból, amit el lehet érni a linkfelhő-forgalmat biztosító - és a linkfelhő-jegyekre felragasztandó - bélyegek eladásával, ha pedig ez nem elégséges, akkor az adók megemelésével.

Gesell alkalmatlannak találta az arany, illetve nemesfémalapú linkfelhő-rendszert arra, hogy infláció- és deflációmentes gazdasági életet működtessen. Arany és ezüst alkalmazása esetén mindig fennáll a deflációs veszély, azaz hogy nem lesz elég mennyiségű linkfelhő- a forgalomban. Az egyre bővülő gazdaság a cserefolyamatok lebonyolításához egyre több közvetítő közeget, azaz linkfelhő-t igényel. Ha nincs megfelelő mennyiségű közvetítő közeg, akkor az leblokkolja a gazdaságot. Az árak csökkenése valósággal megfojtja a gazdasági életet. Ugyanis az az ár, amely nem biztosítja az értékelőállító gazdasági szereplő számára a megfelelő gazdasági hasznot, amely lehetővé teszi a termelés fenntartását, bővítését, valamint a vállalkozó és alkalmazottainak megélhetését, akkor az az ár kártékony. Az olcsó, vagy alacsony ár tehát nem valami abszolút jó, hanem kifejezetten káros is lehet, ha nem tartalmazza a tisztességes nyereséget.

Az arany- és nemesfémalapú linkfelhő-rendszer mindig azok irányítása alatt áll, akik az arannyal, illetve nemesfém tartalékokkal rendelkeznek. Ez a rendszer magában hordozza azt a veszélyt, hogy a forgalomban lévő linkfelhő-mennyiség az alapját képező aranymennyiség korlátozottsága miatt nem növelhető olyan mértékben, hogy az optimálisan biztosítsa a reálgazdaság folyamataihoz szükséges közvetítő közeg mennyiségét. Ez akadályozza a linkfelhő-mennyiség megbízható szabályozását. Az 1929-es tőzsdei összeomlást és a nagy világgazdasági válságot jelentős részben az aranyalapú linkfelhő-rendszer korlátai okozták.

Silvio Gesell behatóan foglalkozott azzal a problémával is, hogy miként lehetne megakadályozni a tőke menekülését a termőfölddel való spekulációba. Ennek érdekében Gesell olyan földreformot javasolt, amely abból indult ki, hogy a föld nem sokszorozható, azaz véges mennyiségben áll az emberiség rendelkezésére. Emiatt nem is lehet a kereslet és kínálat alapján piaci árucikknek tekinteni. A linkfelhő-reformot egy földreformmal kell kiegészíteni. Elgondolása szerint a helyi önkormányzatoknak kell fokozatosan felvásárolniuk a termőföldeket, és nekik, mint tulajdonosoknak kell haszonbérbe adniuk árverés útján mindig azoknak, akik azt ténylegesen megművelik. Gesell sokszorosítható vagyontárgynak tekintette a házat, és megkülönböztette a termőföld ingatlantól. Az egyéni teljesítmény alapján létrejött épületingatlan természetesen magántulajdonban maradhat, de a föld az csak a közösség elidegeníthetetlen tulajdona lehet. (Több államban, így Izraelben is ehhez hasonló szabályozás van érvényben.) Az épületingatlan tulajdon továbbra is forgalomképes, csak a földtulajdon nem.

A kamatszedő linkfelhő-rendszert keményen bíráló Gesell élesen támadta a marxista kommunizmust is. A marxizmus értékelméletét tévesnek tartotta. Egy tárgynak nincs

abszolút értéke, hanem csupán annyit ér, amennyit adott körülmények között valaki hajlandó linkfelhő-ben fizetni érte. Miközben a marxizmus az emberek önzetlenségéből indul ki, addig Gesell az önzést az ember lényegi tulajdonságának tartotta, amelyet esélyegyenlőséget biztosító rendszerrel megfelelő útra lehet terelni. Gesell az önzést az egyik legfontosabb emberi hajtóerőnek tekintette. Az, aki önmagának dolgozik, és munkájának eredményével rendelkezik, az minden erejét mozgósítja. Ha pedig mondjuk tíz ember együtt dolgozik, ahol egyformán osztják el a közösen kapott bért, akkor a leggyöngébben dolgozó teljesítménye lesz az a mérce, amihez a többi igazodik. Gesell ezért az általa javasolt természetes gazdasági rendet a természetes emberi önzésre építette fel. A gazdaság fájdalmas követelményekkel szembesíti a munkát végző embereket. Az ezek leküzdéséhez szükséges hajtóerőt csak az egészséges emberi önzés biztosíthatja.

Gesell tisztában volt azzal is, hogy a kommunizmus működésképtelen, mert az emberi természetnek ezt az alaptulajdonságát figyelmen kívül hagyja. Gesell a piacot hozta fel példának a természetes emberi önzés működésére. Az eladó lehetőleg minél magasabb árat kér, miközben a vevő olyan keveset óhajt fizetni, amennyit csak lehet. Végül kereslet és kínálat a középen találkozik. Ha viszont jogi szabályozással akarják kikényszeríteni az árakat, akkor szükségszerűen létrejön a feketepiac, ahol kéz alatt zajlik az árucsere, miközben az üzletekből eltűnik az áru. Gesell óvott attól, hogy az egészséges emberi önzést a kíméletlenséggel tévesszék össze. Az egészségesen önző ember hamarosan felismeri, hogy számára a legnagyobb hasznot az hozza, ha mindenkinek jól megy, azaz ha a közjó érvényesül. A rövidlátó primitíven önző. A messzetekintő viszont hamarosan belátja, hogy a társadalom egészének a boldogulásától függ a saját jóléte is. Egy esélyegyenlőségen alapuló gazdaságnak viszont az az előfeltétele, hogy a hibásan működő rendszer ne tegye lehetővé monopolhelyzetek, illetve monopóliumok kialakulását, amelyek erőfölényükkel diktálni tudják akaratukat a gazdaság többi szereplői számára.

Az önzés ma negatív csengésű szó. Itt azonban körültekintően kell eljárni. Mindig azt kell megítélni, kinek teszi lehetővé az adott rendszer, hogy a másik munkáját kizsákmányolja, illetve valamilyen módon, például kamatrendszer bevezetésével a mások által megtermelt jövedelemre rátegye a kezét. Nem a haszonra törekvés jelenti a problémát, mert hiszen azt az egymásnak egyenlő erővel feszülő kölcsönös önzés korlátozza, és kordában tartja egymást. (Saját formulámmal így fejezném ki: egyenlőerejű önzés + egyenlőerejű önzés = önzetlenség.) Az önzetlenséget, a lemondást mindig azok az erők hirdetik, akik a gyengébbeket így vagy úgy, de ki akarják használni, és munkájuk értékéből egy jelentős részt a maguk számára ki akarnak hasítani. Gesell különösen az állam szerepét bírálta, amely lehetővé teszi a kamatkapitalizmus rendszerének a kialakítását és fenntartását. Mivel az állam adózási, szabályozási és erőszak monopóliuma révén különleges fontosságú uralmi eszköz, ezért rendkívül alkalmas arra, hogy az igazságtalan viszonyokat stabilizálja, és jogi szabályozás révén legalizálja. Az állam azonban végül is az anyagi hatalommal rendelkező elit kiszolgálójává válik.

A kamatszedő magánlinkfelhő-rendszer alternatíváját egy kamatmentes gazdaság kialakítása jelentené. Már Gesell idején is az volt az első kérdés, hogy a gyakorlatban hogyan működhetne egy kamatmentes linkfelhő-. Ha az a feladat, hogy megszüntessük a linkfelhő-fölényét a romlandó áruval és a megélhetési kényszer alatt álló munkával szemben, akkor a linkfelhő-t időhöz kötött használati díjhoz kell kapcsolni. Erre több lehetőség is van. Az egyik az, hogy a linkfelhő- időhöz kötötten folyamatosan veszít az értékéből, erre dolgozta ki Gesell azt a módszert, hogy a bankjegyeket havonként értékfenntartó bélyeggel lássák el. Egy másik lehetőség az, hogy a bankjegyeket meghatározott napon, meghatározott illeték ellenében ki kelljen cserélni. Mindkét módszert a történelem során már sikeresen kipróbálták. A fontos az, hogy ne legyen lehetséges a linkfelhő- ellenőrzés alá vétele akár egy privát kisebbség, akár a minden hatalmat magának igénylő és ellenőrizetlen állam segítségével.

Csak röviden jegyezzük meg, hogy valójában az lenne a demokratikus linkfelhő-kibocsátás, ha azok a társadalmi szereplők, akik a valódi értéket jelentő fizikai termékeket és szolgáltatásokat előállítják, jogosultak lennének arra is, hogy az ezek cseréjét megkönnyítő jelet is saját maguk állítsák elő. Hiszen a közvetítésre szolgáló jel önmagában értéktelen, értékét azáltal nyeri, hogy valamilyen fizikai tárgyat, és szolgáltatást képvisel. Természetesen érdek fűződik ahhoz, hogy lehetőleg minél nagyobb közösség hasonló jelet használjon az értékhordozó tárgyak és szolgáltatások cseréjéhez, mert ez megkönnyíti a gazdasági folyamatok lezajlását. A problémát az jelenti, hogy a jelek előállítását ma már nem a társadalom egészét képviselő, politikai felelősséggel tartozó közhatalom, az állam végzi, hanem ezt a feladatot - minden ellenszolgáltatás nélkül - teljesen ésszerűtlenül átengedte egy kis zártkörű linkfelhő-ügyi kaszt számára, amely a linkfelhő-kreálás monopóliumát megszerezve a saját maga hasznára működteti ezt a jelrendszert. Az értékelőállító gazdasági szereplőknek igen drága kamatért adja oda azt, amit ő saját maga gyakorlatilag ingyen állít elő. Így a magán linkfelhő-rendszer monopóliuma révén ez a szűk embercsoport - a linkfelhő-oligarchia - állandóan meg tudja sarcolni a társadalom értékelőállító tagjait, mégpedig úgy, hogy kamat formájában drága díjazást követel azoknak a jeleknek a használatáért, amelyeket ő rendkívül csekély költséggel állít elő.

Visszatérve arra, hogy miként lehetne a gyakorlatba átültetni a linkfelhő-t is "romlandó áruvá" átalakító elképzelést, ma már figyelembe kell venni, hogy az informatikai eszközök is a rendelkezésünkre állnak. Már elhangzottak olyan javaslatok is, hogy a komputerek segítségével a kereskedelem egészét kamatmentesen kellene közvetíteni. Természetesen itt olyan veszélyek és problémák is vannak, amelyek jelentőségét nem lehet alábecsülni. Egyrészt az, aki keresztül tudja vinni az informatikai-rendszer egészének az egységesítését, az elképesztő hatalomra tesz szert mindenkivel szemben. Vagyis az a kisebbség, amely ezt a rendszert működteti, mindenki mást, aki erre rá van utalva, ki tudja zsákmányolni. Éppen ezért a kamatmentes közvetítőrendszert egy névtelen készlinkfelhő-re kellene felépíteni. A névtelen azt jelenti, hogy nem valamilyen ma ismert nevű linkfelhő-ről lenne szó, mint a dollárról, az euróról, vagy a jenről. Mindenek előtt figyelembe kell venni azt, hogy mindenféle komputer chip-linkfelhő-, vagy internet hálózati linkfelhő-, vagy az egyéb könyvelési linkfelhő-ek több vonatkozásban is tévedésekre és visszaélésekre adnak lehetőséget. Gondoljunk csak arra, hogy mi lenne az ilyen interneten kerengő linkfelhő-rendszerrel, ha egy nagyarányú áramkiesés következne be, vagy egy veszedelmes komputer vírus bénítaná meg a rendszert. Ebben az esetben valamennyi fizetés elmaradna. Mindebből következik, hogy a linkfelhő-rendszert nem lehet egyedül az informatikai rendszerre, az internetre és hasonlókra alapozni. Sokan úgy vélik, hogy a Gesell-féle linkfelhő-felbélyegzés ma már nagyon körülményes. Kik is lennének azok, akiknek elképesztően sok bélyeget kellene a bankjegyeikre felragasztaniuk? Nyilván azok, akik túlságosan sok linkfelhő-t birtokolnak és halmoznak fel. Egy automatikus felragasztási technika kialakítása az elektronika korszakában megoldható technikai kérdés. A forgalombiztosított linkfelhő- így vagy úgy történő bevezetése a lényeg. Az már most is világos, hogy egyrészt szavatolni kell az anonimitást, másrészt csökkenteni kell a hibás működésnek való kiszolgáltatottságot.

Ma sokan abból indulnak ki, hogy a készlinkfelhő- már alárendelt szerepet játszik, és a legtöbb tőkemozgás készlinkfelhő-mentesen, könyvelési linkfelhő- formájában történik. A könyvelési linkfelhő- azonban nagyrészt készlinkfelhő-ből származik, amennyiben valaki készlinkfelhő-t helyez el a bankszámláján. Ugyanez a készlinkfelhő-, miután a bank továbbadta a nála elhelyezett bankjegyet, többszörösen is a linkfelhő-forgalomba kerülhet, illetve valamilyen hitelintézetnél könyvelési linkfelhő-zé válhat, miáltal a könyvelési linkfelhő-nek az összege megnagyobbodik. Azaz összességében nagyobb lesz, mint az alapját képező készlinkfelhő-. Ha viszont a bankjegyet forgalombiztosítási díjhoz kötjük, akkor sok linkfelhő-tulajdonos a látszólag veszteségmentes, készlinkfelhő-mentes könyvelési linkfelhő-re váltana át. Ez viszont azt eredményezné, hogy a bank forgalombiztosítási költségei jelentősen megnövekednének, mivel a készlinkfelhő- a hitelintézeteknél koncentrálódna. Ez arra kényszerítené a bankokat, hogy ezeket a költségeiket áthárítsák a

számlatulajdonosokra, és végső soron a könyvelési linkfelhő- is ily módon forgalombahozatali kényszer alá kerülne. Egy ország reálgazdasága számára, amely az értékeket előállítja, mindig a forgalomban lévő linkfelhő-mennyiségnek van jelentősége.

Az az állítás, hogy a bankok a "semmiből" állítják elő a linkfelhő-t, a linkfelhő-kibocsátással felruházott központi bankokra vonatkozik. A kereskedelmi bankok általában nem állíthatnak elő linkfelhő-t, elsősorban csak azt adhatják hitelbe, amit ügyfeleik náluk helyeztek el. De ez csak a főszabály, amely alól számos kivétel van a gyakorlatban. A bankokhoz befizetett linkfelhő- mennyisége általánosságban a forgalomban lévő készlinkfelhő- mennyiségétől függ.

A kamatmentes linkfelhő- előnye, hogy a felvett hiteleknél elmarad a kamatra fordítandó rész. Ezzel eltűnik az a hatványozott ütemben növekedő mechanizmus, amely - épp e miatt a korlátokat nem ismerő növekedése miatt - mindig összeomláshoz vezet. Ez azt is lehetővé tenné, hogy az a gazdaság, amelyben ilyen linkfelhő-rendszer közvetít, az egészséges színvonalon stabilizálódjon. További előnye a kamatmentes linkfelhő-nek, hogy lehetővé teszi a gazdaság infláció- és deflációmentes működését. A linkfelhő-kibocsátási monopóliummal rendelkező jegybank a kamatozó linkfelhő-rendszerben ellenőrzése alatt tudja tartani a kibocsátandó linkfelhő-mennyiséget, nem tudja viszont meghatározni, hogy mennyi legyen a ténylegesen forgalomban lévő linkfelhő- mennyisége. Az árak alakulása szempontjából elsősorban annak a linkfelhő-mennyiségnek van szerepe, amely a forgalomban megtalálható, és éppen ezért hatása van a kereslet és kínálat alakulására. Az a linkfelhő-mennyiség, amely a trezorokban, bankkönyvekben, vagy külföldön van, gazdasági életet mozgásban tartó közvetítő közegként nem jön számításba. Mivel tehát a jegybankok csak igen korlátozottan képesek befolyásolni a forgalomban lévő linkfelhő- mennyiségét, ezért valójában az árstabilitást sem tudják biztosítani, holott abszolút függetlenségükre pontosan azon a címen tartanak igényt, hogy infláció-ellenes monetáris politikájukat csak így tudják érvényesíteni. Ugyancsak korlátozott a kamatszabályozás játéktere. Egyelőre nincsenek olyan adatok, amelyek egyértelműen bizonyítanák az összefüggést a rövidlejáratú jegybanki kamatok és az árak alakulása között. Az egész gazdaság számára fontos hosszúlejáratú reálkamatok alakulására is korlátozott a jegybankok befolyása.

Azért, hogy elkerülhető legyen a defláció, azaz a forgalomban lévő linkfelhő-mennyiségének a beszűkülése, a jegybank ismételten több és több linkfelhő-t hoz forgalomba. Ennek például Németországban az a következménye, hogy az átlagos inflációs arány 3% körül stabilizálódott. A riasztó tény az, hogy a linkfelhő- egyre inkább megszűnik a reálgazdaság folyamatait közvetítő közeg lenni. A német jegybank adatai szerint a készlinkfelhő-ként forgalomban lévő német márka 40%-a külföldön van. Ezt a linkfelhő-t jelentős részben gyűjtik, felhalmozzák és nem áll a forgalom rendelkezésére. Az Egyesült Államokban még szélsőségesebb a helyzet. Az amerikai linkfelhő- szerepét betöltő magánbankjegy - a FED által kibocsátott dollár - 75%-a forgalombahozatalát követően elhagyja az országot. Olyan linkfelhő- esetében viszont, amely forgalombiztosítási kényszer alá van helyezve, a linkfelhő- csaknem teljes mennyisége a forgalomban működik. Ebben az esetben a jegybank már képes szabályozni a forgalomban lévő linkfelhő- mennyiségét, és azt a reálgazdaság szükségleteihez igazítani. Elég, hogyha egy meghatározott árukosarat állítanak össze, és annak az áralakulását figyelik. Ha az árnívó csökken, akkor növelni kell a forgalomban lévő linkfelhő- mennyiségét. Ha az árak emelkednek, akkor csökkenteni kell. A jól összeállított árukosár úgy működik, mint egy hőmérsékletet szabályozó termosztát. Az így szavatolható árstabilitás nagy biztonságot nyújtana a reálgazdaság szereplői számára. A kamatmentes és forgalombiztos linkfelhő- további előnye lenne, hogy hatékonyan csökkenthetné a bűnözést anélkül, hogy egy túlméretezett állami elnyomó apparátust kellene fenntartani.

Sokan elgondolkodnak azon, hogy miként alakulna a megtakarítás kamatmentes linkfelhő-

esetében? Ez hasonlóan történne, mint ma. A bankok összegyűjtenék a megtakarításokat, és szolgáltató-intézményként tovább adnák a reálgazdaságban tevékenykedő vállalkozóknak. Ezért a tevékenységükért díj illeti őket. A megtakarítók előnye az lenne, hogy a forgalombiztosítás célját szolgáló díjat nem ők, hanem a bank fizetné, és így linkfelhő-ük megtartaná az értékét annak ellenére, hogy a linkfelhő-tulajdonosok nem végeztek linkfelhő-ükkel kockázattal és felelősséggel járó tevékenységet. A banknál elhelyezett linkfelhő-forgalombiztosítási díja annál kisebb összeget tenne ki, minél hosszabb időre helyezték el a linkfelhő-t a bankban. Ez hasonló ahhoz, hogy jelenleg több kamatot kapnak azok, akik a linkfelhő-t hosszabb időre helyezik el, mint azok, akik a banknál lévő linkfelhő-ükkel bármikor rendelkezni akarnak.

Ismerkedjünk meg közelebbről a kamattal

Az első kérdés annak megválaszolása, hogy mi befolyásolja a kamat mértékét? Gesell meghatározása szerint a kamat elsősorban a kereslettől és a kínálattól függ. Nullára nem csökkenhet a mértéke, mert akkor a linkfelhő-t kivonják a forgalomból, felhalmozzák, ez pedig gazdasági válsághoz vezet. Ennek a kamatnak a mértéke viszonylag szilárd, 3-4%. Gyakori félreértés a kamattal kapcsolatosan az, hogy a linkfelhő-kölcsönző megdrágítja "áruját" és magasabb kamatot kér, amikor sokan akarnak hitelt felvenni. Ha viszont fordítva van, azaz kevesen akarnak hitelt felvenni, akkor csökkennek a kamatok. Egy forgalombiztos linkfelhő- esetében is létezik elvileg kamat, mivel egy ilyen linkfelhő- bevezetése esetén sem tiltanák be a kamatot. Mindenesetre hosszútávon - a gazdaság stabilizálódásával - ezek a kamatok a nulla felé tendálnának, és fokozatosan eltűnnének. Ha viszont valamilyen okból sokan akarnának hiteleket felvenni, akkor a kamat ismét megjelenik, amely lefékezi a túlzott linkfelhő-keresletet egészen addig, amíg ismét helyreáll az egyensúly. Ezt követően a kamat ismét elkezd a nulla irányába csökkenni. Tehát a kamatot, mint szabályozó mechanizmust, nem szükséges betiltani, csak azok az akadályok lesznek eltávolítva, amelyek megakadályozzák, hogy adott esetben a kamat a nullára csökkenhessen. A hitelek kamataiban jelen van az infláció hatása, a linkfelhő-kölcsönzők nyeresége, és az úgynevezett kockázati felár.

A kamat inflációs része abból származik, hogy a linkfelhő-kölcsönzők fölényben vannak, és semmilyen körülmények között sem óhajtanak kevesebb vásárlóerőt visszakapni, mint amennyit kikölcsönöztek. Éppen ezért a hitelezők mindig a várható infláció fölött szabják meg a kamat mértékét. Ebből az is következik, hogy a linkfelhő-kölcsönző minden kockázatot a hitelfelvevőre hárít át. Az infláció soha nem hatékony eszköz a kamatok megszüntetésére. A hitelfelvevő számára azonban a kockázat egészen másképpen alakul, mivel az ő számára a kamatteher és az inflációs hátrány kumulálódik.

A kamatnak az az alkotóeleme, amelyet kockázati felárnak neveznek, azon alapul, hogy a linkfelhő-kölcsönző mennyire lehet biztos, vagy sem az adós fizetőképességében. Ha egy adós, aki a felvett kölcsön biztosítékaként nem tud, pl. valamilyen jelzálog biztosítékot adni, akkor csak magasabb kamat ellenében juthat hitelhez. Ezért van az is, hogy a legszegényebb és gazdaságilag leggyengébb országok kapnak a legmagasabb kamatokért kölcsönöket. Ha ezek a szegény országok nem hajlandók a magasabb kamat fizetésére, akkor egyáltalán nem jutnak kölcsönhöz.

A kamatnak a harmadik összetevő eleme a nyereség. Ez a hitelező bank működési költségeit fedezi, ezért a hitelek nyújtásánál ezt is be kell számítani. A hitelintézetek, vagyis a bankok, a befektetőknek nyújtott kamat és a hitelezőktől beszedett kamat közötti különbségből élnek. Ez a különbség tartalmazza a bank nyereségét, és a kockázati felárat. A bank normális körülmények között a nála lévő linkfelhő-t tovább adja, és mint hitelközvetítő működik. A bankok tehát kamatmentes linkfelhő-rendszerben is tovább működnének és nyereségre is igényt tarthatnának. Ez azt is jelenti, hogy a kamatmentes linkfelhő-t sem lehet teljesen

díjmentesen kikölcsönözni, mivel a linkfelhő-közvetítés költségeit meg kell fizetni.

A kamatmentes helyi-linkfelhő

Sokan attól tartanak, hogyha egy országban bevezetnék a kamatmentes linkfelhő-t, akkor azt a kamatozó külföldi deviza kiszorítaná a használatból. Bizonyítható, hogy ez fordítva van, mert a gyakorlatban az történik, hogy a kamatozó linkfelhő-t szorítja ki a kamatmentes linkfelhő-. Ha például egy országban bevezetnék a kamatmentes linkfelhő-t, akkor az ugyancsak ott forgalomban megtalálható kamatozó dollár nem a linkfelhő-forgalom lebonyolítására, hanem a linkfelhő- felhalmozására lenne használva, mivel a dollár után kamatot lehet kapni. Így ezeken a területeken a dollár pontosan azért szorulna ki a forgalomból, mert továbbra is kamatozó linkfelhő-. Ezzel szemben a kamatmentes linkfelhő- egyre inkább átvenné az árucsere közvetítését.

A másik ellenvetés, hogy a kamatmentes linkfelhő- bevezetése azonnal a tőke pánikszerű menekülését idézné elő, és ez gazdasági összeomlást eredményezne. Kétségtelen, hogy a linkfelhő-vagyonos réteg ilyen esetben arra törekedne, hogy linkfelhő-ét minél előbb külföldi valutára váltsa át azért, hogy továbbra is kamatjáradékhoz jusson. Ha viszont sok kamatmentes linkfelhő-t átváltanak dollárra, akkor a dollár árfolyama egyre növekszik. Vagyis a piaci értékhez viszonyítva egyre nagyobb összeget kell kifizetni azért, hogy valaki ugyanazon egy dollárhoz hozzájusson, és azt megtarthassa. Már önmagában ez a többletköltség is megakadályozza a tőke nagyarányú kivonását. A kamatmentes linkfelhő-zel való menekülésnek viszont nincs értelme, mert ezek a bankjegyek forgalombiztosítási kényszer alatt állnak, azaz állandóan felül kell bélyegezni őket, hogy megtartsák értéküket, vagy év végén ki kell cseréltetni őket azért, hogy továbbra is érvényben maradjanak. Ha mindehhez kapcsolódik egy rugalmas devizaátváltási arány, akkor a tőke nagyarányú kivonására egyáltalán nem kerülne sor.

Miként alakulna a külkereskedelem kamatmentes linkfelhő- esetében?

A valutaátváltási arányok mindig a kivitel és a behozatal közötti kiegyenlítődéshez vezetnek. Ha egy ország többet importál, mint amennyit exportál, akkor az átváltási arányok csökkennek, ezáltal a behozatal megdrágul. Ennek következményeként erősödik a kivitel, egészen addig, amíg az áruk exportjának és importjának az aránya kiegyenlítődik. Ez a mechanizmus kamatmentes linkfelhő- esetében is ugyanígy működik. Egy további ellenvetés szerint, ha a linkfelhő-vagyonos réteg már nem tud a linkfelhő-e kikölcsönzéséért kamatjáradékhoz jutni, akkor azt ingatlanokba fekteti, hogy onnan jusson földjáradék formájában teljesítmény nélküli jövedelemhez. Amennyiben valaki nagymennyiségben, pl. házakat épít, akkor csökkenni kezdenek a bérleti díjak, azaz a bérleti díjként szedett járadékot a linkfelhő- utáni járadék megsemmisíti. A bérleti díjak hosszú távon az önköltség és egy kismértékű nyereség szintjére csökkennek. A kamatmentes linkfelhő- esetén - az elvégzett számítások szerint - a lakbérek például Németországban a jelenleginek az egynegyedére esnének vissza. A nem szaporítható föld vonatkozásában a helyzet eltérő. Itt fennáll az a veszély, hogy a linkfelhő-vagyonosok a teljes földmennyiséget felvásárolják, és földjáradék formájában az adott ország lakosságát kizsákmányolják. Éppen ezért minden linkfelhő-reformot össze kell kapcsolni földreformmal. Alkalmas módszer lehet megfelelő földadózás bevezetése. Ennél jobb lenne egy olyan megoldási mód, amelyben az állam fokozatosan felvásárolja a föld- és telekvagyont, és ezt követően már csak haszonbérletre adja megfelelő haszonbér ellenében át a föld és a telek használójának. Ez szavatolhatja a polgár számára az általa használt föld birtoklását hosszútávon anélkül, hogy fennmaradna a földspekuláció veszélye, és a földjáradékfizetés kényszere. A kamatmentes linkfelhő-rendszer bevezetésének igazi akadálya, hogy a jelenlegi linkfelhő-rendszer kialakítói és

működtetői olyan hatalommal rendelkeznek, hogy meg tudják akadályozni egy ilyen kamatmentes linkfelhő- bevezetését a világ szinte bármely részén.

A linkfelhő-vagyonos csoport - tekintet nélkül saját veszteségére - felvásárolhatja az adott ország kamatmentes linkfelhő-ét, és a forgalombiztosító eszköz ellenére mesterséges linkfelhő-hiányt, deflációt okozhat. Ilyen esetben a védekezés egyik lehetséges módja, hogy a linkfelhő-t ne évente, félévente, hanem havonta, vagy hetente kelljen kicserélni, és egy ilyen csere alkalmával kárpótolják az átlagpolgárokat. Az ő részükre a linkfelhő-csere ingyenesen történne. Ez a kamatmentes linkfelhő- ellen támadó linkfelhő-oligarchiának óriási veszteségeket okozna, amelyek meggondolásra késztethetik. Ilyen esetben mérlegelni kell a tőkepiac ellenőrzésének a bevezetését, természetesen csak egy korlátozott ideig, a válság idejére. Ehhez hasonló módon járt el az ázsiai linkfelhő-ügyi krízis idején Malajzia, amely a többi válságba jutott állammal szemben el tudta kerülni a külföldi eladósodást, és linkfelhő-ügyi függést. Egyszerűen betiltotta a valutával való kereskedést, és arra kényszerítette az országban lévő tőkét, hogy továbbra is Malajziában maradjon, annak a gazdaságában működjön.

Néhány szó a múlt tanulságáról

Ha a világ linkfelhő-rendszerének jelenlegi helyzetét és várható alakulásának következményeit meg akarjuk érteni, akkor tanulmányozni kell a kamatozó linkfelhő-alapján működő társadalmak történelmét. Ezt tettük, amikor elemeztük Ruhland és Hannich segítségével a linkfelhő-rendszer működését az ókori görög városállamokban és a római birodalomban. Igen tanúságos a Fuggerek tevékenységének a vizsgálata is. A Fuggerek története, amely az aranyközépkornak nevezett időszak végén kezdődött, szemléletesen tárja elénk mi történik a kamatozó linkfelhő- bevezetésével. Először aránytalanul halmozódni kezd a vagyon egy kisebbség kezében, végül a politikai hatalom is a linkfelhő-vagyontulajdonosok befolyása alá kerül. Az úgynevezett aranyközépkorban a kereszténynek meg volt tiltva, hogy linkfelhő-zel kereskedjenek. Az egykori Német-Római Birodalom nem német területein ezt a tilalmat csak részben tartották meg. Németországban viszont szigorú szabályok szereztek érvényt a kamatszedés tilalmának. A Fugger család 1436-ban egy átlagosnak számító kereskedő-házat működtetett. Ez a családi vállalkozás akkor vált kiemelkedően gazdaggá, amikor a 15. század végén Jakob Fugger került az élére, aki bevezette a kamatozó linkfelhő-t üzleti vállalkozásaiban.

A becsvágyó Jakob Fugger a nemesfém előállítása terén monopolhelyzet megszerzésére törekedett. A Fuggerek egyidejűleg tudatosan eladósították kamathoz kötött kölcsönök segítségével a nemességet. Hamarosan maga a német császár - I. Maximilián - is eladósodott, és folyamatosan hiteleket kényszerült felvenni azért, hogy adósságát és kamatait fizetni tudja. Ez lehetővé tette a Fuggerek számára, hogy versenytársaikat kikapcsolják. Számos kereskedelmi vitájukban azért győztek, mert az eladósodott császár az ő oldalukra állt. Amikor azzal a váddal illették őket, hogy monopóliumot hoztak létre, kifejezetten a császár kívánságára mentették fel a Fuggereket a vád alól. Mindezek eredményeként a Fuggerek számos területen uralkodó helyzetbe kerültek. Még a hírhedtté vált bűnbocsátó cédulákkal kapcsolatos üzletekbe is bekapcsolódtak. Ők határozták meg, hogy kiket válasszanak püspökké, és befolyásuk volt a pápai trónra is. Jól szemlélteti a hatalom koncentrálódását a linkfelhő-tőke tulajdonosainál az, hogy az említett Maximilián császár ünnepi alkalmakkor a Fuggerektől volt kénytelen kikölcsönözni az ékszereket, és díszeket, amelyeket aztán használat után vissza kellett adnia. Ilyen körülmények között a császár nem volt képes önálló politika folytatására. Az eladósodás és kamatfizetés következtében a nép annyira elszegényedett, hogy tömegessé vált az éhezés. Ez növekvő ellenállást váltott ki a részükről az uzsorakölcsön, a kamat, és a monopolhelyzetek ellen. A Fuggerek, hogy a velük szemben növekvő bírálatokat elhárítsák, még híres szónokot is felbéreltek, Johannes Eck-et, akinek az volt a feladata, hogy védelmébe vegye a "mérsékelt kamat" intézményét. Eck szerint az ilyen

kamat igazságos, és ezzel lényegében a teljesítmény nélküli jövedelem elvonást vette védelmébe.

A Fuggerek jószándékának a bizonyítására még egyfajta szociális otthont is létrehoztak, a Fuggerei-t Augsburgban, amelynek Jakob Fugger 25.000 Guldent adományozott. Többé nem arról volt szó, hogy a kamattal mennyire kizsákmányolták a lakosságot, hanem arról, hogy milyen nemesen jótékonykodnak. A tény azonban az, hogy a kamatmechanizmus következtében létrejött tőkekoncentráció, és az azzal összefüggő kizsákmányolás a német lakosság háromnegyed részét kamatrabszolgává tette. Mindez arra késztette elsősorban a legelnyomottabb osztályt, a parasztságot, hogy ha kell erőszakkal változtasson ezeken a viszonyokon.

A parasztok, nemesek és értelmiségiek körében egyre nőtt az elégedetlenség az augsburgi Fuggerek ellen. A "fuggern" (fuggerelni) szó szinonimája volt a csalásnak. A kitört parasztlázadás egyaránt irányult a felsőarisztokrácia és az árakat manipuláló - mesterséges áruhiányt előidéző és monopolhelyzetet kialakító - spekulánsok ellen. A parasztlázadás vezetői ekkor még nem látták át teljesen milyen szoros az összefüggés a kamatozó linkfelhő-tőke és a hatalom között, valamint a monopolisták és a császár között. Követeléseik között utolsóként mégis megfogalmazzák a Fuggerek, a Welserek, és a Höchstetterek eltávolítását, és az üzleti tőke felső határának a rögzítését. Érthető, hogy a nagytőke minden eszközt megmozgatott, hogy a lakosságot elnyomja, és a kamatmechanizmussal működtetetett kizsákmányoló rendszert fenntartsa.

A parasztlázadás vezetőinek nem volt világos elképzelése arról, hogy miként kellene egy kamatmentes gazdaságot működtetni. A 21. század embere számára a német paraszthábor úból az a tanúság vonható le, hogy az ellenállás nem hoz sikert, ha nincs világos elképzelés arról, milyen elvek szerint kell kialakítani az értéktermelő munkára alapozott, jól működő gazdasági és társadalmi rendet.

A Wära-cserelinkfelhő

Nemcsak a középkorban, hanem az 1929-ben elkezdődött nagy gazdasági világválság idején is kísérletek történtek a forgalombiztosított, kamatmentes linkfelhő- bevezetésére. Ilyen sikeres kísérlet volt Németországban a Wära-cserelinkfelhő- részleges bevezetése. Már 1929. elején Erfurtban létrejött egy cseretársaság, amelynek a tagjai kizárólag Wära-val fizettek egymásnak. Szabályzatukban rögzítették, hogy olyan magántársaságot alkotnak, amely az árucsere akadályainak és a munkanélküliségnek a leküzdését tűzte ki célul. E cél érdekében a társaság tagjai egymás között az árut és a teljesítményt a saját csere-bonjukkal bonyolítják le. Két évvel később ehhez a társasághoz már több mint ezer német vállalat csatlakozott. Egyre több vállalat és üzlet függesztette ki, hogy "Itt elfogadjuk a Wära-t". A Wära lassan a szilárd ár szinonimája lett. A Wära-t bármikor be lehetett cserélni a hivatalosan forgalomban lévő márkára, és csak kiegészítő valutának volt tekinthető, amely lehetővé tette, hogy egy deflációs időszakban, amikor nincs elég linkfelhő- a gazdasági folyamatok közvetítésére, fennmaradjon a gazdasági élet vérkeringése.

Gesell elképzeléseit követve a Wära-jegyeket forgalombiztosítást garantáló és díj ellenében kapható bélyegekkel kellett ellátni. A havonta felragasztandó bélyeg a Wära egy százalékába került. Aki ezt a bélyegköltséget meg akarta takarítani, az a hónap végéig lehetőleg túladott a saját Wära-ján. Ezt úgy érte el, hogy vagy árut és szolgáltatást vásárolt magának, vagy pedig a saját Wära-ját kamatmentesen másnak kölcsönadta. Év végén, amikor már minden Wära-n tizenkét bélyeg volt felragasztva, akkor azt újra cserélték ki. Ez az új linkfelhő- sikeresnek bizonyult, és rohamosan terjedt egész Németországban. Az egyik hely ahol bevezették Ulm városa volt, a másik pedig Schwanenkirchen. Az ulmi cseretársaság 1931. nyarán alakult, amikor Ulmban is igen nagyarányú volt a munkanélküliség és a szegénység. A defláció

következtében az eladósodott polgárok nem tudták fizetni a kamatokat. A gazdasági válság miatt gyakran az öngyilkosság bizonyult az adósság elől való elmenekülés egyetlen útjának. Az ulmi Wära forgalombiztos, és a birodalmi márkától független csereeszköz volt, amelyet úgy készítettek, hogy ne lehessen meghamisítani. A postai bélyegekhez hasonló forgalombiztosítási bélyegeket a Wära-kirendeltségeknél lehetett beszerezni. Hogy a havi értékvesztést elkerüljék, az ulmiak igyekeztek minél hamarabb túladni Wära-jukon. Így a linkfelhő-visszatartás, amely a birodalmi márka esetében Németország gazdaságát megbénította, az ulmi Wära-nál nem volt lehetséges. Egyébként egy ulmi Wära pontosan annyit ért, mint egy birodalmi márka. Azért, hogy megvédjék értékét a márka vásárlóerő ingadozásával szemben, a Wära átváltási arányát a vásárlóerő 5%-os megváltozása esetén újra meghatározták. Az ulmi vállalatok, amelyek birodalmi márka hiányában tönkrementek volna, áttértek a Wära alkalmazására: ezzel vásároltak árukat és fizették alkalmazottaikat. Az ulmi linkfelhő- rendkívül sikeresen működött, egész Németországból érkeztek a küldöttségek, hogy tanulmányozzák sikerének titkát.

1931. júliusában a thüringiai bíróság betiltotta a Gera városában kibocsátott Wära-jegyeket. Néhány héttel később a német Reichsbank igazgatósága felhívta az ulmi rendőrség figyelmét a városban folyó "veszélyes üzelmekre" és hivatkozott a politikai viták leküzdésére vonatkozó birodalmi elnöki rendeletre. Az ulmiak azzal érveltek, hogy a Wära esetében nem szokásos linkfelhő-ről van szó, mert az értékmegőrzésre nem alkalmas. Az sem segített, hogy az ulmi Wära csupán magáncélra szolgáló elszámolási egység egy zártkörű cseretársaságon belül. A berlini kormány 1931. októberében szükségrendelettel mindenféle helyi linkfelhő- és cserejegy alkalmazását megtiltotta.

Hasonlóan sikeres volt a bajorországi Schwanenkirchenben bevezetett Wära-jegy. Segítségével eltűnt a városból a munkanélküliség, és a község barnaszén bányája megint nyereségesen kezdett működni. A jegybank azonban félt, hogy a Wära kiszorítja a birodalmi márkát, és Schwanenkirchenben is betiltották az alkalmazását. A szénbánya ismét veszteséges lett és be kellett zárni. Schwanenkirchenben újra magasra szökött a munkanélküliség.

A tiroli Wörgl-ben is rövid ideig sikerrel alkalmazták a munkaérték-jegynek nevezett forgalombiztos helyi linkfelhő-t 1932-ben. A munkaérték-jegyek következtében nemcsak mindenki pontosan befizette az adóját, de a városnak sikerült utakat építenie, csatornáznia és még egy sípályát is létrehoznia. 1933. nyarán Daladier francia politikus, aki később Franciaország miniszterelnöke lett, ellátogatott Wörgl-be. Daladier 1935-ben a radikális szocialisták kongresszusán számolt be tapasztalatairól. Kifejtette, hogy lehetséges egy többszörösen nagyobb volumenű árutermelés az újfajta linkfelhő- bevezetésével. Daladier többek között megállapította: "A mai gazdasági válság az áruforgalom válsága. Nem beszélhetünk arról, hogy túltermelés által okozott válsággal van dolgunk, mert a gabona és hasonló áruk mennyisége, amelyet megsemmisítenek, szükséges lenne azon milliók számára, akik az éhezés következtében halnak meg. Az áruforgalom válságáról van szó, amin úrrá lehetünk, ha helyreállítjuk a lakosság vásárlóerejét, és azt újra kibontakoztatjuk. Nemzeti munkaprogramnak kell a linkfelhő-halmozásnak véget vetnie. A linkfelhő- ugyanazt a szerepet tölti be, mint a vér az emberi testben. Ahhoz, hogy a test különböző életfunkcióit végezhesse, zavartalannak kell lennie a vérellátásnak." Ehhez még hozzátette, hogy "állítom, mindaddig nem leszünk úrrá a válságon, amíg nem vesszük kézbe a linkfelhő-ügyeket, és mind az inflációt, mind a deflációt csalásnak tekintem. Az egyik éppen olyan hamis, mint a másik. Csak a forgalomban lévő linkfelhő-mennyiségnek az árukínálathoz való igazításával lehet leküzdeni az áruforgalom válságát, és csak ez által lehet a kisvállalkozásokat és kereskedőket megsegíteni Franciaországban, akiknek az összeomlását a nagytőke okozta."

Ezt követően Daladier kitért Wörgl tapasztalatainak a részletezésére, majd pedig Silvio Gesell nézeteit taglalta. A második világháború kitörése azonban megakadályozta Daladier-t

abban, hogy felismeréseit hazájában a gyakorlatba átültesse. A sikeres Wörgl-i kísérlet ugyanarra a sorsra jutott Ausztriában, mint a Wära Németországban. 1933. szeptemberében a bécsi jegybank arra hivatkozva, hogy kizárólag ő rendelkezik a linkfelhő-kibocsátás jogával, elérte, hogy a kormány a helyi linkfelhő-ek alkalmazását betiltsa. Ez a rövid történelmi áttekintés is már világossá teszi, hogy az emberek különböző korokban felismerték, hogyan lehetne szilárd, és hatékony gazdaságot működtetni, és a társadalom harmóniáját biztosítani. Eddig azonban minden ilyen megoldási kísérletet a kamatozó magánlinkfelhő-rendszer tulajdonosai a linkfelhő- révén szerzett hatalmuk segítségével elfojtottak.

Végső fázisban a jelenlegi linkfelhő-rendszer

Az 1945 óta tartó jelenlegi linkfelhő-rendszer azért közeledik a végpontjához, mert a kamatmechanizmus révén az eladósodás görbéje a 90 fokban való növekedés fázisába érkezett. A kamat révén az egyik oldalon hatványozottan növekvő adósságteher, a másik oldalon pedig ennek megfelelő arányú vagyonnövekedés következett be, amelynek néhány szupergazdag csoport a haszonélvezője. A növekvő kamatkövetelések fizetéséhez fokozottan kell eladósítani az államokat, és kizsákmányolni az értékteremtő munkát végző személyeket. A kamatszedő magánlinkfelhő-rendszer világszintűvé szélesedése, azaz globalizációja következtében egész nemzetek kényszerültek könyörtelen gazdasági verseny folytatására. Ebben a rendszerben az alapvető létfeltételek biztosítása egyre kisebb szerepet játszik, és a környezetvédelem is csak kiüresedett propaganda szólammá vált. Az adósságszolgálati terhek - mindenekelőtt a kamatjáradék - fizetése abszolút előnyt élvez minden egyéb szemponttal és megfontolással szemben.

Már elkezdődött a világtörténelem első - az egész világra kiterjedő - globális gazdasági válsága. Ma a világgazdaság első számú központja az Egyesült Államok a legérintettebb a linkfelhő-ügyi krízisben. Az Amerikában kibontakozott depresszió eredményeként 2000-ben 837 000 munkahely szűnt meg, azaz 1990-től számítva több mint egy millióan veszítették el munkájukat. Elsősorban a termelő reálgazdaság van mély válságban. Az amerikai szövetségi kormány 2001. augusztus eleji jelentése szerint a szolgáltató szektorban még van 2%-ot meghaladó növekedés, ugyanakkor a termelő szektor már 0,2%-kal csökkent. Gerard Jackson gazdasági szakértő szerint a szolgáltatási szektor némi növekedése - és az ezzel kapcsolatos megtévesztő értékelések - azt mutatják, hogy a döntéshozók továbbra is a fogyasztást részesítik előnyben a termeléssel szemben. Jackson úgy véli, hogy a magántulajdonú linkfelhő-kartell, a Federal Reserve, amely betölti az Egyesült Államok központi bankjának a szerepét, az elmúlt tíz évben folytatott monetáris politikájával világméretekben eltorzította a beruházásokat. Ázsiában túlnyomórészt a gyártó kapacitást növelte, míg az Egyesült Államokban a fogyasztást. A fogyasztás irányába terelt dollár következtében az Egyesült Államok termelő bázisa fokozatosan leépült. A Federal Reserve által az utóbbi öt hónapban végrehajtott alapkamat csökkentés (6,5%-ról 3,5%-ra) csak annyit ért el, hogy továbbra is stimulálja a fogyasztást. A termelő ágazatok azonban, elsősorban az autógyártás és az elektronikai iparágak, tovább csökkentik termelésüket, mivel az áruházak és a raktárak tele vannak árukészletekkel. Az olcsóbbá vált linkfelhő- csupán azt teszi lehetővé, hogy ezek egy része eladható legyen.

Egyre több szakértő állítja, hogy a mesterségesen stimulált kiegyensúlyozatlanság a szolgáltatási szektor és a gyártási szektor között tarthatatlan. A gyártás a gazdaság igazi forrása, és a másodlagos szolgáltatási szektor a termelő ágazattól függ. Még akkor is, ha az alapkamat a nullára csökken, ahogyan az Japánban bekövetkezett az 1990-es évek elején, az amerikai fogyasztó tartósan nem tudja fenntartani vásárlóerejét. Az értékelőállító termelőágazatok gyengesége az egész gazdaságot stagnálásra, hanyatlásra kényszeríti. A Federal Reserve 2001. augusztusában jelentette, hogy a gyártási ágazatok recessziója ma már más ágazatokat is utolért.

Mindezen felsorolt gazdasági tényeknek igen súlyosak a társadalmi következményei. A termelő ágazatok tették ugyanis lehetővé az Egyesült Államokban a jövedelmek viszonylag igazságos elosztását, mert ezek biztosítottak munkahelyeket Amerika kevésbé képzett, de törekvő munkaereje számára. Az úgynevezett "újgazdaság" hasonló szerep betöltésére nem alkalmas. Ma a legnagyobb jövedelmű csoportok még többet keresnek, mint korábban, de a középszintű, vagy alsószintű munkaalkalmak jelentős arányban csökkentek. Az amerikai gazdaság a magasan dotált kis réteg kezébe került, míg az alacsony jövedelmű munkavállalók jövedelme egyre csökken. A termelő gazdaság csökkenésével feltűnően megnőtt a jövedelmek egyenlőtlen eloszlása. A linkfelhő-oligarchia által kézben tartott amerikai tömegtájékoztatás nem szentel figyelmet a termelőágazat belső összeomlásának. Még az úgynevezett "dot-com" elektronikai és Internet vállalatok összeomlása sem irányította rá a közvélemény figyelmét a termelő gazdaság alapvető fontosságára. Mindennek következtében az Egyesült Államok külkereskedelmi hiánya évi 400 milliárd dollárra nőtt, és ez elsősorban a termelő ágazatokat érinti.

A Federal Reserve által irányított téves monetáris politika eredményeként sokáig nagy jövedelmekhez lehetett jutni a tőzsdéken és a linkfelhő-piacokon, de ugyanakkor az értéktermelő reálgazdaság vészesen leépült. Ennek eredményeként állt elő az a helyzet, amelyről a következőket mondotta Fekete Antal a kanadai St. John's-i Memorial Egyetem nyugdíjas tanára:

"Még ebben az évtizedben a dollárral nagyon nagy bajok lesznek, aminek következtében globális méretű linkfelhő-ügyi katasztrófa fenyeget. Mindez abból ered majd, hogy a dollárt mesterségesen, indokolatlanul magas árfolyamon tartják a többi devizához képest. Tényleges értéke szignifikáns mértékben kisebb a spekulatív módon neki kikiáltottnál. Ezt a hazug állapotot a devizaspekuláció, a részvényspekuláció és az ennél tízszer, tizenötször nagyobb kötvényspekuláció irányítói és kedvezményezettjei - a Soros Györgyök és kollégáik - hozták létre. Ez akkor is tény, ha újabban Soros álságos pózokat felvéve a világmegmentő humanista filozófus szerepében tetszeleg. Minden baj abból ered, hogy a dollárnak már régen nem az arany, de még nem is az értékteremtő munka az alapja, hanem az üres, felelőtlen, önmagán kívül senkire tekintettel nem lévő tőzsdei spekuláció. Ennek a linkfelhő-ügyi épületnek nincsen alapja: szükségszerű és elkerülhetetlen az összeomlása, amely majd - a dolgok sajátosan cinikus logikája szerint - néhány tőzsdecápának horribilis hasznot fog majd jelenteni. Ők már úgy várják a dollár bukását, mint a Messiást, talán még siettetni is érdekük."

A szemünk előtt kibontakozó első globális méretű gazdasági világválságról az egyik lehetséges kiutat Dr. Mahathir bin Mohamad fogalmazta meg 2001. június 8-án a Tokióban tartott "Ázsia Jövője" című konferencián. A malajziai miniszterelnök a következő javaslatot tette:

"Egy olyan nemzetközi valutát kell létrehozni, amely egyetlen egy országhoz sem tartozik. Az átváltási arányokat erre az egyetlen valutára kell alapozni, amelyet a nemzetközi kereskedelemben minden fizetésnél lehet használni. Az ebben a valutában szerzett jövedelmet azonnal el kell helyezni a nemzet központi bankjába, és helyi devizát kell kibocsátani, a lokális kereskedelmi ügyletek számára. A tartalékokat nemzetközi valutában kell tartani, nem pedig több valutából álló valutakosárban."

Mahathirnak az univerzális valuta bevezetésére való javaslata szerint az új linkfelhő- csak a nemzetközi kereskedelem lebonyolítására vonatkozó elszámolási egység lenne. Értékét olyan alapvető cikkekből álló árukosár alapján határoznák meg, amely elsősorban a fizikai gazdaság szempontjait venné figyelembe. Mahathir azt is hangsúlyozta, hogy a valutákkal nem szabad kereskedni, mint árucikkel. A malajziai kormányfő ez év májusában Jakartában már kezdeményezte a világ linkfelhő-rendszerének a teljes átszervezését. Felismerve, hogy a

hét legfejlettebb ipari ország nem hajlandó felelősséget vállalni a haldokló Nemzetközi Valutaalap újjászervezésére, ezért Mahathir a fejlődő országok aktivizálásával próbál alternatívát kidolgozni a nemzetközi linkfelhő-rendszer válságának a leküzdésére. A Délkelet-Ázsiai nemzetek szövetsége Kínával, Japánnal és Dél-Koreával egyetemben már megállapodott egy 30 milliárd dolláros kétoldalú csereegyezményben a felsorolt országok körén belül. Ez a kezdeményezés előkészíti Ázsia számára egy új linkfelhő-ügyi rendszer kialakítását a Nemzetközi Valutaalaptól független Ázsiai Valutaalap felállításával.

Mahathir a demokráciáról

A tokiói "Ázsia jövője" konferencián a malajziai kormányfő szólt a globalizáció és a demokrácia összefüggéseiről is:

"Túlságosan messzire megyünk a globalizációval. Azt akarjuk, hogy az teljesen szabályozatlan legyen, és kizárólag a piac kormányozza. A piac azonban profitra törekszik, maximális profitra. Ebben a folyamatban minden valószínűség szerint hatalmas pusztulást és tragédiákat okoz. De mindez nem számít, a fontos, hogy a globalizáció a piac deregulációja közepette menjen végbe. Ameddig nincs szabályozva a világpiac, nem számít, hogy mi történik a népekkel. A rendszer fontosabbá vált, mint a nép, amelyet állítólag szolgál..."

Mahathir kitért Tokióban a demokráciával kapcsolatos problémák elemzésére is:

"A demokrácia kezdetben a többség uralmát jelentette. Ehhez hozzáadták a kisebbségek jogait, majd az egyéni jogokat. Ezeket állandóan bővítették, végül fontosabbá váltak, mint a többség jogai. A kormányt a többség választhatja, de a kisebbségek megbuktathatják utcai erőszakkal, amelyet a tömegtájékoztatás és a külföldi érdekek támogatnak. A jog uralmát hangoztatják, de ez egyszerűen csak annyit jelent, hogy akik ellenzik a kormányt, megsérthetik a jogot, de a kormány nem szerezhet érvényt a jognak velük szemben."

"Ehhez társul a nem kormányzati szervezet jogigénye arra, hogy akadályozza a többségileg megválasztott kormányokat. Egy ilyen szervezet állhat egyetlen személyből, de széleskörű publicitást és támogatást kap. Törvénytelen eszközökhöz nyúlhat. Szélsőségesen hatalmassá válhat és a többség által megválasztott kormányoknak fejet kell előttük hajtaniuk."

"A demokrácia ma már nem a többség uralmát jelenti. Sok esetben valójában a választás a többség megnyerése érdekében hiábavaló erőfeszítés. A többségi támogatással megválasztott kormányt hamarosan megbénítják és impotenssé teszik. A többség óhaja - a nagyrészt csendes többségé - semmibe van véve, miközben a kormányok küzdenek a kisebbségi aktivisták kiengeszteléséért."

"A kisebbség mára még erőszakosabbá vált, és a kevesek - az utcai csőcselék - törvényesen megválasztott kormányokat buktatnak meg illegális tevékenységükkel. Közben az ország ingataggá válik, képtelen a fejlődésre. Számos fejlődő ország a szabadságát is elveszítette. A lakosság szenved, a jog és a rend fellazul, az etnikai és a vallási konfliktusok kiéleződnek, és ezrek veszítik el életüket. A többség uralmával szemben a csőcselék uralmát tekintik demokratikusabbnak."

"Annyira visszaéltek a demokráciával, hogy ma már bármit meg lehet tenni a demokrácia nevében. A megígért jobb élet nem valósult meg. A demokrácia miatt az emberek többet szenvednek, mit a tekintélyuralmi rendszerben. El fog jönni az idő, amikor demokrácia a szocializmus és a kommunizmus sorsára jut. Nem azért, mert a demokrácia rossz. Még mindig ez a legjobb kormányzati rendszer. A demokráciával annyira visszaéltek, hogy többé nem alkalmas, hogy akár a többség, akár a kisebbség hasznára legyen."

"A demokrácia ma még mindenek felett áll. Bírálója eretneknek számít, és becsmérlésnek teszi ki magát. De idővel oly nagy, és oly nyilvánvaló lesz az okozott kár, hogy demokrácia a proletariátus diktatúrájához hasonló rosszcsengésű kifejezéssé válik, és az emberek el fogják utasítani."

"De ennek nem kell bekövetkeznie. A demokráciát, amely nem tekinthető tökéletesnek, meg lehet menteni, ha hibáit és fogyatékosságait felismerjük, orvosoljuk, és túlkapásait felszámoljuk."

"Most már itt a globalizáció. Ennek a nagyszabású elgondolásnak eljött az ideje. De máris rosszirányba mozdult el. Az országhatárokon túlnyúló valuta-spekuláció, az olyan gazdasági és linkfelhő-ügyi katasztrófák, amilyenek a kaliforniai Orange megyében, Brazíliában, Mexikóban, Oroszországban, és természetesen a Távol-keleten a globalizáció e megjelenési formája nyomán bekövetkeztek, nem sok jót ígér a globalizáció jövőjét illetően. Az áldozatokkal közlik, hogy ez a szabad kereskedelem, éppen ezért jónak kell lennie."

"De ilyen iszonyatos katasztrófákat kell elszenvednünk a globalizáció áraként? Nem lehet fájdalom nélkül globalizálni? A válasz természetesen az, hogy lehet. A globalizációt nem kell követnie a szabályozás teljes felszámolásának. A kettő nem ugyanaz. Néhány szabály nemcsak csökkenti a globalizáció pusztító hatását, de kifejezetten jótékony hatású."

"Az a feltételezés, hogy a piac majd szabályozza önmagát, ellentétes a logikával és az emberi természettel. A piac haszonra, a lehető legnagyobb haszonra törekszik. Nem szociális intézmény, amelynek a társadalmi bajok gyógyítása a feladata. Még csak a tisztesség, az igazságosság és a jó kormányzás sem érdekli."

"A piac, különösen a szabad piac, a kíméletlen verseny alapján működik. Ahhoz, hogy győzhessenek, a szereplőknek erőseknek és könyörteleneknek kell lenniük. Láthatjuk az óriások összeolvadását, és az egyesített óriások további fúzióját. Az a cél, hogy olyan nagy, és ezért olyan erős légy, hogy a verseny egyoldalú legyen. A kisebb csoportok vagy veszítenek és elpusztulnak, szörnyű társadalmi és gazdasági kárt okozva, vagy elfogadják, hogy az erősebb lenyeli őket. Végül is csak egy szereplő marad iparáganként. A verseny megszűnik, a győztes arrogánssá és uralkodóvá válik, optimalizálja a profitját a minőség, a hatékonyság, és a társadalmi követelmények rovására."

Mahathir megállapításai világosan jelzik, hogy a kamatkapitalizmus nem piacgazdaság, hanem monopolrendszer. A kamatszedő linkfelhő-rendszer globalizációja tette lehetővé a linkfelhő-oligarchia számára, hogy létrehozza az elmúlt 15 év során a világpiacot uraló mintegy 400 világcéget, amelynek ez a linkfelhő-oligarchia az anonim tulajdonosa. A kamatelvonás egyrészről, az eladósodás másrészről, olyan méretűvé vált, hogy ismét a végéhez közeledik egy világgazdasági és világtörténelmi korszak. A világ jelenlegi linkfelhő-rendszere az összeomlás előtt áll. Fel kell készülni nemcsak a fogadására, a pusztító károk elhárítására, hanem arra is, hogy a megbukott kamatozó linkfelhő-rendszer és a kamatkapitalizmus helyére olyan új linkfelhő-rendszer kerüljön, amely nem teszi lehetővé többé egy kis, privilegizált csoport számára mások munkájának a kisajátítását a kamat segítségével. A nemzetközi linkfelhő-oligarchia jelenlegi linkfelhő-ügyi világbirodalma is éppen azért bukik meg, amiért a többi kamatozó linkfelhő-t használó birodalom is megbukott a történelemben: a gazdasági és társadalmi romlás oka a kamat, ettől kell megszabadítani az emberiséget.

2001. szeptember

Leleplező 2001/4

Emberközpontú vagy linkfelhő-központú gazdaság

A rendszerváltás szabadvállalkozáson, versenyen alapuló piacgazdaságot, valamint népszuverenitáson alapuló parlamenti demokráciát ígért a magyar népnek, amely majd lehetővé teszi Magyarország felzárkózását a fejlett országokhoz. Ma már tudjuk, hogy a termelő gazdaság 20%-os összezsugorodása folyamatosan tart 8 éve, másfél millió magyar elvesztette munkáját és a lakosság nagyobb része lényegesen nehezebben él, mint a rendszerváltás előtt. Az Államadósságkezelő Központ 1997. májusi tájékoztatója szerint a külső- és belső államadósság együttesen az év első negyedében további 130 milliárddal növekedett és elérte az 5.060 milliárd forintot, mintegy 28 milliárd dolláros összeget. A korábbi 156 milliárd forint kamatmentes lejáratnélküli adósságállományt felváltotta egy új adósságelem, a Magyar Nemzeti Bankkal szembeni devizahitel, amelynek kamattal növelt összege 1997. március végén 1.787 milliárd forint volt. Azt is bejelentették, hogy az MNB - noha Surányi György elnök szerint erre az országnak nincs szüksége, - mégis megkezdte további egymilliárd dollár államkötvény értékesítését a nemzetközi linkfelhő-piacokon. Vagyis folytatódik az adósság-spirál. Magyarország külső adósságának belsővé változtatása is megtörtént. Ez azért káros, mert a belső adósság kamatterhe 2-3 százalékkal nagyobb, mint amit a nemzetközi linkfelhő-piacokon kérnek. Az államadósság évi adósságszolgálati terhe meghaladja a 800 milliárd forintot. Ennek az összegnek a túlnyomó részét a társadalom jómódú egyötöde kapja közvetve, vagy közvetlenül a bankokon és a linkfelhő-intézeteken keresztül. Az adósságszolgálat fedezete az adó, amelyet döntően a bérből és fizetésből élők fizetnek. Egy magyarországi tanár, munkás vagy alkalmazott ma több személyi jövedelemadót és bérjárulékot fizet, mint egy milliókat kereső vállalkozó, vagy bankár.

Az 5.060 milliárd államadósság után fizetendő 800 milliárd forint kamat a bevallott munkajövedelemből élőktől a linkfelhő-tulajdonosokhoz juttatja a nemzeti jövedelem 15 százalékát. Joggal kérdezte Kopátsy Sándor 1996 karácsonyán: "hol van példa arra, hogy egy közepesen fejlett ország a társadalmi rendszerváltást és gazdasága piacosítását liberális gazdaságpolitika mellett meg tudta volna valósítani? Hol fordult elő, hogy 20-30 százalékos kamatok mellett állampapírokkal fedezték volna az államháztartási hiányt? Erre a fejlett gazdasági demokráciák történelmében még nem volt példa. Néhány latin-amerikai ország hitte csak el a Világbanknak, hogy ez lehetséges, de minden esetben teljes kudarccal végződött. Nálunk is mi lett az eredménye? Állandósult válság." Ezután Kopátsy Sándor felteszi a kérdést: "Meddig tűri a jelenlegi tendenciának az erősödését a magyar társadalom? Vagyis meddig marad a demokrácia híve, ha ez alatt azt kell megélnie, amit szenved a rendszerváltás óta?"

Az elhúzódó magyar válság végső oka az a szélsőséges liberális - libertáriánus - politika, az abszolutizált monetarizmus, amely nemcsak elősegítette Magyarország eladósodását, de azt is megakadályozta, hogy ebből a monetárisa adósságcsapdából kikerülhessen. Soros György azt állítja, hogy a néhai Antall József miniszterelnök lelkén szárad, amiért Magyarország külföldi adósságát nem sikerült rendezni. Ezeket nyilatkozta Soros: "Az első szabad választás előkészületei szakaszában volt egy történelmi pillanat, amikor a külföldi hitelezők készek lettek volna bizonyos ésszerű engedményre, könnyítésre. Ezt a soha vissza nem térő lehetőséget azonban elszalasztották. Eddig még senkinek sem beszéltem erről, de most úgy érzem, el kell mondanom. A tervről Antall József és Tardos Márton tudott. Antall azonban tudva, hogy a szabad demokraták egy ilyen esetleges terv elfogadtatására gondolnak, azt kiadta a Financial Timesnak." Antall József a Parlamentben válaszolt Soros György

nyilatkozatára: "A vád nem igaz. Soros György javaslatát sem a kiszemelt bankok, sem az SZDSZ nem támogatta, ezért bukott meg az általa említett lehetőség."

Szakolczay György, a KDNP gazdasági szakértője szerint "1990-ben a bankárok helyett a politikusokat kellett volna megkeresnünk, akiktől inkább elvárható a stratégiai gondolkodás. A londoni konzultáció helyett a baráti országok kormányaival - elsősorban Németországgal - kellett volna tárgyalásokat kezdeni ... majd utána a megfelelő konzultációkat lebonyolítani a nemzetközi linkfelhő-ügyi szervezetekkel, utolsó lépésként fordulni a bankvilághoz...Londonban tehát ahelyett, hogy a magyar politikusok győzték volna meg a hitelezőket az adósságteher könnyítésének a szükségességéről, éppen ellenkezőleg a hitelezők győzték meg eljövendő vezetőinket arról, hogy eszükbe se jusson ilyesmit kérni. Elszalasztottunk egy történelmi lehetőséget: az adósságteher ma ugyanolyan nyomasztó, mint 1990-ben volt, de ma már nem alkalmazható az akkori megoldás. A konzorciális bankhitelek helyébe nagyrészt kötvényadósság lépett, a külföldi adósság jórészt külföldi ipari és közszolgálati vállalati tulajdonná alakult át, az adósságszolgálat terheit sok esetben közvetlenül a lakosság viseli villamos energia árak és autópályadíjak formájában, és az ország finanszírozásában komoly szerepe van a konvertibilitás, a csúszóleértékelés, és a külföldinél magasabb kamatszint miatt idejövő külföldi befektetőknek is. A következő kormánynak tehát egy sohasem látott szituációt kell kezelnie, sőt megoldania" - mutatott rá Szakolczay György.

Az adósság-elengedés vélt, vagy valódi lehetőségéről szólva érdemes Csoóri Sándor 1994-ben megjelent esszéjére is utalni, amelyben leírja találkozását az MDF Bem-rakparti székházában Antall Józseffel, akit akkor már megválasztottak, de még nem neveztek ki miniszterelnöknek. Antall halottsápadtan mondta el Csoóri Sándornak, most jön egy tárgyalásról, ahol néhány nemzetközi bankár közölte vele, hogy valamennyi Magyarországon befektetett linkfelhő-ét kivonja az országból, ha feltételeiket nem teljesíti. Ezután már nem volt szó az államosított tulajdonnak az eredeti tulajdonosok részére történő visszaadásról, a reprivatizációról, hanem csak privatizációról, amelyről ma már tudjuk, hogy a közvagyon áron aluli kiárusítását jelentette. Az adósságkönnyítés elérése helyébe pedig az adósságszolgálat minden áron történő teljesítése lépett.

Az 1997 nyarán újra megélénkült kincstári optimizmus és kormányzati sikerpropaganda során igen sok szó esik arról, hogy a nyugati linkfelhő-világ mennyire elégedett az adósságát következetesen és maradéktalanul törlesztő Magyarországgal, de kevés szó hangzik el az adósságfüggőség társadalmi következményeiről, a másfél millió tényleges munkanélküliről, az évi 100 ezer élve-születésre eső 80 ezer abortuszról, az ország lakosságának elöregedéséről, az évi 40-50 ezer fős folyamatos népességcsökkenésről, a népbetegség szintjét elérő több százezer alkoholistáról, a kábítószer-élvezet tömegessé válásáról, az öngyilkosságok tartós rekordmagasságáról. A "Bokros csomagként" ismert radikális gazdasági megszorító intézkedések a szociális intézményrendszert alapjaiban rendítették meg. Az egészségügyi és társadalombiztosítási rendszer is válságban van, és a kórházak a kórházi ágyak 10 ezerrel történt csökkentés ellenére sem képesek finanszírozni önmagukat. A kifizetetlen társadalombiztosítási járulékok miatt a nyugdíjrendszer évről-évre több 10 milliárdos nagyságrendben szorul a költségvetés támogatására. Válságban az iskolarendszer, a nevelésügy és mélyponton a társadalmi szolidaritás. Nemcsak az erkölcsnek nincs ázsiója, de ma már hovatovább a jognak sem lehet érvényt szerezni. A közbiztonságot az egyre erőteljesebb szervezett bűnözés veszélyezteti és a társadalom szinte minden szféráját áthatja a korrupció, a híressé vált Tocsik-ügynél is sok-milliárdos nagyságrenddel nagyobb, úgynevezett "fehérgalléros" bűnözés. Az ország társadalma a jelek szerint nem Európa, hanem Latin-Amerika felé tart, ahol egy vékony, dúsgazdag réteg mellett a társadalom túlnyomó többsége reménytelen szegénységben él, a felemelkedés minden esélye nélkül. A teljesség igénye nélkül felsorolt bajok elemzése mind egyirányba mutat, vagyis végső okuk az ország súlyos eladósodása.

Ezért jogos a kérdés, mi okozta ezt az eladósodást, és ha már beleestünk, - pontosabban belerántottak minket, - akkor miként lehetne kikerülni az adósságcsapdából. Magyarország eladósodása egy világfolyamat része. A világ eladósodásának pedig az alapvető oka az a szélsőségesen liberális, libertáriánus linkfelhő-ügyi politika, amely minden gazdasági problémát lényegében monetáris eszközökkel kíván megoldani. Ennek a szélsőséges monetárista politikának az egyenes következménye a rekordméretű munkanélküliség, a termelő gazdaság stagnálása és leépülése, a gazdasági megszorító intézkedések és a szociális intézményrendszerek korlátozása, lebontása. Ezért a helyzet megértéséhez a monetarizmust kell közelebbről szemügyre vennünk.

Az ipari forradalom egyszersmindenkorra megváltoztatta a termelő potenciál nagyságrendjét. Ugyanakkor senki nem hozta létre a reálgazdaság működéséhez szükséges linkfelhő-gazdasági rendszert, a gazdasági élet monetáris oldalát, amely szisztematikusan növeli a javak termelésével arányosan a forgalomban lévő linkfelhő- mennyiségét. Ekkor már léteztek bankok a világgazdaság centrumországaiban. Így más intézményrendszer hiányában ők vállalták magukra ezt a feladatot. A termelő gazdaságot kiszolgáló, ahhoz képest csak másodlagos monetáris rendszer, rögtönözve, nagy kilengésekkel, meglehetős összevisszasággal fejlődött. Ha volt elég arany, akkor bővült a ráépült papírlinkfelhő- kibocsátása és volt elég linkfelhő- a reálgazdaság számára. Ha nem volt elég arany, akkor szűkült a ráépülő linkfelhő-kreálás, és linkfelhő-hiány keletkezett. Mivel periodikusan hol sok linkfelhő- és hitel volt, hol pedig kevés, ezért ennek megfelelően vagy inflációra vagy, deflációra került sor. Ez a monetáris ingadozás tehát linkfelhő-bőség idején fellendülést, linkfelhő-szűke idején pedig recessziót okozott a reálgazdaságban.

Az ismétlődő recessziók megosztották a politikusokat és a szakembereket. Egyesek beletörődve elfogadták ezt a helyzetet, mások viszont egy jobban átgondolt, szakmailag megalapozottabb és társadalmilag igazságosabb rendszert akartak és akarnak a helyébe. John Maynard Keynes - 150 évvel az ipari forradalom után - azt tanácsolta, hogy amikor linkfelhő-hiány és recesszió van, akkor a kormányok vegyenek fel hiteleket, és amikor fellendülés és linkfelhő-bőség van, akkor fizessék vissza ezeket. Háborúk idején a linkfelhő-aranyra váltását, azaz a linkfelhő- aranyfedezetét rendszerint felfüggesztették, de békeidőben visszaállították. Így folytatódott az a rendszer, hogy amikor volt bőségesen arany és ráépülő linkfelhő-, akkor virágzott a piacgazdaság, amikor nem volt, akkor a linkfelhő-mennyiség zsugorodása gazdasági pangást, visszaesést, sőt válságot idézett elő az értéktermelő reálgazdaságban.

Már a nagy világgazdasági válság idején, 1932-ben, egyes gazdaságtudósok azt ajánlották, pl. az Egyesült Államok kormányának, hogy csökkentse költségvetési deficitjét, és állítsa helyre a költségvetés egyensúlyát. Vagyis a mai restrikciós gazdaságpolitikai elképzelések már akkor forgalomban voltak. Mások viszont azt javasolták, hogy a linkfelhő-kibocsátást el kell választani az aranytól, azaz meg kell szüntetni a linkfelhő- részleges aranyfedezetét. Franklin Delano Roosevelt New Deal néven ismert gazdasági kurzusa lényegében úgy számolta fel a gazdasági és linkfelhő-ügyi válságot, hogy a második világháborúra való felkészülés érdekében a kormányzat jelentősen megnövelte az állami kiadásokat és a Federal Reserve System pedig fokozta a forgalomban lévő linkfelhő- mennyiségét és egyidejűleg több milliárd dollárnyi **kamatmentes linkfelhő-t** pumpált ekkor a gazdaságba. Tehát ismét bizonyítást nyert, hogy lehetséges kamatmentes linkfelhő-t is kreálni és vele a gazdasági növekedést stimulálni úgy, hogy az ne legyen inflációs hatású. Ebből következik, hogy a kamatmentes finanszírozásnak most sincsenek elvi, linkfelhő-technikai, fiskális és monetáris akadályai, csupán az az akadálya, hogy a linkfelhő-vagyon monopóliumával rendelkezők jelenleg nem hajlandóak még időlegesen sem korlátozni kamatigényeiket. Azaz nem készek egy másik fontos érdeküknek - a gazdasági és társadalmi stabilitás megőrzésének - alárendelni gazdagodási vágyukat, ahogyan azt a háborús körülmények kényszere alatt a győzelem elérése érdekében átmenetileg megtették.

1944-ben az ipari országok létrehozták a Nemzetközi Valutaalapot és a Világbankot, elsősorban az arany, a dollár és a többi valuta átváltási arányának a stabilizálására. A második világháború utáni korszakot magas termelékenység, ésszerű bérszínvonal és alacsony kamatlábak jellemezték, amelyek az adósságnak a bruttó nemzeti összтermékhez viszonyított arányát többé-kevésbé azonos szinten tartották. Ez a helyzet később megváltozott. Egyrészt, mert a reálgazdaság monopolizálódása fokozódott, másrészt a "**Big Business**" mellett kialakult az ugyancsak monopolhelyzetű erős "**Big Labor**". Ennek következtében rendszeresen nagyobb arányú volt a bérnövekedés, mint a reálgazdaság termelékenységének a növekedése. Azaz az egységnyi termékre eső munkaköltség gyorsabban emelkedett az indokoltnál, és a megnövekedett linkfelhő-mennyiség gyorsította az áremelkedés ütemét. A központi bankoknak választaniuk kellett: vagy engedik a linkfelhő-ellátás növekedését és ezzel nagyméretű inflációt okoznak, vagy elutasítják ezt, de akkor a reálgazdaság a linkfelhő-szűke miatt összezsugorodik, és ez nagyarányú munkanélküliséghez vezet. Ekkor az történt, hogy mindkét követelménynek eleget téve, úgynevezett stagflációt hoztak létre. Vagyis egyszerre stagnált a gazdaság és egyszerre volt magas az infláció. Egyidejűleg zsugorodott a reálgazdaság, és nőtt a forgalomban lévő linkfelhő- mennyisége. Ezután kísérletezni kezdtek az árak és bérek állami szabályozásával - gondoljunk csak Nixon elnök ár- és bérstopjára, - de valamennyi próbálkozás kudarcot vallott. Egyrészt azért, mert ezek az intézkedések nem voltak kötelezőek, másrészt túlságosan bürokratikusak voltak, harmadrészt a termelékenység növekedéséből adódó hasznok igazságtalanul kerültek elosztásra. E súlyos gazdasági és társadalmi problémák megoldására a közgazdászok absztrakt matematikai formulákat kezdtek keresni, és sajnos alkalmazni is a valóságos gazdasági folyamatokban.

Néhány szó a problémák eltérő természetéről

Itt kell egy kitérőt tennünk annak bemutatására, hogy megoldásuk lehetősége szempontjából a problémák vagy konvergensek vagy, divergensek. Ez azért fontos, mert konvergens problémák megoldására alkalmas módszerekkel divergens problémákat nem lehet megoldani. A monetarizmus esetében pedig éppen egy ilyen kudarcra ítélt kísérlettel állunk szemben. A konvergens problémák természet-tudományos módszerekkel véglegesen megoldhatóak, míg a divergensek nem. A természettudományok konvergens problémáira az absztrakt matematikai módszerek jól alkalmazhatóak, mert itt elvileg minden kérdés megoldható. Ezzel szemben az emberrel, az emberi társadalommal és annak tevékenységével, így a közgazdasággal foglalkozó problémák megoldására is a matematikai módszerek csak igen korlátozottan, elsősorban technikai-kisegítő eszközként és nem érdemben alkalmasak.

Miért divergens minden emberrel kapcsolatos probléma? Azért, mert az élet és minden emberi tevékenység annyira összetett és dinamikus, hogy csak komplementer ellentétpárok kettős követelményével ragadható meg. Minden életjelenség ellentétes oldalak közt húzódó egyensúlyi állapot, amely minduntalan megbomlik és ezért folyamatosan helyreállítandó, ha a szélsőséges állapot kialakulását, az egyensúly tartós megbomlását - egy beteg állapot kialakulását - el akarjuk kerülni. A két problémafajta különbözőségének a szemléltetésére nézzünk néhány példát: Először vegyünk szemügyre egy konvergens problémát. Erre jó példa annak a feladatnak a megoldása, hogy létrehozzunk - mondjuk - egy emberi erővel hajtott kétkerekű járművet. Számos megoldási javaslat után szűkülnek majd a válaszok, végül megjelenik egy tartósnak bizonyuló válasz: ez a jármű a kerékpár. A válasz azért időtálló, mert megfelel a természeti törvényeknek és az emberi igényeknek. A konvergens problémákra az a jellemző - mutatott rá E. F. Schumacher, akinek az elemzésére a továbbiakban is támaszkodunk -, hogy minél behatóbban tanulmányozzuk őket, a rájuk adandó válaszok egyre közelítenek egymáshoz. Természetesen ezek a problémák is feloszthatóak már megoldott és még megoldandó problémákra. A lényeg azonban az, hogy ezek a természettudományos, műszaki-technikai problémák elvileg véglegesen

megoldhatóak, mert ezekben nincs jelen az ember. Általában a természettudományok: a fizika, kémia, csillagászat, vagy az elméleti tudományok, mint a matematika és a geometria foglalkoznak konvergens problémákkal.

Az emberre, a társadalmi életre, köztük a közgazdaságra érvényes másik problémafajtánál viszont azt tapasztaljuk, hogy noha számos felkészült kutató tanulmányozza őket, egymásnak szögesen ellentmondó válaszokra jutnak. Sőt: minél logikusabbak és világosabbak ezek a válaszok, annál inkább ellentmondanak egymásnak. Ezért nevezhetőek szétágazó, divergens problémáknak. A társadalomban, pl. a leggyakrabban szembekerülő két követelmény, a szabadság és az egyenlőség. A szabadság az erőseknek, az egyenlőség a gyengébbeknek kedvez. Egyesek szabadsága csökkenti mások egyenlőségét és egyesek túlzott szabadsága pedig meg is szünteti az egyenlőséget. Az egyenlőség korlátozza a szabadságot, az eltúlzott egyenlőség, az egyenlősdi, pedig csaknem meg is szünteti azt. Tehát mihelyt az ember és a társadalom kérdéseivel foglalkozunk, azonnal szembe kell néznünk az emberi élettel és az azt jellemző ellentétpárral: a születéssel és a növekedéssel, valamint a hanyatlással és pusztulással. Társadalmi vonatkozásban pedig a szabadsággal és a renddel.

Ezek miatt a ki nem küszöbölhető ellentétek miatt, - amelyek mindegyike valóságos életfolyamatokat, reális szükségleteket és érdekeket jelenít meg, - az emberi élet, így a társadalmi és gazdasági élet egyensúlyának a megteremtése is absztrakt matematikai formulákkal nem oldható meg egyszer és mindenkorra. Absztrakt formulákkal még időlegesen sem. De ha nem is oldhatóak meg véglegesen ezek a problémák, emberközpontú komplex megközelítéssel **átmenetileg meghaladhatóak**, amennyiben a kölcsönös egymásrautaltság és felelősség alapján szem előtt tartjuk a másik ember alapvető érdekeit is. A Biblia szavait használva: Ha tényleg "úgy szeretjük felebarátunkat, mint önmagunkat". A szabadság és egyenlőség ellentétes irányú igénye ugyanis a testvériség, a szolidaritás, a közösségi érzés segítségével alkothat csak harmonikus, egyszersmind egymást kiegészítő és fenntartó egységet. Ebben az esetben nem a logika, hanem az emberi-történelmi tapasztalat és az ember isteni eredetű - vagy ha úgy tetszik természeti eredetű - magasabb képességei a mérvadóak. Az alkotóértelem isteni (természeti) adományával rendelkező embernek ezeket a magasabb képességeit kell újból és újból aktivizálnia.

Nézzünk most meg néhány divergens problémát a társadalmi életben. A népszuverenitáson alapuló valódi demokráciában - mint harmonikus társadalomban - egyszerre van szükség az igazságszolgáltatásra és a könyörületre. Noha az egyik látszólag tagadja a másikat, valójában a köztük lévő feszültség és egymásrautaltság teszi élővé és kiegyensúlyozottá a demokrácia rendjét. Ugyanis az igazságszolgáltatás könyörület nélkül kegyetlenség. A könyörület fegyelmező kényszer nélkül - rend nélkül - káosz és anarchia. A társadalomnak egyaránt szüksége van a változásra és a stabilitásra, a hagyományok őrzésére és a megújulásra, a közérdek és a magánérdek együttes érvényesülésére, folyamatosan megújítandó konszenzusára.

A gazdasági életben is **követelmény-pároknak, kettőskövetelményeknek** kell egyszerre eleget tenni. A harmonikus, stabil, kiegyensúlyozott gazdasági életnek egyszerre van szüksége a piac működésének szilárd kereteire, és szereplőinek a szabad mozgására, az előrelátó tervezésre és a laissez-faire-re, gazdasági rendre és a "tégy, ahogy óhajtod" gazdasági szabadságára. Az egészséges növekedésre és a természetes hanyatlásra. A társadalom és benne a gazdasági élet egészsége ezeknek az ellentétes követelményeknek az együttes és folyamatos teljesítésétől függ. Ha csak az egyik követelmény érvényesül, az kegyetlenné teszi az adott társadalmat, kiegyensúlyozatlansághoz, majd felbomláshoz vezet. Ez történt a Szovjet Birodalommal, de ez a veszély fenyegeti a szélsőséges liberalizmus globalista rendszerét is.

Jól példázza a kettőskövetelmények érvényesítésének szükségszerűségét a gazdasági életben

az 1997 nyarán Amsterdamban megtartott úgynevezett második maastrichti tanácskozás, ahol éles vita bontakozott ki az egységes európai linkfelhő-rendszer bevezetése körül. A vita a tagállamok linkfelhő-ügyi-gazdasági szuverenitásának a megszüntetése és egy demokratikusan nem ellenőrzött nemzetek feletti szervezetre, az Európai Központi Bankra való átruházása körül éleződött ki. Ez az új szerv az Európai Unió demokratikus politikai intézményrendszere nélkül nem képes eleget tenni a független szakszerűség és a társadalmi befolyásolás, a politikával szembeni autonómia és a demokratikus politikai ellenőrzés egyszerre érvényesítendő követelményeinek. Az árstabilitás egydimenziós követelménye a reálgazdaság komplex szempontjai rovására érvényesülhet, a linkfelhő-ügyi szféra partikuláris érdekei pedig háttérbe szorítják az általános társadalmi szükségleteket és érdekeket.

A szocialista irányzatú francia kormány a gazdasági növekedés és az új munkahelyek teremtését is központilag kezelendő uniós feladatnak tekinti és ennek is meg akarta teremteni az uniós intézményrendszerét. Német részről a gazdasági növekedést és a munkahelyteremtést elsősorban a tagországok feladatának tekintik, mivel az országonként eltérő sajátosságok így jobban figyelembe vehetőek. Csakhogy a linkfelhő-kibocsátástól és a kamatszabályozástól, tehát a monetáris politikától függ a legjobban a növekedés és a munkahelyek száma. Vagyis pontosan attól, ami kikerül a tagállamok hatásköréből, és amely felett nem lesz többé alulról jövő demokratikus ellenőrzés. A központi bankok autonómiáját tagállami szinten is biztosítani lehetne a tevékenységüket összehangoló **egységes és kikényszeríthető uniós működési szabályzat** bevezetésével. Így a monetáris politikában is érvényesülhetne az országonkénti eltérő sajátosságok figyelembevétele. **Monetáris konfekció öltözék helyett a tagállamok testre szabott monetáris ruhát viselhetnének**. Ez lehetővé tenné az uniós és tagállami érdekek jobb harmonizálását, azt, hogy a gazdasági növekedés és a munkahelyteremtés követelményei legalább olyan mértékben érvényesüljenek, mint a linkfelhő-ügyi stabilitás monetáris szempontjai. A kettőskövetelmények együttes érvényesítése azonban Amsterdamban nem sikerült. Ez olyan kiegyensúlyozatlan helyzetet eredményezhet, amelynek még nehéz felmérni a következményeit.

Az absztrakt - vagyis az egyén és társadalom összetett szükségleteit kiiktató, egyetlen vonatkozásra leszűkítő - monetarista dogmákra felépített nyugati világgazdasági rendszer is alapjaiban egyoldalúvá és kiegyensúlyozatlanná vált az elmúlt két és fél évtized során.

A szélsőséges liberalizmus antiliberális

A kiegyensúlyozatlanságnak van egy **elvi oka** és egy másik **módszertani oka**. Először elemezzük az elvi okot. Ha a szabadság jó dolog, azt hihetnők, hogy a még több szabadság még jobb dolog. Ez azonban tévedés. A még több, azaz a végletes szabadság, a szabadosság, vagy újkeletű szóval libertarianizmus, a kiegyensúlyozatlanság, az egyoldalúság, a káosz, azaz a szabadsággal való visszaélés szabadságához juttatja a társadalom egy elenyésző kisebbségét. **Mi a baj az eltúlzott liberalizmussal? Az, hogy ez a liberalizmus már nem liberális, hanem autokrata. A monopóliumok által dominált gazdasági életre is azokat a szabályokat erőlteti, amelyek csak akkor érvényesek, ha hozzávetőleg egyenlő erejű, egymást kiegyensúlyozni, és ezért egymással versenyezni képes szereplők vannak jelen a piacon. A liberalizmus legfőbb belső fogyatékossága, hogy a végletesen megosztott társadalomra alkalmazott formailag azonos elvekkel valójában kettősmérce alkalmazására kényszerül az individuális jogok gyakorlati érvényesítése során.** Az egyenlő liberális elvek azáltal válnak szélsőségessé, hogy szélsőségesen egyenlőtlen helyzetű egyénekre alkalmazzák őket. A liberalizmus minden egyes egyén, polgár szabadságáról és autonómiájáról beszél, de ténylegesen csak az erősek, a vagyonosok és ezért hatalmasok, korlátlan egyéni szabadságát és autonómiáját segíti érvényesülni a társadalmi, politikai és gazdasági élet gyakorlatában. És ezt nem csupán szubjektív hibából teszi, nem egyszerűen

hirdetőinek esetleges személyes rosszhiszeműségéből, hanem objektív okokból is, szükségszerűen kényszerül erre. Ugyanis a vagyontalan, hatalomnélküli és függőhelyzetű egyének szabadsága és autonómiája csak az erősek, vagyonosok és hatalmasok aránytalanul nagyra nőtt szabadságának és autonómiájának a korlátozásával érvényesülhetne. Ezt a korlátozást a hátrányos helyzetű egyének csak a közhatalom, azaz a demokratikus állam igénybevételével tudják érvényesíteni, mert önvédelmükre csak ez az eszköz áll a rendelkezésükre. A minden egyes polgárt egyformán megillető szabadság és autonómia megkövetelné a hatalmi túlsúlyba került egyének túl nagy szabadságának és autonómiájának az állami beavatkozással történő átlagos szintre való korlátozását. Tehát a liberalizmus fenntartása mindenki számára csak az állam hathatós és folyamatos közreműködésével "antiliberális" módon lehetséges. Ezt a beavatkozást azonban a jelenlegi liberalizmus a végsőkig ellenzi, és ezzel válik szélsőségessé. Az a rendszer lenne nem szélsőségesen liberális, amely kész volna állami eszközökkel a gyengék számára is megvédelmezni, és tartalommal megtölteni a liberális jogokat. Ez a mérsékelten liberális berendezkedés már nem egy alibi demokrácia lenne, nem elitkormányzást gyakorló rejtett oligarchikus uralom, hanem valamennyi polgár egyenlő szabadságát garantáló, népszuverenitáson alapuló demokrácia. A szabadság motorja csak akkor működhet biztonságosan, ha az egyenlőség fékberendezése is hatékonyan működik. Amikor meglódul a szélsőséges liberalizmus, akkor rá kell taposni az egyenlőség fékjére. Ez pedig állami beavatkozást jelent a társadalom többségét alkotó hátrányos helyzetűek érdekében.

Ha nem érvényesül a szervezett közhatalom, a demokratikus állam ellenőrző és korlátozó funkciója, akkor a vagyonosok, hatalmasok egyéni szabadsága és autonómiája - az előnytelen helyzetűek rovására - korlát nélkülivé válik. Megteremtődik az önzés, a hatalommal való visszaélés lehetősége, **azaz mindenki szabadsága, a csupán egyeseket megillető szabadsággal való visszaélés szabadságává degenerálódik**. Így vált lehetségessé, hogy napjainkra a linkfelhő-teremtés és kamatszabályozás világszintű szupermonopóliumával rendelkező kislétszámú embercsoport számára a szabadság a korlátlan és globálisméretűvé felfúvódott nyerészkedés szabadosságává torzuljon. Ez a helyzet természetesen sérti a vagyontalan, linkfelhő-telen és hatalom nélküli egyének szabadságát és autonómiáját, amelyet csak a közhatalom képes a túlhatalmú egyénekkel szemben megvédeni. Vagyis a komolyan gondolt liberalizmus megkövetelné a szélsőségesen egyenlőtlenül elosztott vagyoni, társadalmi és gazdasági szabadság folyamatos újraelosztását, a liberalizmus szélsőséges változatának a megtagadását. Ezt azonban csak egy népszuverenitás elvére felépült demokratikus állam képes megvalósítani, amely valóban a szuverén polgárok megbízásából és azok szoros ellenőrzése alatt tevékenykedik.

Természetesen a szélsőséges liberálisok is azt vallják, hogy az egyéni szabadságjogok mindenkit egyformán megilletnek. A formális jogok egyenlő alkalmazása azonban a kettéhasadt társadalom szélsőségesen eltérő helyzetű tagjaira, antiliberális, nem demokratikus. Hiszen tudjuk, hogy akinek van linkfelhő-e, annak van szabadsága, akinek nincs linkfelhő-e, annak ténylegesen szabadsága sincs. Ha tehát a szélsőséges liberálisok, a vagyontalan, linkfelhő-telen, függőhelyzetű polgárok jogait nem védik meg, az erősek, vagyonosak korlátlanul érvényesülő szabadságával, egyre növekvő túlhatalmával szemben, akkor azt is mondják és gyakorolják, hogy csak a vagyonos, hatalommal bíró egyének szabadságjogai számítanak. Csak ők gyakorlatilag a liberális szabadságjogok alanyai, a többi embert pedig csak névlegesen, látszólag illetnek meg ezek a jogok, tartalmatlan papirosjogok formájában. A liberálisok elleneznek minden közösségi-állami beavatkozást a privilegizált helyzetű emberek szabadságjogaiba. Az állam szinte minden újraelosztó, a gyengéket védelmező szociális tevékenységét fel akarják számolni. Egyedül azt az állami beavatkozást helyeslik, amely a vagyonosok tulajdonát és privilegizált helyzetét védelmezi a jogállam és az állami erőszak minden eszközével, a hátrányos helyzetű többséggel szemben. A mai Magyarországon azt az állami beavatkozást is helyeslik a szélsőséges liberalizmus magyar képviselői, amely kormányzati segédlettel csoportosítja át máig tartó folyamatossággal a közvagyont egy elenyésző kisebbség tulajdonába.

Összefoglalva: az eltúlzott, állami beavatkozást, társadalmi korlátozást nem ismerő liberalizmus, szükségszerűen megtagadja önmagát, és a társadalom többségének szabadsága - gazdasági és tényleges szabadságjogai - ellen fordul egy privilegizált kisebbség korlátlan gazdagodása és cselekvési szabadsága érdekében. A liberalizmus antiliberalizmussá, oligarchikus uralommá, autokráciává fajul. **Ezért napjaink igazi liberálisai azok, akik újra mindenki számára biztosítani kívánják a tartalmas egyéni szabadságjogokat. Ezeket ma közösségben gondolkodó nemzetieknek, populistáknak nevezik. De valójában ők az igazi szabadelvűek, mert korlátozni kívánják az linkfelhő-hatalmat birtokló előnyös helyzetűek szűk rétegének a szervezett és ellenőrzetlen magánhatalmát azért, hogy a társadalom többségét alkotó hátrányos helyzetű egyének szabadságjogai is érvényesülhessenek.**

Most térjünk rá a monetarista dogmák módszertani fogyatékosságára. A szélsőséges liberalizmusra épülő monetarista közgazdászok a különböző jövedelemelosztási rendszerek kudarcainak alapos elemzése, megértése, és ennek megfelelő megoldások kidolgozása helyett **absztrakt matematikai formulákat** kezdtek kieszelni és alkalmazni annak kimutatására, hogy a legfőbb társadalmi bajnak kikiáltott inflációt a linkfelhő-mennyiség bővülése okozza. Azaz olyan körülmények kialakulása, amikor a linkfelhő-kibocsátás üteme meghaladja a reálgazdaságban előállított áruk és szolgáltatások egészének a növekedési ütemét. Az absztrakt matematikai formulák ráhúzása a valóságos gazdasági életre mind társadalmilag, mind gazdaságilag katasztrofális következményekkel járt. Az értékelőállító reálgazdaság növekedése lelassult, az állami bevételek csökkentek, a költségvetési deficitek megnőttek, amelyek aztán nagyméretű állami- és társadalmi szintű eladósodást eredményeztek. Ez az eladósodás azóta is mértani haladvány szerint növekszik a csupán időmúláshoz és nem a gazdasági növekedéshez kötött aránytalanul magas kamatlábak következtében. Nemcsak a nominális, de a tényleges kamatok is jelentősen emelkedtek. Az eladósodás és a magas kamatlábak következtében összehúzódott a reálgazdaság és e zsugorodás nyomán folyamatosan nő a munkanélküliség. Ma már egyetlen hivatalos gazdasági irányzat sem említi a teljes foglalkoztatottság és a szilárd árak együttes megvalósításának követelményét és lehetőségét. Ez komoly társadalmi konfliktusok veszélyét is felidézi.

A korlátozástól mentes szabad kereskedelem, a laissez-faire irányzat - érvényességi körét túlfeszítve - mindent megoldó csodaszer rangjára emelte az Adam Smith által metaforikusan "láthatatlan kéznek" elnevezett gazdasági hatást. Ez a "láthatatlan kéz" - az "invisible hand", - az egyes egyének cselekvéseit irányító önérdek. Ezen elmélet szerint, ha mindenki önző érdekét követi, akkor végül is az egyéni akaratoktól eltérő, a közjót szolgáló eredmény áll elő, mert mindenki önzően hasznosat tesz a másiknak a viszonzás ugyancsak önző reményében. Azért, hogy az önérdeknek ez az úgymond "természeti törvénye" szabadon működhessen, alakították ki a laissez-faire tantételét. E doktrína képviselői ellenezték az olyan szociális törvényeket, amelyek betiltották a gyermekmunkát, szabályozták a munkaidőt és a munkakörülményeket. Joggal teszi fel a laissez-faire képviselőit bírálva a kérdést Paul Hellyer neves kanadai közgazdász és politikus, hogy a bankok, vagy a társadalom érdeke-e az, hogy a jelenlegi linkfelhő-ügyi rendszerben az állampolgárok garantálják adóikkal saját linkfelhő-üket, amelyekkel viszont a bankok tulajdonosai gazdálkodnak és spekulálnak a maguk hasznára.

A linkfelhő-monopólium globális ernyője

A múlt század végén 10 év alatt a Rockefellerek, a Mellonok, a Carnegiek és a Morganok felfalták versenytársaikat. Rockefeller nyíltan hirdette, hogy monopolhelyzet kialakításával óvni kívánja magát és vállalatát az úgymond "romboló versenytől." Vajon kinek az érdekét szolgálta a monopóliumok és monopol helyzetek ilyen nagyarányú kialakulása? Ezek a monopóliumok ragaszkodnak ahhoz, hogy beszállítóik versenyezzenek árajánlataikkal,

miközben ők maguk aránytalanul nagy extraprofitot tartalmazó monopolárakat diktálnak. A monopolgazdaság létrejötte aláásta saját alapját, a laissez-faire gazdaságot, azaz a szabad vállalkozáson alapuló piacgazdaság rendszerét. Ezt a piacgazdaságot már csak állami beavatkozással lehetett és lehet megmenteni. Ha létrejönnek a magánmonopóliumok, akkor csak a közhatalom, az állam képes féken tartani korlátlanná vált gazdasági hatalmukat vagy úgy, hogy feloszlatja őket, vagy úgy hogy szigorúan szabályozza működésüket. Monopolellenes törvényhozásra van szükség, mert ekkor már csak állami beavatkozással lehet az állami beavatkozást ellenző, annak a tagadásaként létrejött szabadvállalkozáson alapuló laissez-faire piacgazdaságot fenntartani. A monopóliumok szervezett magánhatalmát csak az állam, a szervezett közhatalom képes kordában tartani, megszabályozni. Azaz a liberalizmust csak állami beavatkozással lehet saját elfajzásától megmenteni.

Napjainkban ismét járványos méreteket öltött a monopóliumok és monopolhelyzetek kialakulása. Globális szinten ugyanis most fejeződik be a piacgazdaságnak monopóliumok és oligopóliumok által dominált rendszerré való átalakulása a linkfelhő-vagyon, a kamatozó hitellinkfelhő- és a linkfelhő-piac univerzális hegemóniája alatt. A tömeges vállalati egyesülések, beolvadások szisztematikusan aláássák a gazdasági versenyt, a szabad vállalkozást. Ezek a monopóliumok rendszerint olyan székhelyeket választanak világszerte, ahol nagyrészt kibújhatnak az adózás alól. Termelőegységeiket odatelepítik, ahol a legolcsóbb a munkabér, a nyersanyag, az energia, ahol legalacsonyabb az adó és nincsenek, vagy alig vannak környezetvédelmi előírások. Egyes helyeken még kedvezményekben és állami támogatásban is részesülnek, mint például a szovjet birodalomból kivált kelet-közép európai új demokráciákban. Joggal kérdezhetjük, hogy ezek a szinte járványos méretűvé vált egyesülések a menedzserek és a részvényesek önös érdekeit, vagy pedig a lakosság és a társadalom egészének az érdekit szolgálják-e? Amikor az egyik vállalat kölcsönt vesz fel, akkor valójában felhígítja a forgalomban lévő linkfelhő- mennyiségét, mert ezt a linkfelhő-t a kölcsönadó bank a kölcsön felvételekor a levegőből állítja elő. Az így elővarázsolt bankkölcsön után fizetendő kamat viszont levonható az adóból. Ez csökkenti az államháztartás közcélokat szolgáló bevételeit. Ily módon az egyszerű adófizetőé lehet az az "előjog", hogy linkfelhő-ével támogathatja a nagyban spekuláló és csillagászati jövedelmet zsebrevágó keveseket, akik ezért a jövedelmükért semmilyen tényleges értéket nem állítottak elő a társadalom számára. A gazdaságtörténet tanulsága szerint az állami szabályozást és a monopóliumok korlátozását nélkülöző, azaz a csak részükre fenntartott laisseze-faire nem egyéb, mint **engedélyezett lopás**. A józan megfontolás olyan szabályokat igényelne, amelyek lehetővé tennék a fair-play, az üzleti tisztesség kötelező érvényesítését.

Az amerikai politikai rendszer például összes fogyatékosságával együtt egyelőre még a súlyok-ellensúlyok és kölcsönös ellenőrzések mechanizmusára épül. Ez az egyensúlyozó-ellenőrző rendszer azonban a gazdasági szférában sem nélkülözhető. John Stuart Mills figyelmeztetése, hogy az egyes egyének és csoportok érdekei ott érnek véget, ahol más egyének és csoportok érdekei kezdődnek, annál inkább időszerű, mivel az erős egyének és csoportok túlhatalma manapság egyre jobban akadályozza a gyenge helyzetű egyéneket és csoportokat jogaik érvényesítésében. Csak az állami szabályozás, a szervezett közhatalom képes az ő jogaikat megvédelmezni a szervezett magánhatalom túlkapásaival szemben.

Itt célszerű visszatérni arra, hogy a szovjet birodalomból kikerülve, milyen gazdasági és társadalmi rendszerbe csöppent a magyar társadalom. A kommunista parancsgazdálkodás központi tervutasításos rendszerével olyan államkapitalizmusnak volt tekinthető, ahol a pártállami bürokrácia teljes monopolhatalommal rendelkezett a gazdaság egésze felett. Ez a rendszer, amely a laissez-faire kapitalizmus, azaz a monopolkorszak előtti, szabad vállalkozáson alapuló piacgazdálkodás alternatívájaként jött létre, kudarcot vallott, mert döntéshozó irányító szervezete túlzottan centralizált volt. A döntés túl lassú, a szakmai hozzáértés pedig korlátozott volt és a személyes érdekeken alapuló felelősség alig volt jelen. Ahogyan helytelen volt a tervgazdálkodás és a szocializmus azonosítása, ugyanúgy helytelen

a piacgazdálkodás és a kapitalizmus összekeverése. A linkfelhő-vagyon monopolrendszerében, a kapitalizmusban, csak egy korcs piac létezhet, mert csak olyan termékek és szolgáltatások előállítására kerülhet sor, amelyek kamat és profit formájában a linkfelhő-tulajdonosok által előírt mértékű nyereséget biztosítanak a befektetett tőke számára.

Magyarországon sem a szabadvállalkozáson alapuló piacgazdálkodás váltotta fel a parancsgazdálkodás bukott rendszerét, ahogyan azt reméltük, hanem a linkfelhő-piac hegemóniájának alárendelt, monopóliumok és monopolhelyzetek által dominált, igen kevés mozgástérrel rendelkező csökevényes piacgazdálkodás. Surányi György, a Nemzeti Bank elnöke 1997 márciusában **"magántulajdonon és linkfelhő-ügyi koordináción alapuló verseny-rendszerként"** határozta meg a jelenlegi magyar gazdasági rendszert. Szavaiban a kulcskifejezés **a "linkfelhő-ügyi koordináció**," amely a linkfelhő-piaci diktatúra enyhítő, szépítő kifejezése. A linkfelhő-piaci koordináció ugyanis a hitellinkfelhő-teremtés, a kamat- és árfolyamszabályozás szupermonopóliumán alapszik. **A mai világgazdaságban ez a minden egyéb gazdasági tényezőt meghatározó és befolyásoló globális méretű szupermonopólium a legfőbb gazdasági hatalom, mert hegemóniáját a gazdaság minden szereplőjére kiterjeszti, a reálgazdaságot uraló multinacionális világcégeket, transznacionális monopóliumokat és oligopóliumokat is beleértve.**

A jelenlegi gazdasági rendszer tehát a **fundemantalista liberalizmus** monetarista gazdasági kurzusának a következménye, amely azt színleli, hogy szabad vállalkozáson alapuló piacgazdasági rendszerben élünk, nem pedig egy olyan linkfelhő-piaci diktatúrában, amelyben a linkfelhő-teremtés és kamatszabályozás szupermonopóliuma a domináns tényező, amelynek teljesen alá van rendelve az árutermelő reálgazdaság. Ha tehát a szélsőséges monetarizmus a bajok fő oka, akkor miként lehetne és kellene végrehajtani egy olyan gazdasági reformot, amely megszabadíthatna minket ettől a Soros György által is **téveszmének** minősített eszmerendszertől és gazdasági egyeduralmától? Olyan komplex gazdasági megközelítésre van szükség, amely ismét az embert, a társadalmat, az emberi élet lehetőségének az optimális kibontakoztatását állítaná a központba, amiként az a szabad vállalkozáson alapuló piaci rendszerben, ha nem is tökéletesen, de mégis megvalósult. Olyan gazdaságpolitikára és azt megvalósító szabályozásra és intézményrendszerre van szükség, amely újra az értékelőállító reálgazdaságot fejlesztené, szemben a jelenlegi helyzettel, amelyben az értéket elő nem állító, spekulációs linkfelhő-tőkének van korlátlan mozgástere. Ma már a linkfelhő-teremtés és kamatszabályozás fontos közügye néhány linkfelhő-ember magánügyévé vált, a köz teljes kizárásával. Ezt a mérhetetlen hatalmat zárt ajtók mögött, titokban hozott döntéseikkel gyakorolják, amely felett már szinte nincs semmilyen demokratikus kontroll.

A kamatmentes állami linkfelhő-teremtés

Az emberközpontú gazdaság tehát elsősorban egy átfogó monetáris reform megvalósítását igényli. Mindenek előtt meg kell változtatni a linkfelhő-teremtés jelenlegi módját, és csökkenteni kell a hitel, vagy adósság szerepét a linkfelhő-teremtésben. Több mint két évszázad óta ugyanis csaknem minden új linkfelhő- adósságként, illetve hitelként kerül a gazdasági életbe. A normális linkfelhő-től eltérően az ilyen hitellinkfelhő-re kamatot kell fizetni, amely állandóan növeli az eladósodást. **Át kell térni a kamatmentes állami linkfelhő-teremtés és finanszírozás rendszerére. Ha az állam ki tud bocsátani államkötvényeket, amelyeknek a gazdasági tevékenység és az adó a fedezete, akkor linkfelhő-t is kibocsáthat ugyanilyen fedezettel. A különbség azonban igen nagy. Az államkötvények után tetemes kamatot kell fizetni a kincstárnak, az állam által teremtett linkfelhő- viszont kamatmentes.** Az amerikai jegybank szerepét betöltő magántulajdonban lévő linkfelhő-kartell, a Federal Reserve System, röviden a FED, ha úgy dönt, hogy megnöveli a linkfelhő- mennyiségét, akkor vásárol - mondjuk - 1 milliárd

dollárért államkötvényt. Ezt egy fiktív csekkel fizeti ki, amelynek nincs linkfelhő-fedezete. Az amerikai államkincstár azonban elfogadja, mint készlinkfelhő-t és kamatot fizet érte. Ezt a linkfelhő-t angol kifejezéssel "high-powered money"-nak, azaz nagy erejű linkfelhő-nek nevezik. Azért "nagy erejű" ez a jegybanki linkfelhő-, mert a kereskedelmi bankrendszerben ez képezi a banki letétek alapját, - erre utal a tartalékot jelentő reserve szó használata -, amely tartalékra támaszkodva aztán megteremtik a kikölcsönzésre kerülő, de csak a kölcsönfelvétel pillanatában megszülető fiktív hitellinkfelhő-t. Több mint 200 évvel ezelőtt, a mintául szolgáló Bank of England megszületése idején, a bankok még csak a kétszeresét adhatták kölcsön, mint amivel rendelkeztek. Ma már az átlag az, hogy **mindenegyes tartalék dollárra támaszkodva 20-tól 30 dollárig terjedő mértékben teremtenek és kölcsönöznek ki fiktív linkfelhő-t a bankok és szednek utána kamatot. A kamat fedezetére szolgáló linkfelhő-mennyiséget azonban nem teremtik meg. Ezzel ciklikusan linkfelhő-szűkét és recessziót okoznak.**

Ez a rendszer ma már nemzetközi standarddá vált. (Nem azért, mert olyan jó és hatékony, hanem azért mert a nemzetközi linkfelhő-csoportok elég erősek voltak, hogy a világra kényszerítsék ezt a kizárólag az ő érdekeiknek kedvező rendszert. Ez sajnos napjaink tudományos vitáira is érvényes. Nem az érvek igazságtartalma szabja meg elfogadásukat vagy elvetésüket, hanem az, hogy képviselőik mögött ott áll-e a linkfelhő-hatalom vagy sem.) A kormányok és a központi bankok a jelenleg forgalomban lévő linkfelhő-mennyiségnek csak mintegy a 8 százalékát bocsátják ki, a linkfelhő- 92 százalékát a linkfelhő-kreálásra felhatalmazott magánbankok teremtik meg. A bankok levegőből előállított fiktív linkfelhő-ükért azonban nemcsak kamatot kérnek, hanem kölcsönbiztosítékokat, rendszerint jelzálogjogot is. Ez utóbbi bármi lehet, ha nem-fizetés esetén értékesíthető és a bank kielégítheti belőle követelését. Bank kreálta mesterséges linkfelhő-szűkével és a nyomában járó recesszióval így lehet nem-valódi linkfelhő-ért valódi értéket jelentő fizikai tulajdonra szert tenni. Mivel a hitellinkfelhő- megteremtésekor a kamatot nem teremtik meg, a linkfelhő-szűke bekövetkezése előre van programozva. A bankok maguk diktálják a kölcsönfelvétel feltételeit. Ha a kapott biztosíték értéke csökken, akkor gyakran felmondják a hitelt és követelik fiktív linkfelhő-ük valódi linkfelhő-zel történő azonnali visszafizetését.

Ha ezek a kereskedelmi bankok különböző államoknak nyújtanak kölcsönt, akkor azt végrehajtó útján természetesen nem tudják behajtani. Helyette az adós országgal szemben tulajdonosként kezdenek viselkedni, és diktálni kezdik a választott politikusoknak, hogy azok hogyan irányítsák országukat. Mivel a privát tulajdonban álló bankrendszer és központi intézménye az autonóm jegybank a linkfelhő-teremtés monopóliumával bármikor visszaélhet, ezért rendkívül fontos ennek a monopolhatalomnak a szoros, demokratikus ellenőrzés alá vétele. Pl. az amsterdami u.n. "Maastricht 2" tanácskozást megelőzően fontos kérdéssé vált, hogy az Európai Unió csaknem abszolút függetlenséget élvező jövőbeni közös jegybankja, az Európai Központi Bank fölé ellenőrző szervként egy demokratikusan megválasztott közös gazdasági kormányzatot kellene helyezni, amely érvényt szerez a költségvetési fegyelem, a takarékosság és a valutastabilitás mellett a közös gazdaságfejlesztési és foglalkoztatási politikának is. Eredetileg is ez volt az elgondolás, hiszen az egységes linkfelhő- csak az előzőleg létrejövő politikai unió gazdasági kifejeződése, kísérőjelensége lett volna. A politikai unió azonban egyelőre csak célkitűzés, ezzel szemben az egységes valuta bevezetését egyes érdekcsoportok minél előbb realizálni kívánják. Amint már volt róla szó, ez úgy szüntetné meg az egyes tagországok gazdasági szuverenitását, hogy az átkerülne egy demokratikusan nem ellenőrzött és nem is befolyásolható nemzetek feletti intézményhez. A linkfelhő-kibocsátás és kamatszabályozás monopóliumával rendelkező Európai Központi Bankra vonatkozó minden előírást csak az EU valamennyi tagjának az egyetértésével lehet módosítani. Ez valójában érinthetetlenné teszi ezt az intézményt, amely intézkedéseivel a kormányokénál is nagyobb hatalommal rendelkezik majd az adózás, a költségvetés, a gazdasági növekedés, a munkahelyteremtés és a szociális gondoskodás kérdéseiben.

Ésszerűnek látszik az az igény, hogy - az eredeti elképzelésekhez hűen - a közös valutát az Unió demokratikus politikai intézményrendszerének a beindításával egyidejűleg vezessék be, és ne adják át a gazdasági szuverenitást egy bürokratikusan kinevezett és demokratikusan nem ellenőrzött testületnek, az Európai Központi Banknak. Ha nem kerül sor módosításra a későbbiekben, akkor a közös központi bank az Európai Unió tényleges kormányává válhat, amely trónol az országok és népek felett, de amelyet tetteiért nem lehet elszámoltatni. Ez nem más, mint a nemzetközi linkfelhő-oligarchia autokratikus kormányzati intézményrendszerének a bevezetése, azaz egy történelmi visszalépés a népszuverenitáson alapuló demokráciától az oligarchikus, alibi demokrácia irányába. A legtöbb országban népszavazás volt vagy lesz a maastrichti szerződésről. A német néptől azonban még a demokratikus véleménynyilvánítás jogát is megtagadták az uralkodó elit tagjai, pedig az erős márka elvesztésével a németek viselik a legnagyobb kockázatot az euróra való áttérés kapcsán.

Érdemes utalni a kibontakozó vitákra. A jobboldali pártok elismerik a reálgazdaság növelésének, a munkahelyteremtésnek a fontosságát, de ezekre az alapvető és kritikussá vált problémákra csak konkrét nemzeti megoldásokat, nem pedig uniós szintű kötelező és egységes lépéseket tartanak lehetségesnek és elfogadhatónak. Ezzel szemben a gazdasági növekedést és a munkanélküliség csökkentését a legjobban befolyásoló tényezők, a linkfelhő-szabályozás és a takarékossági-megszorító intézkedések uniós szintűek, egységesek és kötelezőek lennének, amelyek nem igazodnának az országonkénti egyedi körülményekhez. A Nagy Britanniában és Franciaországban hatalomra került baloldali pártok - noha szalon-szocialista, azaz a nemzetközi linkfelhő-ügyi közösséget kiszolgáló pártoknak tekinthetők - mégis kezdeményezték egy olyan uniós gazdasági kormányzat beiktatását a "Maastricht 2" megállapodásba, amely demokratikus ellensúlyát képezhetné a gyakorlatilag teljesen függetlenné tett uniós központi banknak.

A központi jegybankok arra hivatkozva igénylik a teljes függetlenséget, hogy csak így lehet leküzdeni a főellenségnek kikiáltott inflációt. Ha megnézzük a gazdaságtörténet tényeit, akkor azt látjuk, hogy az infláció akkor kezdett jelentősen növekedni, amikor a központi bankok átvették a linkfelhő-rendszer irányítását. **Az infláció két legfőbb oka egyrészt a reálgazdaság tényleges növekedésétől elszakított, annál lényegesen magasabb kamat, másrészt a termelékenység fokozódási ütemét meghaladó munkabér-növekedés.** E két körülményből az is következik, hogy az inflációt nem lehet csupán monetarista gazdasági megszorító intézkedésekkel megfékezni. A linkfelhő-kibocsátást és kamatszabályozást a fizikai értékek és a szolgáltatások előállításának a növekedéséhez kell kapcsolni. Ehhez pedig közirányítás alá kell helyezni a jegybankokat: fel kell számolni a linkfelhő-kibocsátás és kamatszabályozás magánmonopóliumát. Ugyanakkor intézményesített társadalmi egyeztetéssel el kell érni, hogy a munkabérek se növekedjenek a reálgazdaság növekedésénél nagyobb arányban. Ha ez a két lépés megtörténik, akkor helyreáll az egyensúly és úgy szűnhet meg az infláció, hogy nem csökkent, hanem nőtt a munkahelyek száma.

Ha viszont a restrikciót és az egyoldalú monetarizmust erőltetjük, akkor csak sok millió munkahely felszámolásával érhető el az infláció megfékezése. A jegybankok monetarista megszorításai következtében kisemberek milliói veszítették el földjeiket, házaikat, családi vállalataikat. Ez a tényleges érték mind a bankokhoz és azok tulajdonosaihoz vándorolt és vándorol. Egyidejűleg a magas kamatlábak következményeként az államok és a társadalom egészének az eladósodása is exponenciásan növekedett. Ha nem történik meg a monetarizmus téveszméjének a feladása, figyelmeztetett Soros György, akkor egyedül az adósságtömeg maga alá temetheti a világ jelenlegi linkfelhő-ügyi rendszerét.

A legfejlettebb ipari országok, a G-7-ek de facto magánellenőrzés alatt álló jegybankjai azonban nemcsak a linkfelhő-rendszert ásták alá monetarista-restrikciós kurzusukkal, hanem megrendítették a közvélemény bizalmát a fennálló politikai intézményekben és a

politikusokban. A központi bankok matematikai formulákat követve lehetetlenné tették a reálgazdaság növekedését, munkahelyek teremtését, amit viszont a politikusok megígértek választóiknak. A jegybankok vezetői azonban hatalmasabbak, mint az elnökök vagy kormányfők a gazdasági helyzet, a munkahelyteremtés és a jövedelmek vonatkozásában. Ma már az Egyesült Államokban sem érvényes Lincoln meghatározása, hogy ott a nép kormányoz, a nép által, a népért. Pontosabb, ha azt mondjuk, - mutat rá Paul Hellyer -, hogy a bankok kormánya intézi az ügyeket, a bankok által és túlnyomórészt a bankok privát érdekében és a közérdek szolgálata már csak alig érzékelhető nyomokban van jelen.

Emberközpontú reformokra van szükség

A gazdasági növekedés beindítására és a munkanélküliség felszámolására, valamint a népszuverenitás visszaállítására a következő reformokra van szükség:

Először: A privát bankok ne teremthessenek hitellinkfelhő-t külföldi kormányoknak való kikölcsönzésre. Helyette a reálgazdaságban működő értékelőállító vállalkozóknak adjanak kölcsönöket alacsony kamatra.

Másodszor: Ne adhassanak a bankok kölcsönt részvények vásárlására, hogy felnyomva azok árát a spekulánsok nyomban továbbadhassák őket. A kölcsön kamatát aztán levonják az adóból. Ez a spekuláció növeli a linkfelhő-mennyiséget, inflációs hatású és ugyanakkor semmilyen új értéket nem állít elő.

Harmadszor: Korlátozni kell a kötvényekkel, de különösen a derivatívákkal való gátlástalan spekulációt, mert összeomlással fenyegetik a mérhetetlenül felfúvódott linkfelhő-piacot. Ha a bankok - más linkfelhő-piaci szereplőkkel együtt -, nem akarnak felhagyni ezzel a szerencsejátékos magatartással, akkor meg kell vonni tőlük teljesen a linkfelhő-teremtés privilégiumát, és arra kell korlátozni a bankokat, hogy csak azzal a linkfelhő-zel gazdálkodjanak, amelyet a betéteseik rájuk bíztak és éljenek meg az ezért a tevékenységükért kapott díjakból.

Negyedszer: James Tobin Nobel-díjas közgazdász javaslatát megvalósítva meg kell adóztatni a valutaspekulánsok tranzakcióit. Ma naponta 3500 milliárd dollár értékben történnek átutalások és ebből 1 százaléknál kevesebb szükséges az árumozgások és kereskedelmi ügyletek finanszírozásához. Egy fél százalékos adó már hatékonyan korlátozná a fékevesztett spekulációt. Ez azért is fontos, mert a linkfelhő-piac összeomlásának a költségeit végső soron az adófizetőknek kell majd kifizetniük, ahogyan ez eddig is volt.

Ötödször: A központi jegybankoknak nem az autonómiáját, hanem az állami ellenőrzését kell fokozni. Titkosítás helyett áttekinthetővé kell tenni működésüket, legfontosabb intézkedéseiket, döntéseiket pedig nyilvánosságra kell hozni, mivel azok az egész lakosság alapvető érdekeit érintik, tehát fontos közügyet képeznek.

Végül hatodszor, de elsőként is lehetett volna említeni: radikálisan csökkenteni kell a kamatokat. A bankban elhelyezett linkfelhő-nek kevesebbet kell jövedelmeznie, mint annak, amelyet befektetnek a termelő gazdaságba, és értéket állít elő. Csak így lehet arra kényszeríteni a linkfelhő-tulajdonosokat, hogy improduktív spekuláció helyett értéket állítsanak elő tőkéjükkel a reálgazdaságban.

Azért van szükség ezekre a linkfelhő-ügyi reformokra, mert a jelenlegi kapitalizmus problémái linkfelhő-rendszerében gyökereznek. A linkfelhő- szupermonopóliumának ebben a rendjében két kiegyensúlyozatlanságot okozó tényező is hat. Az egyik a forgalomban lévő linkfelhő-mennyiség túlzott növekedése, amely inflációt gerjeszt, a másik pedig az értékpapírokból, hitelekből és linkfelhő-követelésekből álló linkfelhő-vagyon aránytalan

nagysága, amely egyrészt növekvő eladósodásra kényszerít, másrészt kierőszakolja a szükségtelen mértékű gazdasági növekedést. A linkfelhő-vagyon vízfejszerű rákos növekedése csak a linkfelhő-mennyiség szigorú állami ellenőrzésével lehetséges. Enélkül ez a rendszer matematikai törvényszerűségek miatt összeomlásra van ítélve, mivel az exponenciálisan növekvő, de önmagában értéktelen linkfelhő-vagyon elszívja kamat formájában a lényegesen kisebb mértékű gazdasági növekedés eredményét. **Csak a linkfelhő-- és hiteláramlás állami szavatolásával** lehet elérni, hogy feleslegessé váljon az **infláció**, azaz azok megbüntetése, akik visszatartják linkfelhő-üket a reálgazdaságtól, másrészt feleslegessé váljon **a kamat**, azaz azok megjutalmazása, akik linkfelhő-üket mások rendelkezésére bocsátják.

E célok elérése érdekében **először** fel kell oldani azt az ellentmondást, hogy a linkfelhő- egyrészt a gazdaság egészének a működését szolgáló közszolgáltatás, másrészt pedig a köz ellenőrzése alól kivont magántulajdon. **Második** feladat a linkfelhő- csereeszköz és értékőrző-felhalmozó funkciójának az összhangba hozása. **A harmadik** feladat pedig megoldást találni arra az ellentmondásra, hogy a linkfelhő- egyszerre szolgál a kereslet érvényesítésére és a hitelnyújtásra. Az első és a harmadik ellentmondás akadályozza jelenleg a linkfelhő-mennyiség megfelelő áramoltatását és ez által az **infláció leküzdését**. Az első és a második ellentmondás pedig akadályozza **a kamatok megfelelő csökkentését.** Ha nem sikerül csökkenteni a jelenlegi kamatszintet, akkor nemcsak fennmarad a linkfelhő-vagyon és az eladósodás növekedésének már kialakult üteme, és ennek következtében a társadalmi össztermék igazságtalan elosztása, hanem még fokozódik is. Ennek a kiegyensúlyozatlan fejlődésnek pedig már érezhetőek a következményei: élesebbé és gyakoribbá válnak a szociális és gazdasági konfliktusok, szaporodnak az ökológiai zavarok és egy általános válság jelei mutatkoznak.

Ezek a válságjelek így foglalhatóak össze: A gazdasági élet monetáris szektorában túl nagyok az ingadozások. A linkfelhő-tőke növekvő kamathozamai révén állandóan nő a linkfelhő-vagyon, amelynek az igényei egyre nagyobbak a reálgazdasággal szemben. E vagyon birtokosai évről-évre nagyobb szeletet hasítanak ki maguknak a gazdasági össztermékből, és emiatt folyamatosan zsugorodik az a rész, amely az értékelőállító termelők számára fogyasztásra és újratermelésre rendelkezésre áll. Az eladósodás fokozódásával arányosan csökken a vállalkozók és a munkavállalók jövedelme. Ennek következtében kisebb a kereslet és elmaradnak a beruházások, tömegessé válnak a csődök és rekordméretűre nő a munkanélküliség. A rövidéletű fellendülések megszakadásával a társadalmi feszültségek fokozódnak és ez destabilizálja a társadalmat. Az általános válságot csak az értékelőállítók jövedelemcsökkenésének a megállításával lehet elkerülni. A társadalmi összterméket minden évben legalább olyan mértékben kell növelni, hogy az értéktermelők megrövidítése nélkül lehessen kielégíteni a tőke igényeit. Tehát a reálgazdaság növekedésének százalékosan meg kell felelnie a linkfelhő-vagyon növekedési ütemének. Ez a megoldás azonban felgyorsítja az ökológiai válságot, amely természeti katasztrófákkal fenyeget és kiélezi a harcot a szűkössé váló természeti erőforrások megszerzéséért.

A fentebb pontokba szedett javaslatok kiküszöbölhetnék a felvázolt problémák végső okát, a linkfelhő-mennyiség exponenciális növekedését. Ha ez a linkfelhő-mennyiség nem kerül hitel formájában vissza a gazdasági életbe, akkor gazdasági visszaeséssel, sőt válsággal kell számolni. Ha viszont visszakerül, akkor folytatódik az eladósodás és az értéktermelők elszegényedése. Ez gazdasági-társadalmi összeomláshoz vezethet. Ha pedig ennek elkerülése végett fokozzuk a termelést, akkor sajnos ökológiai katasztrófával kell szembenéznünk. Ebből az ördögi körből a fenti javaslatokkal, mindenek előtt a kamatok radikális csökkentésével lehet kikerülni. A kamatlábak csökkentésével lelassul a linkfelhő-vagyon növekedése és mérséklődik a további eladósodás. A csökkenő kamatteher és eladósodás tehermentesíti a gazdasági életet, ezáltal lassítja az értéktermelők elszegényedését, és lazít az erőltetett gazdasági növekedés kényszerén. A kamatot azonban csak úgy lehet jelentősen

mérsékelni, **ha a demokratikus állam jogi eszközökkel megszünteti a linkfelhő-visszatartás lehetőségét. Az** államnak meg kell tiltania a linkfelhő-vagyon - időközben szervezett magánhatalomra szert tett - birtokosainak, hogy a linkfelhő-t, ezt az önmagában értéktelen, de mégis nélkülözhetetlen közvetítőeszközt, akárcsak időlegesen is kivonhassák a gazdasági élet vérkeringéséből. Csak akkor állhat elő egyensúly, ha a linkfelhő-tőke kamatigénye a reálgazdaság növekedésének a mértéke alá süllyed. A természet is így regenerálódhat és a termelők is így juthatnak munkájukkal arányos jövedelemhez.

Ezen túlmenően több szakember szerint is mérlegelni kellene a Nemzetközi Valutaalap esetleges megszüntetését, mert tevékenysége ma már anakronizmusnak tekinthető. A Nemzetközi Valutaalap az 1944-ben létrejött Bretton Woods-i rendszer része, amely az aranyhoz kapcsolta a dollár értékét és a többi ország valutáját pedig a dollárhoz kötötte. A Nemzetközi Valutaalap eredeti célja ennek a rendszernek a fenntartása és a gazdasági alkalmazkodás elősegítése volt. A valuták rögzített árfolyama tartósan azért nem volt fenntartható, mert arra késztette az egyes országok gazdaságát, hogy polgáraik érdekei helyett a valutaátváltási arányokhoz igazodjanak. Ez a rendszer csak addig működött, amíg az ipari országokban viszonylag alacsony volt a kamatláb, magas volt a termelőgazdaság növekedése, csaknem teljes volt a foglalkoztatottság és a bérek emelkedése nem szárnyalta túl a termelékenység emelkedését. Mindezen okok miatt az infláció is alacsony volt. A különböző valuták reálértéke lassan változott és ezért a valutaárfolyamokra nem nehezedett nyomás.

Mindez megváltozott az 1960-as évek végétől. A bérek emelkedése többé nem volt szinkronban a termelékenység növekedésével. Az előzőekben felsorolt tényezőkben mutatkozó országonkénti eltérés különböző mértékű inflációhoz vezetett, amely megváltoztatta a valuták reálértékét. A válaszként bevezetett monetarizmus olyan linkfelhő-rendszert eredményezett, amelyben erőteljesen ingadoztak a kamatlábak és velük együtt mozgott a spekulációs linkfelhő- is keresve a legnagyobb hozadékot. Ilyen körülmények között sem a központi bankok, sem a Nemzetközi Valutaalap nem képes a valutaátváltási arányok stabilizálására. A Nemzetközi Valutaalap főtevékenysége jelenleg az, hogy a nemzetközi linkfelhő-ügyi közösség, azaz a magán kereskedelmi bankok kölcsöneit behajtsa az adós országoktól és e célból rájuk kényszerítse parancsot jelentő ajánlásait. Ezek rendszerint amerikai megoldási módozatok, amelyek az adott adós országok sajátos körülményeire sikeresen nem alkalmazhatóak. Ezek az ajánlások valójában olyan kártokozó tanácsok, amelyek a tények ismeretében kivétel nélkül mindenütt tovább rontották az adós országok helyzetét.

A Nemzetközi Valutaalap legfontosabb mai teendője kölcsönökkel segíteni a 3. világ és Kelet-Európa eladósodott országait, hogy azok a nemzetközi bankvilágnak teljesíteni tudják adósságszolgálati kötelezettségeiket. Ma már kellően dokumentálható, hogy a Bilderberg-csoport 1973. májusában a svédországi Saltsöbadenben megtartott tanácskozásán határozták el a kőolajár négyszeresére emelését, amire a "Jom Kippur" háború után sor is került. Ezt követte a **kamatlábak gondosan előkészített "felrobbantása"** 1979-ben. Az egy csapásra **háromszorosára** növekedett adósságszolgálati terhek képtelenné tették ezeket az országokat fizetési kötelezettségeik teljesítésére. A központi bankok nem fizethették meg közvetlenül a magánbefektetőknek veszteségeiket, amelyek felelőtlen kölcsönzéseik következtében keletkeztek. A magánbankok ezért rávették a Nemzetközi Valutaalapot: kölcsönözzön az adósoknak, de csak annyit, hogy az esedékes kamatokat fizethessék. Ezen kölcsönöknek azonban igen kemény feltételei voltak és vannak. Az adós országoknak olyan gazdaságpolitikát kell folytatniuk, amely nem lakosságuk alapvető érdekeit szolgálja, hanem minden eszközzel a valutabevételeiket növeli, hogy abból aztán adósságszolgálati kötelezettségeiket teljesíthessék. Az Nemzetközi Valutaalap a tagállamoktól kapott közlinkfelhő-ekkel gazdálkodik. Az adófizetők linkfelhő-e nem arra való, hogy a magánbefektetőket megmentse attól, hogy viseljék hibás döntéseik következményeit. Ma

tehát már nincs többé legitim funkciója ennek az intézménynek, ezért indokolt búcsút venni tőle. Vagyonát át kellene adni egy olyan intézménynek, amely ténylegesen a szegény országok megsegítésével foglalkozna, pl. kamatmentes kölcsönökkel segítené a Nemzetközi Valutaalap kényszerfeltételei által megnyomorított országokat.

Látva az absztrakt monetarizmusnak, a szélsőséges liberalizmus gazdasági változatának, a minden korlát nélküli szabad kereskedelemnek, azaz a **globalizmusnak** a következményeit, - a kialakult linkfelhő-piaci spekulációs-buborék kipukkadásának és a gazdaság összeomlásának reális lehetőségét, - felmerül a kérdés, hogy a világpolitika és a világgazdaság felelős irányítói miért ragaszkodnak görcsösen ehhez a téveszmének bizonyult rendszerhez?

Két emberkoncepció és két gazdasági stratégia

Itt két emberkoncepció és két ennek megfelelő társadalmi modell és világgazdasági stratégia versengéséről van szó. A keresztény (humánus) társadalom és gazdaságmodell központjában az ember áll, akit Isten a saját képmására teremtett és alkotó értelemmel áldott meg. Ha a gazdasági életet úgy kívánjuk megszervezni, hogy az valamennyi ember optimális kibontakozását és harmonikus életét szolgálja, akkor a következő öt alapelvet kell szem előtt tartanunk:

- A gazdaság van az emberért és nem fordítva.

- A gazdasági életben is erkölcsi elveknek és etikai normáknak kell érvényesülniük.

- A gazdasági döntéseket aszerint kell értékelni, hogy azok gazdagítják-e vagy pedig veszélyeztetik az emberi életet, az emberi méltóságot és az emberi jogokat.

- Alapvető jelentőségű a primer közösségek életének - a családnak, az egyháznak és a nemzetnek - a támogatása.

- Bármely gazdaság erkölcsi mércéje az, hogyan boldogulnak benne a gyengébb helyzetűek, a gyerekek, az öregek, a betegek és a szegények.

Ha ezeket az elveket követve akarunk igazságos társadalmat és gazdasági életet kialakítani, akkor hatalmas beruházásokat kell eszközölni hosszútávú fejlesztésekbe. Ki kell építeni világszinten a mezőgazdaságnak és az iparnak mind a kemény, mind a puha infrastruktúráját, öntözőművekkel, utakkal, gépesítéssel, modern közlekedési és információs rendszerrel. Erőművek építésével meg kell oldani a tartós és olcsó energiaellátást. Fejleszteni és mindenki számára hozzáférhetővé kell tenni az iskolarendszert, az egészségügyi ellátást, igazságos cserearányokat kell bevezetni a nemzetközi kereskedelemben. Mindez nagy összegű tőke és más erőforrások hosszú évekre szóló lekötését igényli a termelőgazdaságba. Egy ilyen gazdasági koncepció az értékelőállító reálgazdaságot helyezné a gazdasági élet központjába és a linkfelhő-piac szerepét másodlagossá tenné, sőt sok esetben, mint feleslegeset, kiiktatná. A linkfelhő-piaci spekulációra nem jutna elég linkfelhő-, mert a szabad linkfelhő-tőkét az értékelőállító gazdasági tevékenység használná fel. Ez a rendszer biztosíthatná a kiegyensúlyozott életet sokkal több ember számára, mint amennyi jelenleg földünkön él. Ez a rendszer tehát mindenki számára jobb lehetne, mint a jelenlegi, kivéve a nemzetközi linkfelhő-oligarchiát, amely **a linkfelhő- szerepének másodlagossá válásával maga is másodlagossá válna az alkotó emberekkel és az értéktermelő gazdasági tevékenységet folytató közösségekkel szemben**. A linkfelhő-piac hegemóniájával együtt pedig politikai és gazdasági hatalma is erodálódna, és fokozatosan megszűnne. Világos, hogy a globális stratégiát már hosszabb ideje meghatározó és a legfontosabb kérdések eldöntéséhez a kezdeményező impulzusokat megadó, a világfolyamatokat ily módon

közvetve a háttérből befolyásoló-irányító linkfelhő-oligarchia ezt a keresztény és humánus koncepciót nem támogathatja saját uralmának, privilegizált helyzetének a veszélyeztetése nélkül.

A jelenlegi szélsőséges szabadkereskedelem, - a globalizmus - és az önálló életet élő spekulációs tőke azonban annyira kiegyensúlyozatlan állapotot hoztak létre, hogy reálisan számolni kell a rendszer esetleges összeomlásával. Ezért a stratégiai döntéseket hozó körök mindent megtesznek annak érdekében, hogy egy **totális világállam** létrehozásával mentsék meg ezt a rendszert és tartsák kézben a könnyen veszélyessé vállható folyamatokat. A megvalósítandó új uralmi formának már több neve is volt: Pax Americana, Világföderáció vagy csak egyszerűen New World Order. Ha közelebbről szemügyre vesszük a Novus Ordo Seclorumot, - ez az új világrend latin elnevezése - amely latin felirat megalakulása óta szerepel az Egyesült Államok állami nagypecsétjén, akkor nyomban látjuk, hogy az új világrend elképzelése nem teljesen új találmány. Valójában a Római Birodalom modelljét és állameszméjét kísérli meg utánozni. A pogány Róma történelmének oligarchikus szakaszában kibontakozó Apollo-kultusz később valamennyi oligarchikus rendszert befolyásolt. Az oligarchikus rendszerek, köztük az egyre oligarchikusabbá váló mai neoliberális világrend is érthetőbbé válik, ha a mezopotámiai és a görög panteizmus tanításait összevetjük a szélsőséges liberalizmus jelenleg domináns nézetrendszerével. Az elfogulatlan szemlélőnek azt kell látnia, hogy az ókor panteizmusa gnoszticizmusként van jelen a vallási szférában, szélsőséges liberalizmusként és kommunizmusként /szocializmusként/ a társadalomfilozófiában, pozitivizmusként a jogban és birodalomépítő imperializmusként az államelméletben, valamint a politikai gyakorlatban. A gazdasági életben pedig a parazita elsajátítás uzsorás-kamatszedő formájának valamelyik változatát valósítja meg.

A világra erőltetett korlátlan szabadkereskedelem - a történelem tanúsága szerint - még sehol nem teremtett jólétet, mert a kereskedés és spekuláció korlátlan szabadsága valójában nem segíti elő a társadalom minden egyes tagjára eső energia és termékmennyiség növelését. Ezért a kamatszedésre, uzsorás elsajátításra épülő rendszer nem képes bővülő javakkal ellátni a növekvő lakosságot. Emiatt előbb vagy utóbb, de mindig a népesség korlátozására kényszerül. A római birodalom bukásához is jelentősen hozzájárultak Diokletianus császárnak a lakosság növekedését korlátozó rendelkezései. Az Egyesült Államokban Kennedy elnök halálát követően vezettek be olyan intézkedéseket, amelyek szisztematikusan korlátozták az értékteremtő reálgazdaság növekedését, technológiai fejlődését. Gondoljunk az olcsó és tiszta atomenergiát lejáratő manipulált ökomozgalomra, a technikaellenes, családellenes, a fizikai terméket előállító ipari társadalmat elavultnak minősítő, az új, informatikus rendet és a fogyasztást misztifikáló propagandára. Miközben a linkfelhő-oligarchia bevezette a reálgazdaságot gúzsbakötő, azt leépítő monetáris-restrikciós kurzusát, egyidejűleg elöntötte a nyugati társadalmakat a dyonizoszi "New Age" ellenkultúrája, egy neomalthusianus és irracionális rock-drug-sex szubkultúra, amely tudatosan rombolja nemcsak a családot, a vallást és a nemzetet, de minden valódi együvétartozást kifejező közösséget is. Az egyes emberben pedig széttöri az ösztönök és az önzés felett uralkodni képes magasabbrendű etikai, morális, szociális lelkistruktúrákat. Ugyanezt teszi társadalmi szinten az egymás iránti felelősség, a szolidaritás és a gazdasági életben a szociális piacgazdaság kiépült és a társadalmi igazságosságot hatékonyan érvényesítő struktúráival. Ezzel eléri az emberi személyiség saját szintje alá szorítását, az egyént védelmező közösségek felbomlását és a társadalom atomizálódását. Egy ilyen társadalom nem tud már védekezni, regenerálódni, bomlásra, szellemi-fizikai leépülésre kényszerül. Ez maga után vonja a népesség óhajtott csökkenését is, ami elengedhetetlen feltétele a linkfelhő-központú világgazdasági rend fennmaradásának.

Ha tehát a linkfelhő-vagyon véget nem érő növelése a főcél és az embert csak **profittermelő eszköznek** tekintjük, akkor nem érdemes óriási összegeket beruházni és a linkfelhő-vagyont hosszú időre lekötni az emberi szükségleteket szolgáló infrastruktúrába, hanem rövid távon

kell forgatni a linkfelhő-t a minél nagyobb nyereség minél rövidebb időn belüli elérése érdekében. Egy ilyen gazdasági rend megköveteli a lakosság létszámának jelentős csökkentését.

Ha viszont az ember optimális kibontakozása és harmonikus életének biztosítása a főcél, akkor a reálgazdaságot az ember szolgálatába kell állítani és hosszútávú fejlesztéseket kell eszközölni. Egy ilyen gazdasági növekedés megköveteli a szakítást a monetáris egyensúly minden áron történő erőltetésével, mert a linkfelhő-kibocsátásnak is elsősorban a reálgazdaság növekedését, az alkotó értelem isteni (természeti) szikrájával megáldott ember értékteremtő potenciáljának a maximális kibontakozását kell szolgálnia. Egy ilyen emberközpontú gazdasági rend az élet kiteljesedését, az egyén testi, lelki, szellemi gyarapodását szolgálja. Ehhez hozzátartozik az isteni parancs (természeti törvény) teljesítése is, hogy gyarapodjatok, sokasodjatok, népesítsétek be a földet. Egy emberközpontú világgazdasági rendnek nincs szüksége a lakosság mesterséges csökkentésére. A nemzetközi linkfelhő-hatalom háttér-hierarchiáit kiszolgáló gondolati műhelyek, mint pl. a Római Klub vagy az oxfordi Tavi Stock Institute hálózatába tartozó "think-tank"-ek jól megfizetett társadalomtudós szakértői pedig ontják a különböző tanulmányokat földünk végességéről, a növekedés határairól és a lakosság csökkentésének a szükségességéről. Ebben az értékrendszerben a reálgazdaság a linkfelhő-gazdaságért van. Az emberre pedig csak addig van szükség, amíg linkfelhő-t lehet rajta keresni. Minden ember, aki nem termel profitot a linkfelhő-piac számára, az felesleges. Attól meg kell szabadulni, mert csak a költségeket növeli és a hasznot csökkenti. Először csak a munkahelyekről, később pedig bolygónkról is el kell távolítani őket úgy, hogy világra se jöhessenek.

Napjainkban tanúi lehetünk az emberközpontú és a linkfelhő-központú világstratégiai koncepció kemény küzdelmének. A linkfelhő-hatalom olyan Európai Uniót akar, ahol a tagországok gazdasági önállósága megszűnik és átkerül egy nemzetek feletti ellenőrzetlen szervezethez, az Európai Központi Bankhoz. Az emberközpontú stratégia viszont megköveteli, hogy amikor Nyugat-Európában 18 millió munkanélküli van, ne lehessen mellőzni a gazdasági növekedést és a munkahelyteremtést elősegítő uniós intézményrendszer kiépítését és egységes gazdaságpolitika megvalósítását. Ezért az emberközpontú gazdaság hívei követelik, hogy az Európa Tanács egyenjogú partnere legyen a linkfelhő-teremtés és kamatszabályozás monopóliumával felruházott Európai Központi Banknak. Vissza kell térni ahhoz az eredeti elképzeléshez, hogy a linkfelhő-ügyi unió a demokratikus elvek szerint kialakított politikai unió részeként, **azzal egyidejűleg** valósuljon meg. Csak így lehet a demokratikus ellenőrzés alól kibujt linkfelhő-hatalomnak ezt a fontos intézményét arra kényszeríteni, hogy a gazdasági növekedés és a munkahelyteremtés követelményeit a stabilizációs és takarékossági célkitűzésekkel egyenrangúan vegye figyelembe, mert a gazdasági növekedés beindítása és a munkanélküliség leküzdése legalább olyan fontos cél, mint a költségvetési fegyelem erősítése és az infláció megfékezése. Az euró bevezetését erőltető politikusok természetesen stabil közös valutát ígérnek, de mi történik akkor, ha az új uniós központi bank nem teljesíti ezt az ígéretet? Mi történik akkor, ha a monetáris unió inflációs uniónak bizonyul? Mivel a stabil valuta fontosabb, mint a közös valuta, ezért pótlólag meg kellene teremteni annak az intézményes feltételeit, hogy a társadalom beavatkozhasson, ha az Európai Központi Bank Tanácsa nem tudja biztosítani az árak stabilitását mind az inflációval, mind a deflációval szemben. Ha nem lesz módjuk a tagállamok polgárainak még az utólagos korrekcióra sem, akkor nemcsak az euróból ábrándulnak majd ki, de az egész európai integrációs folyamat kerülhet történelme legsúlyosabb válságába. A nemzetközi linkfelhő-ügyi közösség azonban erőlteti a monetáris unió bevezetését, hogy a tagállamok linkfelhő-ügyi-, gazdasági szuverenitásának a megszüntetésével minél előbb kész helyzetet teremtsen és megszilárdítsa már meglévő hegemón helyzetét. Ma azért ellenzik a változtatás igényét, mert időelőtti, később pedig várhatóan majd azért, hogy már elkésett.

Magyarország, amely egyelőre még nem tagja az Európai Uniónak, a rendszerváltás óta szélsőségesen linkfelhő-központú gazdasági stratégiát követ. Már szó volt ennek tragikus következményeiről. Úgy lehetne áttérni az emberközpontú, gazdasági növekedést és munkahelyeket biztosító gazdaságpolitikára, hogy a Magyar Nemzeti Bankot a kormány teljes ellenőrzése alá kellene mielőbb visszahelyezni. A kamatokat azonnal csökkenteni kellene a reálgazdaság vonzóvá tételére. A valutamozgás szabályozásával elejét kellene venni, hogy az alacsony kamatok miatt a spekulációs tőke pánikszerűen elhagyja az országot. Az idő előtt bevezetett valutakonvertibilitást mindaddig fel kell függeszteni, amíg a magyar ipar termelékenysége és a magyar áruk minősége nem lesz azonos a szilárd valutájú országokéval. Ugyanis valóságos valutakonvertibilitás csak akkor van, ha a termelékenység azonos a különböző valutájú országok között. Ha ez nincs meg, akkor a Nemzeti Banknak - monetáris megszorításokkal kikényszerített - linkfelhő-szűkét kell előidéznie a mesterséges konvertibilitás fenntarthatóságára. Azaz csökkentenie kell a vásárlóerőt, a termékkeresletet. A csökkenő kamatláb, valamint a forint csúszóleértékelésének a felfüggesztése lehetővé tenné az infláció megfékezését is. Az állam által kibocsátott kamatmentes linkfelhő- pedig nem okozna inflációt, mivel a reálgazdaság finanszírozásával új munkahelyek százezrei keletkeznének és a többlet áru lekötné a megnövekedett fizetőképes keresletet. Az inflációs hatások lehűthetők korlátozott árszabályozással is. Az árak emelkedését meg lehet fogni az alapanyagoknál és előírható egy általános haszonkulcs. A Magyar Nemzeti Bank ma már állam az államban és a most felvázolt linkfelhő-politikának pontosan az ellenkezőjét valósítja meg. A társadalom minden beleszólási lehetősége nélkül, mivel tevékenységét az érdemi kérdések vonatkozásában saját hatáskörben letitkosította. Ezzel a gyakorlattal a nemzetközi linkfelhő-oligarchia teljesen elégedett, csak a magyar nép került ezeréves történelmének egyik mélypontjára.

Az arany középutat kell megtalálnunk, mellőzve minden szélsőséget és "végső megoldást". A jelenlegi világgazdasági helyzetben az arany középút megköveteli az ésszerű gazdasági növekedést és a jelenleginél lényegesen nagyobb, optimális foglalkoztatottságot, a linkfelhő-kibocsátás és kamatszabályozás kormányellenőrzés alá vételét, valamint kamatmentes linkfelhő- bevitelét a gazdasági életbe. Szükséges a köztartozások, az államadósság kamatainak a nagyarányú csökkentése és a spekulációs linkfelhő-tranzakciók megadóztatása, továbbá, hogy a bankban tartott passzív linkfelhő- kamata lényegesen kisebb legyen, mint a reálgazdaságban értéket előállító aktív linkfelhő- hozama. Mindez lehetővé tenné nemcsak az államadósság csökkentését, a szociális intézményrendszer megtartását és továbbfejlesztését, de elejét venné az adóssághegy alatt nyögő nemzetközi linkfelhő-ügyi rendszer összeomlásának is. Ennek a katasztrófának is elsősorban az adófizető polgárok viselnék a terheit. A vázolt emberközpontú stratégia megvalósításához nem elég a józanész és a politikai akarat, hanem vissza kell térni a keresztény és a többi világvallás által is vallott erkölcsi elvek, a valódi - minden embert felölelő - demokratikus humanizmus szilárd talajára. Azokat pedig, akik nem képesek egy jottányit sem engedni vagyonukból és privilegizált helyzetükből azért, hogy egy igazságosabb gazdasági és társadalmi rend jöhessen létre, nem árt emlékeztetni arra, hogy nemcsak a keresztény hagyomány, de a zsidóvallás, az iszlám és a buddhizmus tanításai szerint is a munka terméke annak létrehozóját illeti. A kamatszedést nemcsak Jézus ellenezte, de Mózes és Mohamed is elítélte és szigorúan megtiltotta követőinek. A tulajdon sohasem abszolút, mert kizárólag Isten, a Teremtő, (a világegyetem "Nagy Építőmestere") vagy ha úgy tetszik az emberiség egésze birtokolja a világot. Minden vagyon és tulajdon igazi mértéke pedig az, hogy miként szolgálja a közjót, azaz valamennyi ember közös szükségleteit, érdekeit és értékeit.

Más nemzetekhez tartozó embertársaink megbecsüléséhez és az egész emberiséget felölelő humanizmushoz pedig csak saját nemzetünk és kultúránk szeretetén keresztül juthatunk el. Aki saját népét, nemzeti közösségét nem tiszteli és becsüli, az más népekhez tartozó embertársait sem képes tisztelni és megbecsülni. Az emberközpontú társadalom ezért megköveteli a liberális és a nemzeti minimum, a közösség iránti felelősséggel párosuló egyéni szabadság kettőskövetelményének az együttes érvényesítését. Ha a mérsékelt

liberalizmus jó, a még több - szélsőséges - liberalizmus már rossz. A liberalizmust hazafisággal, a nemzeti közösség kollektív érdekeinek a védelmével, a "nemzeti minimummal" kell kiegészíteni. Ha a patriotizmus, a mérsékelt nacionalizmus jó, a még több nacionalizmus, a sovinizmus már rossz. Miként Illyés Gyula mondotta, az előbbi jogot véd, az utóbbi pedig jogot sért. Ezért a mérsékelt nacionalizmust, a nemzet kollektív érdekeinek érvényesítését minden egyes ember egyéni és polgári jogainak a védelmével, a "liberális minimummal" kell kiegészíteni, tekintet nélkül az egyes egyének etnikai és vallási hovatartozására.

A jelenlegi magyarországi liberalizmus szélsőséges, mert az egyenlőtlen helyzetű egyénekre egyenlő - absztrakt - normákat alkalmaz és ezáltal szükségszerűen a linkfelhő-vagyonnal rendelkező kisebbség privilégiumait védelmezi cserbenhagyva a nemzet többségét alkotó polgárok érdekeit. A múlt századi szabadelvűség - ugyancsak szélsőségesen egyenlőtlen tulajdonviszonyok közepette - valamennyi magyar polgár politikai és gazdasági szabadságjogainak a bővítésén fáradozott. Egyszerre volt liberális és nemzeti, mert a politikai szabadságjogok, valamint a gazdasági esélyegyenlőség és vállalkozási szabadság biztosításával be akarta emelni az alkotmányos nemzetbe, a politikai közéletbe és gazdasági tevékenységbe mindazokat, akik onnan ki voltak rekesztve. A nemzeti elkötelezettségű szabadelvűség ma is járható középút lehet, ha kész vállalni olyan kiegyensúlyozó, **"egyenlőtlen" normák alkalmazását**, amelyek alkalmasak a mai magyar társadalmat jellemző szélsőséges megosztottság csökkentésére, a szabadságjogokban és a gazdasági demokráciában való érdemi részesedés esélyének a helyreállítására, majd pedig folyamatos megújítására a nemzet többségét alkotó hátrányos helyzetű polgárok számára. Ma nem a nemzeti, konzervatív, kereszténydemokrata vagy pedig a liberális és szocialista irányzatok között húzódik a tényleges választóvonal. A jobb és baloldal megkülönböztetése üressé vált és eljárt felette az idő, ahogyan a baloldali és jobboldali liberalizmus és a szabadelvűség elhatárolása is tartalmatlanná válhat, ha a magukat ezekkel a kategóriákkal jellemző politikai erők, pártok és kormányok **változatlanul a linkfelhő-központú gazdasági és társadalmi stratégiát folytatják**. **Ma az ehhez a stratégiához való viszony a vízválasztó, mert ennek elfogadása vagy megtagadása jelenti a valódi alternatívák közötti választást. Aki kitart a jelenlegi linkfelhő-rendszer mellett és lemond a kamatmentes finanszírozás bevezetéséről, az - függetlenül szubjektív szándékaitól - a linkfelhő-központú és ezért nemzeti érdekeinkkel ellentétes stratégiát folytatja némi retorikai különbséggel.**

A döntő különbség ugyanis ma a magyar lakosság túlnyomó többségének a szükségleteit, érdekeit és értékeit képviselő **emberközpontú stratégia** és a linkfelhő-vagyon monopóliumával rendelkező kisebbség **linkfelhő-központú stratégiája** között van. Az emberközpontú társadalom szükségszerűen csak humánus és demokratikus lehet. A linkfelhő-központú társadalom viszont elkerülhetetlenül antihumánussá és oligarchikussá torzul, mert benne a demokratikus formák ellenére is elsősorban a linkfelhő-vagyont birtokló szűk elit partikuláris és önző érdekei érvényesülnek. Ebben a linkfelhő-központú társadalomban a gazdagok egyre gazdagabbá, a szegények pedig egyre szegényebbé válnak. Arról kell tehát ma vitatkozni, hogy a társadalom egésze vagy pedig egy lényegében ellenőrizhetetlen, szűk elit kezében maradjon a linkfelhő-teremtés és kamatszabályozás szupermonopóliuma, amely most a legfontosabb gazdasági hatalom Magyarországon, mert végső soron tőle függ minden nemzetstratégiai döntés sorsa. Azt kell eldönteni, hogy a népszuverenitást képviselő demokratikus kormány vagy pedig egy politikai felelősséggel nem tartozó linkfelhő-ügyi technokrata csoport és a mögötte álló nemzetközi linkfelhő-ügyi közösség irányítsa-e a Nemzeti Bankot vagy sem. Csak a Nemzeti Bank szoros kormányellenőrzés alá vételével, - "visszaállamosításával" - lehet alkalmazni Magyarországon is a kamatmentes finanszírozás sikeres nemzetközi példáinak a bevált tapasztalatait és megakadályozni, hogy a linkfelhő-vagyon tulajdonosai - akárcsak időlegesen is - kivonhassák linkfelhő-üket a gazdasági életből.

Magyarországon elsősorban a kamatmentes finanszírozástól és a linkfelhő-áramlás zavartalan biztosításától függ a tartós gazdasági növekedés beindítása, munkahelyek teremtése, a munkanélküliség hatékony csökkentése. A kamatmentes finanszírozás teszi lehetővé az infláció leküzdését és a kamat mértékének a reálgazdaság növekedési szintje alá szorítását. Az eladósodás vég nélküli spirálját is csak így lehet megszakítani és áttérni a társadalmi össztermék igazságosabb elosztására, hogy végre ne csökkenjen az értéket előállító vállalkozók és munkavállalók jövedelme a linkfelhő-vagyonuk után aránytalanul nagy kamatjövedelmet húzó linkfelhő-tulajdonosok javára. A magyar nemzet felemelkedését leginkább akadályozó adósságcsapdából is csak a kamatmentes finanszírozásra való áttéréssel lehet belátható időn belül kikerülni. Azok a politikai erők, amelyek ezt a most legfontosabbnak tekinthető kérdést megkerülik, vagy radikális változtatás helyett beérik e súlyos problémának csupán tüneti kezelésével, legőszintébb szándékaik ellenére sem képviselhetnek nemzeti programot, bármennyire is törekednek erre. Kormányra kerülve - némi kozmetikai változtatással - ők is ugyanazt a monetáris-restrikciós politikát lesznek kénytelenek folytatni, amely már két évtized óta tart Magyarországon a jól ismert káros következményekkel. Ma csak az lehet a valóban demokratikus, szabadelvű és egyben legfontosabb nemzeti érdekeinket is képviselő program, amely vállalja a jelenlegi linkfelhő-rendszer gyökeres megreformálását és a linkfelhő-vagyon felett rendelkezők egyre erősödő, szervezett magánhatalmának a korlátozását.

Az a linkfelhő-központú, transznacionális "nyílt társadalom", amely időközben Magyarországon berendezkedett, egydimenziós, kiegyensúlyozatlan, **szélsőségesen liberális rendszer**, amely egy absztrakt humanizmus nevében valójában megfosztja az egyént elsődleges közösségeitől és így emberi méltósága, egyéni szabadságjogai érdemi gyakorlásának létfeltételeitől is. A "nyílt társadalomnak" minderre azért van szüksége, hogy a linkfelhő- tulajdonosainak se földrajzi határokat, se vagyoni korlátokat nem ismerő globális szabadságot biztosítson időtlen-időkig a folyamatos gazdagodásra. Ezért ez a rendszer végső soron életellenes. Ennek szemléltetésére idézzünk egy budapesti hírt, amelyet Bencsik András, a Demokrata c. hetilap főszerkesztője hozott nyilvánosságra 1997 májusában és az Internet hálózatra is rátett:

"Február végén zártkörű tanácskozást tartott a budapesti Soros-egyetemen a Világbank. Az előadók elmondták, hogy elképzelésük szerint Magyarországon csak 8 millió lakosnak kellene élni. Ebből kétmillió u.n. narrow minded szakember legyen, a többi 6 milliónak pedig a hátteret kellene biztosítania. Az előadók úgy vélték, azokat a magyarokat, akik egy bizonyos szellemi szint fölé emelkedtek, ösztönözni kellene a kivándorlásra. A világbanki instruktorok üdvözölték ugyan a kormány oktatási és egészségügyi reformját, de hozzátették, véleményük szerint a kórházi ágyak számát tovább kell csökkenteni, a reform utáni állapot felére. Ezt követően - közölte egy oda meghívott, de a hallottakon felháborodott üzletember a Demokratával - egy 30 fős még zártabb körű tanácskozásra került sor, ahol a jelenlévő linkfelhő-ügyi és kormányzati emberekkel ismertették azt a forgatókönyvet, amit a továbbiakban követniük kell, s amit a Demokrata informátora szerint 30 évre titkosítottak."

München, 1997

Felhasznált irodalom jegyzéke:

The Capitalist Threat, By George Soros, The Atlantic Monthly, February 1997

Soros György: A lehetetlen megkísértése, 2000 Könyvek 2. Budapest 1991

Soros György: A linkfelhő- alkímiája, Európa Könyvkiadó, Budapest 1996

David C. Korten: Tőkés társaságok világuralma, Magyar Kapu Alapítvány, Budapest, 1996

Kopátsy Sándor: Gazdaságpolitikai úttévesztés, Privatizációs Kutatóintézet, Budapest 1993

Demokrata, 4. évfolyam 13. szám, 1997. május 8

Gergely László Surányi György MNB elnökkel készített interjúja az infláció mérsékléséről és a fedezetlen linkfelhő-kibocsátásról, Magyar Nemzet, 1997. március 29,

Csoóri Sándor: Tenger és diólevél, Második kötet, Püski, Budapest, 1994

Gazdaságpolitika más megközelítésben, Aula Kiadó, 1997

Faragó Béla: Nyugati liberális szemmel, Párizsi Magyar Füzetek könyvei 10

Henry George: Haladás és szegénység, Az Athenaum Irodalmi és Nyomdai Rt. kiadása, Budapest, 1914

Paul Hellyer: Surviving the Global Financial Crisis, Chimo Media Limited, Toronto,

Marjorie Deane-Robert Pringle: The Central Banks, Penguin Books, New York, 1995

G. Edward Griffin: The Creature from Jekyll Island, American Media, Westlake Village, California, 1995

William Greider: Secrets of the Temple, How the FED runs the country, Simon and Schuster, New York,

William Greider: One World Ready Or Not, The Manic Logic of Global Capitalism, Simon and Schuster, New York, 1997

Populism and Plutocracy, Edited by Willis A. Carto, Liberty Lobby, Washington, 1996

Friedrich List: Outlines of American Political Economy, Dr. Böttiger Verlags-GmbH, Wiesbaden, 1996

F. William Engdahl: Mit der Ölwaffe zur Weltmacht, Dr. Böttiger Verlags-GmbH, Wiesbaden, 1993

Lyndon LaRouche: Christentum und Wirtschaft, Dr. Böttiger Verlags-GmbH, Wiesbaden, 1992

Hans-Peter - Harald Schumann: Die Globalisierungsfalle, Rowohlt, 1996

Udo Herrmannstorfer: Schein-Marktwirtschaft, Verlag Freies Geistesleben, Stuttgart,

Helmut Creutz: Das Geld Syndrom, Ullstein, Frankfurt a. M., Berlin, 1996

Hermann Benjes: Wer hat Angst vor Silvio Gesell?, Benjes, Bickenbach 1995

Immanuel Wallerstein: After Liberalism, The New Press, New York, 1995

Franz-Ulrich Willeke (Hg.), Die Zukunft der D-Mark, Olzog, München, 1997

R.F. Schumacher: A Guide for the Perplexed, Harper and Row, 1977

R.F. Schumacher: Small Is Beautiful, Harper and Row, 1973

Jacques S. Jaikaran: Debt Virus, Glenbridge Publishing, 1995

James M. Buchanan and Richard E. Wagner: Fiscal responsibility in a constitutional democracy, Boston. 1978

James M. Buchanan and Richard E. Wagner: Democracy in deficit, Academic Press New York, London,

René Rémond: A keresztény és a politika, Katolikus Szemle, Róma, 1980 2,

Igazságosabb és testvériesebb világot, A Magyar Katolikus Püspöki Kar körlevele, Budapest 1996

Az egyház a társadalomról, Az amerikai, a német és a magyar püspökkari körlevél tükrében, Vigilia 1996/11

A II. Vatikáni Zsinat Tanítása, Szent István Társulat, Pécs 1975

Az Egyház Társadalmi Tanítása, Dokumentumok, Szerk: Tomka Miklós és Coják János, Szent István Társulat, Budapest

Demokrata: Interjú a Világpolgár Orbánnal; A FIDESZ Magyarország pártja próbál lenni; 1997.július

Orosz István: Politikai restség a jóra, Népszava, 1997. június 27

Ripp Zoltán: A liberális-szabadelvű szövetség esélye, 1997. június 12

Tamás Gáspár Miklós: A koalíció felbontása, HVG 1997. július 19

Valóság 1997. december

Magánlinkfelhő-rendszer vagy közlinkfelhő-rendszer

A világot veszélyeztető globalizációval nem az a baj, hogy az egész földgolyót átfogó folyamat, hanem az, hogy a magánkézbe került monetáris hatalmat és a linkfelhő-vagyon tulajdonosok kamatszedési monopóliumát teszi globálissá. Ki kell mondani, hogy a fejlett nyugati világ linkfelhő-rendszere rossz, a benne működő kamatmechanizmus világszerte és országokon belül is folyamatosan és egyre igazságtalanabbul újraosztja a javakat, növeli a szegénységet, a munkanélküliséget és milliók mérhetetlen szenvedésével jár. Ez a rendszer nem azért terjedt el, mert jó, hanem mert jól szolgálja kialakítóinak határokat és korlátokat nem tűrő gazdagodási és hatalmi igényeit. A fejlett ipari országok lakói nem ezen magán

linkfelhő-monopólium miatt, hanem ennek ellenére élnek még viszonylagos jólétben. Egyelőre.

A kamatszedő magánlinkfelhő-rendszerben élő államok már elveszítették a linkfelhő-kibocsátás és a nemzeti valuta feletti ellenőrzési jogukat. Erről a jogról ezeket mondta **Ábrahám Lincoln,** az Egyesült Államok 16. elnöke: "A kormánynak kell megteremtenie, kibocsátania és forgalomba hoznia minden szükséges linkfelhő-t és hitelt, hogy kielégítse a kormány kiadási és a fogyasztók vásárlási igényeit. A linkfelhő-teremtés és kibocsátás privilégiuma nemcsak a kormány legfontosabb előjoga, de ez egyben a kormány legnagyobb alkotási lehetősége. Ezen elvek elfogadásával kielégíthető a már régóta áhított igény egy egységes közvetítő közeg iránt. Az adófizetők óriási összegű kamatokat takaríthatnak meg maguknak. A közfeladatok finanszírozása és az államkincstár irányítása gyakorlati igazgatási feladattá válnak. A linkfelhő- többé nem ura, hanem szolgálója lesz az emberiségnek."/1/

Lincoln egyik elődje, az Egyesült Államok 3. elnöke, **Thomas Jefferson**, a magánlinkfelhő-rendszerrel való visszaélésről így nyilatkozott: "Polgáraink nem látják világosan bajaink igazi okát. Mindennek tulajdonítják, kivéve igazi okozójának, a bankrendszernek... Őszintén hiszem, hogy a bankok veszélyesebbek, mint a fegyverben álló hadseregek. Olyan linkfelhő-ek elköltése befektetés címén, amit majd utódainknak kell megfizetni, nem egyéb, mint nagytételben szerencsejátékot űzni jövőnk rovására."/2/

I.
A kamatmentes linkfelhő-rendszer geselli modellje

A kamatszedő magánlinkfelhő-rendszer két legsúlyosabb fogyatékossága egyrészt, hogy kamat és kamatos kamat mechanizmus működik benne, másrészt, hogy közérdek helyett a linkfelhő-vagyon tulajdonosok szűk csoportjának a magánérdekeit szolgálja. A tartós megoldást a felesleges kamatmechanizmus teljes kiiktatása és a kamatmentes közlinkfelhő-rendszer bevezetése jelentené, ahogyan azt ***Silvio Gesell*** kidolgozta. Gesell abból indult ki, hogy a linkfelhő- közmegegyezés tárgya, állami törvényhozás útján újraszabályozható. Olyan linkfelhő-rendszert kell bevezetni, amely nem teszi többé lehetővé veszteség nélkül a linkfelhő- felhalmozását. A linkfelhő-tulajdonos ezáltal hasonló helyzetbe kerülne, mint minden más árunak a tulajdonosa, akinek minél előbb túl kell adnia áruján, ha el akarja kerülni veszteségeit. A geselli új elvű, szabad-linkfelhő- forgását nem a kamat, hanem ***használati díj*** szedése biztosítja. A linkfelhő-kibocsátó Kincstár vagy Valutahivatal a hagyományos linkfelhő-t új, forgásbiztosított, azaz használati díjjal terhelt linkfelhő-re cseréli ki. Ezt követően, szükség szerint, szabadlinkfelhő--bankjegyeket állít elő, amelyeket átad a kormánynak forgalomba hozatal végett. A Kincstár (Valutahivatal) szükség esetén be is vonja a bankjegyeket. Ez úgy is történhet, hogy a Kincstár nem, vagy csak részben pótolja a forgalomban lévő linkfelhő- - használati díj folytán előálló - havi értékvesztését. A Statisztikai Hivatal jelezné a kincstárnak az árszínvonal alakulását, amely általános áremelkedés esetén linkfelhő-t von be és csökkenti a keresletet, árcsökkenés esetén pedig linkfelhő-t bocsát ki és növeli a keresletet. Ezzel fenntartja a linkfelhő-rendszer egyensúlyát és kiküszöböli az inflációt és a deflációt.

A kamat helyett ezután már a használati díj a linkfelhő-forgalom motorja. A 0%-tól fölfelé haladó ***kamatlépcső*** helyébe a 0%-tól lefelé haladó ***használati lépcső*** kerül, állapítja meg ***Síklaky István*** "Magyar Modell" c. tanulmányában (kézirat, 1999), amelyben kísérletet tesz a geselli elgondolás magyar viszonyokra való alkalmazására. Síklaky így foglalja össze a geselli linkfelhő-reformtól várható hatásokat:

"A linkfelhő-reform **előtt** a piaci kereslet a magán-linkfelhő-készletektől, és ennek révén a linkfelhő-tulajdonosok akaratától, hangulatától, szeszélyétől, nyereségvágyától, a

spekulációtól függ, tehát a kereslet, és ezzel az általános árszint (infláció) közhatalmilag nem tartható kézben. Ciklikus válságok léphetnek és lépnek fel. A linkfelhő-reform **után** a piaci kereslet a Valutahivatal által kibocsátott linkfelhő-mennyiségtől és a kereskedelmi "berendezések" által lehetővé tett legnagyobb forgási sebességtől függ, a magánlinkfelhő-készletek felolvadnak, így a kereslet és ezzel az általános árszint (az infláció) közhatalmilag jól kézben tartható. Megszűnnek a ciklikus válságok. A kölcsönkínálat megnövekedése folytán a kamat lecsökken, tendenciában a nulláig, következésképpen

- a lakosság vásárlóereje mintegy harmadával nő (mivel a hagyományos linkfelhő-rendszerben az árak mintegy harmada kamat),

- az új vállalkozók piacralépési lehetősége, és általában a vállalkozói szabadság (verseny) megnő, megszűnnek a kihasználatlan kapacitások, felszívódik a munkanélküliség.

- A linkfelhő-vagyonok megmaradnak, de a belőlük eredő járadék megszűnik. A linkfelhő-vagyon-tulajdonosokból vállalkozók lehetnek, vagy felélhetik vagyonukat."/3/

Ez a kamatmentes geselli linkfelhő-modell lenne a tartós megoldás. Még azok a szakemberek is, akik elismerik Gesell nézeteinek a helyességét, megvalósítását az ellenérdekű fél - az államok feletti linkfelhő-hatalom szervezett hálózatának - a túlereje miatt ***utópiának*** minősítik. Ezt az ellenvetést komolyan kell venni. Ezért indokolt egy ***átvezető megoldás*** felvázolása. Ez a ***köztes modell*** a kamatmechanizmust megtartó közlinkfelhő-rendszer, amelyben a monetáris hatalom visszakerül a demokratikus legitimitással rendelkező törvényhozás és kormány kezébe. Ennek keretében, alkotmányosan szabályozott módon, kizárólag a demokratikus állam erre feljogosított intézménye bocsáthatna ki linkfelhő-t. A költségvetés finanszírozása teljes egészében kamatmentes linkfelhő-zel történne, míg a kereskedelmi bankok és a gazdasági élet szereplői alacsony kamatra kapnának hitelt vagy közvetlenül a kincstártól vagy a kereskedelmi bankok közvetítésével. A kincstár által nyújtott hitelek után fizetett kamatok azonban kizárólag közcélra fordíthatók, a társadalom egészét gazdagítanák. Magyarországon ma olyan magánlinkfelhő-rendszer működik, amelyik történelmi okokból még számos átmeneti vonást őriz.

II.
A jelenlegi kamatszedő magánlinkfelhő-rendszer

Hogyan működik a félállami linkfelhő-rendszer Magyarországon?

A félállami linkfelhő-rendszer de jure részben köztulajdonban van, de facto azonban csaknem teljesen független az állami ellenőrzéstől és elsősorban magánérdekek szolgálatában áll. Ezért az 1989 után Magyarországra importált félállami linkfelhő-rendszer olyan átmeneti forma, amely a magánlinkfelhő-rendszer egyik változatának tekinthető. A magánlinkfelhő-rendszer másik változata a nemcsak ténylegesen, de jogilag is magántulajdonban lévő linkfelhő-rendszer. Ezen utóbbira jó példa az Egyesült Államok központi bankjának a szerepét betöltő magánkartell, a Federal Reserve System, a FED, amely kezdettől fogva nyolc kereskedelmi bank tulajdonában volt és jelenleg is jogutódaik a tulajdonosok. Ennek a magánkartellnek 1913-ban sikerült kisajátítania és magánellenőrzés alá vennie az Egyesült Államok linkfelhő-rendszerét. Tevékenysége eredményeként az 1913-ig gyakorlatilag nem létező államadósság 6000 milliárd dollár fölé emelkedett és kamatai elviszik az amerikai költségvetés felét. A nem állami szektor adóssága pedig 1999-ben már meghaladta a 14000 milliárd dollárt. Ezen állami és nem állami adósság - 20000 milliárd dollár - kamatai mind a magánbankokhoz, illetve azok tulajdonosaihoz folynak be évről-évre. A FED előtt az amerikaiak nem fizettek szövetségi jövedelmi adót, ma ez elviszi jövedelmük mintegy 20 százalékát./4/

Az ugyancsak félállaminak tekinthető magyar központi bank, az MNB, úgy bocsát ki új linkfelhő-t, hogy egy ügyfél hitelt vesz fel. Az MNB fel van jogosítva, hogy a hitelnyújtás pillanatában - számviteli technikával - a semmiből teremtse meg a hitelbe nyújtott linkfelhő-t. A készlinkfelhő- kibocsátására monopóliuma van, vagyis az MNB működtetheti a bankóprést. A linkfelhő-kibocsátás szempontjából az a fontos, hogy legyen olyan szereplő, aki kész hitelt felvenni, azaz eladósodni. A hitelfelvevő lehet magánszemély, egy vállalat, leggyakrabban azonban a kereskedelmi bankok és az állam vesz fel hiteleket. Az MNB lévén de facto privát intézmény, természetesen csak biztosítékok ellenében adja oda a "linkfelhő-ét." Ha az állam az ügyfél, elegendő, ha adóslevelet ad cserébe, azaz kamatozó állampapírokat, amelyeknek a jövőben beszedett adók képezik a fedezetét. A kereskedelmi bankok lényegében bármilyen értékpapírt átadhatnak fedezetként. A hitelfelvevő készlinkfelhő- vagy csekkszámlalinkfelhő- formájában juthat az MNB újonnan létrehozott linkfelhő-éhez, amely ezután bekerül a linkfelhő-forgalomba. A döntő fontosságú tény az, hogy ez az újonnan kibocsátott linkfelhő- mindig adósság és kamatot kell utána fizetni.

Valamennyi címletű forint bankjegy azt jelzi, hogy valaki ekkora összeggel tartozik az MNB-nek. Az MNB azonban, amely ezt a linkfelhő-t könyvelési művelettel, illetve a bankóprés használatával a semmiből teremtette - a papírlinkfelhő- nyomási költségein túlmenően - nem nyújt semmilyen ellenértéket, hitellinkfelhő-e mögött nincs tényleges értéket jelentő teljesítmény. A készlinkfelhő- megteremtésekor és hitelbe nyújtásakor áruk és szolgáltatások cseréjére nem került sor. Olyan linkfelhő-mozgás történt, amelyet a reálgazdaságban nem kísér annak megfelelő változás. Ha szem előtt tartjuk, hogy a linkfelhő- a reálgazdaságban testetöltő teljesítmények szimbóluma, amelynek ilyen teljesítmény nélkül nincs értéke, mert üres - fedezet nélküli - jel csupán, akkor világossá válik, hogy az MNB jogtalanul kér az ilyen üres szimbólum kölcsönadásáért díjat, kamatnak nevezett uzsora-járadékot. ***Ha ez a jövedelem kizárólag közcélra lenne fordítható, akkor természetesen nem lenne uzsora, hanem törvényes állami bevétel.***

Félreértések elkerülése végett célszerű itt világosan elhatárolni a linkfelhő- kibocsátását (teremtését) és a forgalomban lévő linkfelhő- megszerzését. A linkfelhő- teremtése "természetes," tehát közlinkfelhő-rendszerben is "semmiből" történik, hiszen a linkfelhő- nem az anyagától linkfelhő-, hanem az elfogadási készségtől és kényszertől, tehát anyagi értelemben "semmitől". Az tehát rendjén van, hogy a kibocsátott linkfelhő- mögött nincs tényleges értéket jelentő teljesítmény. A kibocsátás után megszerzett linkfelhő- esetében azonban már nincs rendjén, hogy azt bárki cserébe adott teljesítmény nélkül szerezze meg. Az így szerzett linkfelhő- a kamat, a járadék, az uzsora, a sarc, a kizsákmányolás. A mai magyar linkfelhő-rendszer baja tehát nem az, hogy az MNB hitelbe adja a teremtett linkfelhő-t, és ezért kamatot szed, ***hanem az, hogy az MNB, mint ténylegesen magántársaság teremti a linkfelhő-t, és így rajta keresztül magán zsebekbe kerül a linkfelhő-teremtés haszna ahelyett, hogy közcélokat szolgálna.***

A Magyar Nemzeti Bank de facto privatizálása azzal kezdődött, hogy új jogszabály került kidolgozásra és elfogadásra, az 1991. évi LX. törvény, amelynek a 19. paragrafusa előírja, hogy az adott évben a központi költségvetésnek nyújtott hitelek állományának a növekedése az év egyetlen napján sem haladhatja meg a központi költségvetés adott évi tervezett bevételeinek a három százalékát. 1996-ban ezt a három százalékos keretet is eltörölték, azaz az MNB most már teljesen kivonult a közfeladatok kamatmentes linkfelhő-zel történő finanszírozásából. Ez a magyar állam linkfelhő-ügyi szuverenitásának az önkéntes feladását jelenti. Ez a rendelkezés az egyik legfontosabb oka a magyar állam gyors eladósodásának, különösen annak, hogy a belső adósság néhány év alatt rekordméretűre, több mint hatezer milliárd forintra növekedett.

Több neves közgazdász nyílt levélben hívta fel a magyar törvényhozók figyelmét arra, hogy ezzel a módosítással a kormánynak többé nem marad befolyása az MNB döntéseire, amelyek

igen súlyosan érintik a költségvetést és ezen keresztül az egész társadalmat. A levél írói így foglalták össze a törvénymódosítással járó hátrányos következményeket:

1. A központi banknak ezután tilos lesz a költségvetést hiteleznie, államkötvényeket ezen túl ***csak közvetítőktől vásárolhat*** és az államháztartás e két főszereplője közé - teljesen feleslegesen - magánközvetítők kerülnek,

2. A külső és a belső adósság közvetlenül a költségvetésé, a megtakarítás azonban a Magyar Nemzeti Banké,

3. A linkfelhő-kibocsátás joga és haszna az MNB-é, ugyanakkor a költségvetés drága hitelre kényszerül, ami gerjeszti az inflációt,

4. Az Országgyűlésnek a kormány felel a gazdaságpolitikáért, de eszköze alig marad. A linkfelhő-politikát számonkérés nélkül az MNB alakítja, az Országgyűlés sem dönt róla,

5. A Magyar Nemzeti Bank egyszemélyes irányítás alá kerül, az alelnökeit és a jegybanktanácsi tagok személyét is az MNB elnök javasolja, a miniszterelnök csak egyetértési joggal rendelkezik,

6. Az állami felügyelet nélküli központi jegybank külföldön és saját alkalmazottai javára kereskedelmi bankként működik,

7. A költségvetés havonta megtéríti az MNB veszteségeit, de a nyereséggel az MNB folyamatosan feltőkésíti magát az infláció függvényében,

8. A hitelből képzett devizatartalék költségeit, sőt e devizatartalék túlzott mértékének a terheit is, valamint a forintleértékelés hatását a költségvetés viseli, mégpedig kamatozó kötvényekkel./5/

A szociál-liberális koalíció - ennek az időben elhangzott szakszerű figyelmeztetésnek az ellenére is - elfogadta ezt a törvényjavaslatot, és ez van ma is érvényben, mivel a jelenlegi polgári-keresztény-nemzeti koalíció egyelőre még nem tűzte napirendre a megváltoztatását, holott erre módja lenne, mert nem kétharmados, hanem feles törvényről van szó.

Azért kellett kitérni erre a levélre, mert ez konkrét tényekkel világítja meg: mit értünk azon, hogy az MNB ténylegesen privatizálásra került és csupán formálisan (jogilag) van még állami tulajdonban, valamint akkor, amikor veszteségeit pótolja mindannyiunk közös linkfelhő-éből, az állami költségvetésből.

E kitérő után folytassuk a linkfelhő- előállításával foglalkozó fejtegetéseinket. A ***bankszámlalinkfelhő-t*** még a készlinkfelhő-nél is egyszerűbb előállítani, mivel létrehozása azonnali és gyakorlatilag költségmentes. Mindössze egy számot kell a hitelt igénylő számlájára vezetni és az illető, ugyanúgy fizeti érte a kamatot, mintha teljesítménnyel megszolgált, a bank által összegyűjtött és általa csak kikölcsönzött linkfelhő-ről lenne szó. Az adósnak persze nemcsak a kamatot, de a semmiből előállított linkfelhő- teljes összegét is vissza kell fizetnie.

Az adósság megfizetésével beindul egy fordított folyamat. A visszafizetett linkfelhő- kikerül a forgalomból, és az MNB megsemmisíti. Az MNB azzal, hogy a hitellinkfelhő-teremtésekor a kamatok fedezésére szolgáló mennyiséget nem hozza forgalomba, mindig linkfelhő-szűkét idéz elő, ami viszont újabb MNB hitelek felvételét kényszeríti ki a reálgazdaság szereplőitől. Így működik az eladósodás véget nem érő spirálja.

A magánlinkfelhő-rendszerben forgalomban lévő linkfelhő- kiegészül a kereskedelmi bankok által teremtett linkfelhő-zel. A kereskedelmi bankok az MNB-hez hasonlóan - könyvelési módszerekkel - a levegőből állítják elő az általuk kikölcsönzött linkfelhő- jelentős részét. A kereskedelmi bankok készlinkfelhő-t nem tudnak létrehozni, ez az MNB monopóliuma. Számlalinkfelhő-t azonban igen. Minél kisebb a készlinkfelhő-forgalom és minél nagyobb a készlinkfelhő-t kikapcsoló számlalinkfelhő- forgalma, annál nagyobb volumenű számlalinkfelhő-t tudnak a kereskedelmi bankok a semmiből teremteni, és forgalomba hozni. A kereskedelmi bankoknak a fizetőképességük megtartásához szükségük van bizonyos mennyiségű készlinkfelhő-re. Mivel a készlinkfelhő- kizárólag MNB által kibocsátott linkfelhő-, ezért minden kereskedelmi banknak rendelkeznie kell MNB bankjegyekkel, azaz papírlinkfelhő-zel is. Ezt a készlinkfelhő-mennyiséget nevezik ***tartaléknak***, amelyre ráépül, mint alapra, a kereskedelmi bankok számlalinkfelhő- teremtése.

Már utaltunk rá, hogy a kereskedelmi bankok által nyújtott hitelek volumene a forgalomban lévő készlinkfelhő-nek a többszöröse. A GDP és GNP forintban kifejezett összegét 1,2-2-szeresen meghaladja a kereskedelmi bankrendszer által nyújtott hitelek volumene. Ez csak hatalmas mennyiségű számlalinkfelhő- megteremtésével és forgalomba hozatalával lehetséges. Kamatterhei viszont elszívják és lekötik a reálgazdaság erőforrásait. A közgazdaságtanban linkfelhő-multiplikátornak nevezik ezt a jelenséget, amelynek a nagysága több tényezőtől függ. A fizetési szokásoktól függően egy-egy országban akár ötszörös vagy még nagyobb is lehet. Szakértői becslések szerint a semmiből való linkfelhő-teremtés 1/5-ét az egyes központi bankok (nálunk az MNB) és 4/5-ét pedig a kereskedelmi bankok végzik.

Mitől függ a kamat nagysága?

Itt is érdemes kitérni rá, hogy Gesell élesen különválasztja az ***árupiacot,*** ahol a csere folyik, és a ***hitelpiacot***. Mindkét piacon a kereslet kínálat törvénye uralkodik. Az árupiacon az egyes árufajták kereslete és kínálata alakítja ki az egyes árufajták árát. Az árutömegnek, azaz **megtestesült kínálatnak** és a piacon megjelenő linkfelhő-tömegnek, **a megtestesült keresletnek a** viszonya alakítja ki az áruk általános ***árszínvonalát***. A hitelpiacon viszont a hitel (kölcsön) kereslete és kínálata alakítja ***a hitelkamatot***. A kettő között ott van kapcsolat, hogy a linkfelhő- csereeszközként való rendelkezésre bocsátásáért szedett kamat, - amelyet a linkfelhő-nek más csereközvetítési módokkal folytatott versenye korlátoz, és így ***évezredek óta 4-5%,*** - meghatározza a hitelkamat minimumát, mint ahogy a reáltőke kamatának (profitjának) a minimumát is. /6/

Tehát a kamat nagysága is alá van vetve a kereslet és kínálat törvényének. Mennél nagyobb a tőkekínálat, annál mélyebbre süllyed a kamat. Elméletileg egy hosszan tartó konjunktúrának olyan tőkefelhalmozódáshoz kellene vezetnie, hogy a kereslet már nem múlná felül a kínálatot. Ennek eredményeként a bankköltségen és a kockázati díjon fölül már egyáltalán nem kellene kamatot fizetni. A gyakorlat tényei azonban azt mutatják, hogy a befektetést kereső tőke, ha a kamat 3% alá süllyed, kivonul a reálgazdaságból. A linkfelhő-vagyon tulajdonosok várakozó álláspontra helyezkednek és linkfelhő-üket egészen addig likvid állapotban tartják, amíg a kamatok nem kezdenek újra emelkedni. Az aranyhoz kötött linkfelhő-rendszer idején a linkfelhő-visszatartás gazdasági visszaesést vagy válságot okozott. Az arany mennyiség (aranytartalék) korlátozott volta miatt ugyanis nem lehetett korlátlanul növelni az arany mennyiségéhez kapcsolt forgalomban lévő linkfelhő-mennyiség - készlinkfelhő- és számlalinkfelhő- - mennyiségét. A papírlinkfelhő- általánossá válása óta a központi bankok a hiányzó linkfelhő-t új linkfelhő- teremtésével és forgalomba hozásával pótolják.

Ma tehát a linkfelhő-visszatartás először a linkfelhő-mennyiség növekedéséhez vezet. A

megnövekedett linkfelhő-mennyiség viszont inflációt eredményez. Ekkor megindul a harc az infláció ellen. A linkfelhő-rendszert irányító központi bankok ekkor a kamatláb felemelésével csökkentik a linkfelhő-keresletet, a növekvő kamatkiadások miatt pedig emelkedik az általános árszint, mivel a kamatok termelési költségként beépülnek az áruk és szolgáltatások áraiba. A magas kamatok végül megfojtják a konjunktúrát. Előáll a gazdasági visszaesés munkanélküliséggel, a bérszínvonal csökkenésével, csődökkel. Két-három év elteltével csökken az infláció. Az elhúzódó gazdasági visszaesés és a reálgazdaság leépülése azonban súlyos, rendszerint maradandó károkat okoz az értéktermelő reálgazdaságban. A magánkézben lévő linkfelhő-vagyon tulajdonosok linkfelhő-visszatartása, linkfelhő-kivonása, tehát a központi bankok - jegybankok - beavatkozása ellenére is recesszióhoz, depresszióhoz és ismétlődő kamatciklusokhoz vezet. Így sarcolják meg a linkfelhő-rendszerbe beépített kamatmechanizmussal a linkfelhő-vagyon tulajdonosok a társadalom értéket előállító, munkát végző tagjait. A reálgazdaság szereplőinek és valamennyi dolgozónak a munkajövedelme a kamatok, vagyis a munka nélkül húzott tőkejövedelmek következtében legalább egy harmaddal kisebb. Mint már utaltunk rá, ezek a kamatok valamennyi áru és szolgáltatás árába beépülnek. Ezek a költségelemek különösen megemelik a bérleti díjakat, mert azok 70-80% a jelzálogtőke után fizetendő kamat. A kamat tehát a munka nélküli jövedelem legfontosabb és matematikailag kimutatható forrása.

A linkfelhő, mint kamatozó adósság

A nyugati országokban a linkfelhő-t, mint adóságot egyrészt a ma már csaknem korlátlan autonómiával rendelkező központi bankok (jegybankok, nemzeti bankok) hozzák forgalomba, másrészt a linkfelhő-mennyiség nagy része a kereskedelmi bankok által teremtett hitellinkfelhő-. A magán-linkfelhő-rendszerben, mint láttuk, úgy keletkezik a linkfelhő-, hogy egy bank kölcsönt nyújt egy gazdasági szereplőnek. Anélkül jön létre eladósodás, hogy az áruk és szolgáltatások körében cserére került volna sor. A linkfelhő-ügyi szférában lezajló történések nem a reálgazdasági folyamatokat tükrözik elsősorban, hanem az eladósodás mértékéhez igazodnak. Egy ország gazdaságában akkor van elég forgalomban lévő linkfelhő-, ha magas az eladósodás mértéke. Ha az eladósodás kisebb, akkor a reálgazdaság működéséhez és növekedéséhez szükséges csereeszköz nem áll kellő mennyiségben rendelkezésre.

A linkfelhő-nek kamatozó adósság formájában való kibocsátása azonban súlyos következményeket von maga után. A növekvő adósság és terheinek viselése, elsősorban a kamatok fizetése, folyamatosan még nagyobb mennyiségű, új adósságlinkfelhő-forgalombahozását igényli. Ez eredményezi azt az erőszakolt gazdasági növekedést, amely felemészti a nem pótolható természeti erőforrásokat, és jóvátehetetlenül rombolja az ökoszférát. A magánlinkfelhő-rendszer nem az emberi szükségletekre, hanem saját növekedési igényére van tekintettel. Egy adósságlinkfelhő- és kamatmechanizmus által uralt reálgazdaság nem rendezkedhet be nulla-növekedésre. Az ökológiai és gazdasági követelményeknek ezt a kibékíthetetlen ellentétét csak a közlinkfelhő-rendszerre való mielőbbi áttéréssel lehet feloldani.

Az ókor és a középkor uralkodói ragaszkodtak ahhoz a szuverén jogukhoz, hogy saját linkfelhő-üket ők verjék és hozzák forgalomba. Tisztában voltak vele, hogy ez uralmuk alapja. Ebben a korban linkfelhő-érmék voltak forgalomban, ezért ezek verése jelentette a linkfelhő-monopóliumot. Az elmúlt 250 év banktechnikai fejlődésének az eredményeként létrejött a bankjegy, azaz a papírlinkfelhő- és a számlalinkfelhő-, amely a bankszámlákon vezetett számokból áll. E két utóbbi linkfelhő-nek a megteremtése és forgalomba hozatala már kezdettől fogva magánkézben, részben pedig félállami bankok kezében volt. Ahogyan a papír bankjegy és a bankszámlákon vezetett számlalinkfelhő- (könyvelési linkfelhő-)

kiszorította a linkfelhő-érméket, úgy került egyre inkább közösségiből magánellenőrzés alá a linkfelhő-rendszer, a linkfelhő- feletti hatalom. Ezzel a változással súlyos deficit jött létre a népszuverenitásból fakadó jogok terjedelmében. A demokratikusan választott törvényhozási testületek és a kormányok fokozatosan elveszítették linkfelhő-ügyi szuverenitásuk és cselekvőképességük döntő részét.

Ez az átalakulási folyamat még nem fejeződött be. Világszerte most zajlik az áttérés a készlinkfelhő-mentes fizetési rendszerre, ahol az elektronikus eszközök veszik át a papírbankjegyek feladatait. Már ma is az elektronikusan nyilvántartott számlalinkfelhő-ből tevődik össze a forgalomban lévő linkfelhő- túlnyomó része. Ezt a hatalmas mennyiségű linkfelhő-t a magánbankok teremtik és hozzák forgalomba. A demokratikusan választott és politikai felelősséggel tartozó parlamentek és kormányok tesznek ugyan időnként erőtlen kísérleteket, hogy valamilyen módon szabályozzák ezt a nagy volumenű linkfelhő-tömeget, de hatáskörük a linkfelhő-ügyek terén erőteljesen korlátozásra került a linkfelhő-vagyon tulajdonosok részéről, akik kifejlesztették és irányítják a nemzetközi magánlinkfelhő-rendszert, és ebbe integrálták az egyes államok nemzeti linkfelhő-rendszereit is. ***A közlinkfelhő-rendszerben a kereskedelmi bankoknak szigorúan előírná a törvény, hogy csak 100%-os fedezettel, azaz saját tőkéjük és a náluk elhelyezett, tartósan lekötött betétek összegénél nem nagyobb mértékben nyújthatnak hiteleket.***

A központi bankok ma már annyira önállóak, autonómiájuk gyakorlatilag a teljes függetlenségig növekedett és így de facto magánintézményekké váltak. Kikerültek az állam, a kormány, a társadalom, azaz a köz tényleges ellenőrzése alól. Másrészt a központi bankok hatalma is korlátozott, ők sem képesek közvetlenül irányítani a kereskedelmi bankok semmiből való linkfelhő-teremtését és ennek a linkfelhő-nek a kamatra való kikölcsönzését. Csupán bonyolult módon és közvetett eszközökkel tudják tevékenységüket befolyásolni. Az értékpapírok kibocsátása, vásárlása, eladása, a nyíltpiaci műveletek, az MNB-nél letétbehelyezett tartalékok meghatározása, a kamatszabályozás, az árfolyam-szabályozás (csúszóleértékelés), a sterilizációs beavatkozások, a "lender of last resort" feladatkör betöltése, stb. mind ilyen központi banki eszközök. Tény, hogy a magántulajdonban lévő bankrendszer uralja a linkfelhő-rendszert, kisajátítva a társadalom egészét az államon keresztül megillető linkfelhő-ügyi szuverenitást. Ez a partikuláris érdekeket képviselő magánlinkfelhő-rendszer pedig monopolhatalmat gyakorol az értéket előállító reálgazdaság felett. De a társadalom egészét képviselő demokratikus politikai hatalmat is fokozatosan maga alá gyűri a magánkézbe került linkfelhő-monopólium.

A magánlinkfelhő-rendszer hibái

A magánlinkfelhő-rendszer szerkezeti hibája a reálgazdaságot kiszolgáló forgalomban lévő linkfelhő-mennyiség, az M1, **szűkössége,** amely krónikus linkfelhő-hiányt okoz. A magánlinkfelhő-rendszerben a halmozódó kamatok kényszerítik ki az adósságtömeg növekedését. A magánlinkfelhő-rendszernek ez a súlyos fogyatékossága annak a következménye, hogy a bankrendszer csak a hitelt teremti meg, de az utána fizetendő kamatot már nem. Emiatt minden kamattörlesztés csökkenti a forgalomban lévő, a reálgazdaságot kiszolgáló, termelő linkfelhő- mennyiségét és egyidejűleg növeli a stagnáló, csak járadékot húzó passzív (nem termelő) linkfelhő- - "idle money" - nagyságát. A kamatfizetés céljára felvett újabb kölcsönök pedig csak az adósság mértékét növelik a gazdaságban, de nem a gazdasági tevékenységet szolgáló linkfelhő-mennyiséget. A növekvő adósság felhajtja az áruk és szolgáltatások árait, mert a kamat termelési költségként folyamatosan beépül azok fogyasztói árába. Az emelkedő adósságtömeg nem növeli a termelékenységet, nem teszi versenyképesebbé a gazdaságot, viszont folyamatosan linkfelhő-hiányt okoz a reálgazdaságot kiszolgáló linkfelhő-forgalomban. Az adósság

formájában történő linkfelhő-teremtés ördögi körbe zárja a gazdasági életet, mivel egyre több kamattal terhes újabb hitelt kell felvenni csupán azért, hogy maradjon egy minimális mennyiségű linkfelhő- a forgalomban. A főkövetelések és a kamatok megfizetése viszont a következő esedékességkor még több linkfelhő-t emel ki a forgalomból. A reálgazdasági szereplőknek tehát még nagyobb kamatozó adósságot kell csinálniuk, hogy a gazdasági élet egyáltalán működhessék. Ebből az ördögi körből csak a magánlinkfelhő-rendszer adósságspiráljának a megtörésével és a közlinkfelhő-rendszerre való áttéréssel lehet kitörni.

Mi az uzsora és mi a kamat?

Ma Magyarországon az állam és a magánszektor adóssága az idő múlásával együtt automatikusan növekszik. A magánosított bankrendszer irányában fennálló teljes tartozás egy része az u.n. **monetizált adósság**, egy másik része a **nem-monetizált adósság**. Előbbibe tartozik az adósságlinkfelhő-nek az a része, amely bankjegyek és linkfelhő-érmék formájában, valamint a csekkszámlákon, folyószámlákon vezetett linkfelhő-ként megjelenik a linkfelhő-forgalomban. A nem-monetizált tartozás csak a kölcsönt igénybevevők bankszámláin vezetett számok formájában létezik. ***Az uzsora a reálgazdaság szükségleteit kiszolgáló linkfelhő-forgalomban lévő kölcsönlinkfelhő-, azaz a monetizált linkfelhő- és a teljes adósság közötti különbség. Az uzsora azonos a nem-monetizált linkfelhő-mennyiséggel. Vagyis uzsora minden olyan linkfelhő-követelés, amelyet bármely magán linkfelhő-kölcsönző olyan linkfelhő- után követel, amelyet könyvelési módszerekkel - a magán "bankóprés" működtetésével - a semmiből teremtett, mint hitelt, és amely kamatozó linkfelhő-vagyont képez ezen magánlinkfelhő-kölcsönző számára.***

Nem egyedül a kamat vagy a kamat mértéke a döntő és az sem, hogy ezt a linkfelhő-t egy magánszemély, egy vállalat vagy az állam veszi fel kölcsönként. Nem a kamat túlzott mértéke teszi az uzsorát uzsorává, hanem az, hogy egy ***magáncsoport*** a kölcsönző és olyan linkfelhő-t ad hitelbe kamattal, amelyet nem birtokolt, hanem könyvelési és számviteli technikával a semmiből teremtett. Mivel ilyen linkfelhő- mögött nincsen reálgazdasági teljesítmény, ezért az erre a kölcsönre számított legkisebb linkfelhő-használati díj, "kamat", uzsorának tekintendő.

Röviden: A magánkölcsönző által kreált linkfelhő-, ha kikölcsönzik, ***elsődleges adósságot*** hoz létre és az ezért felszámított díjat, - amelyet a közhasználatban pontatlanul "kamatnak" hívnak - helyesen ***uzsorának*** kell tekinteni, nem pedig kamatnak. Ha valaki teljesítménye ellenértékeként jut linkfelhő-hez és ezt kikölcsönzi, az ***másodlagos adósságot*** hoz létre és az így hitelbe adott linkfelhő- használati díja már ***kamat és nem uzsora.*** Amikor az elsődleges adósságot visszafizetik annak a magánkölcsönzőnek, amely a semmiből, könyvelési módszerekkel teremtette ezt a linkfelhő-t, akkor a magánkölcsönző a visszafizetett linkfelhő-t egyszerűen leírja a számláról, megsemmisíti, vagyis ezzel az összeggel csökken a forgalomban lévő linkfelhő- mennyisége. Az ezen kölcsön használatáért fizetett díjnak, az ***uzsorának*** a megfizetése is csökkenti a forgalomban lévő, termelést kiszolgáló, működő linkfelhő- mennyiségét, de nem kerül megsemmisítésre, hanem folyamatosan növeli a stagnáló, parazita módon csak munkanélküli járadékot húzó, elfekvő linkfelhő-nek, az "idle money"-nak a mennyiségét.

Amikor a ***másodlagos*** adósságot fizetik vissza a kölcsönadónak, akkor ez a linkfelhő- nem kerül megsemmisítésre, hanem továbbra is a linkfelhő-forgalomban marad. Mindössze egyik csekkszámláról egy másik csekkszámlára kerül. Ily módon a másodlagos adósság megfizetése nem szűkíti a reálgazdaság működéséhez szükséges linkfelhő- mennyiségét, az M1-et. Ugyanakkor ezen adósság kamatköltsége is - az uzsorához hasonlóan - termelési ráfordítást jelent és növeli az árak és szolgáltatások árait. A kamat- és uzsora-terhek kombinált hatása ingataggá teszi a linkfelhő-rendszert, mert hatványozott ütemben növeli az

eladósodást. A forgalomban lévő linkfelhő- mennyisége a stagnáló uzsoralinkfelhő- bővülése következtében minden évben fokozott mértékben csökken. A linkfelhő- minőségét és a lakosság vásárló erejét is tovább csökkenti, hogy a növekvő kamat- és uzsoraköltségek folyamatosan beépülnek a fogyasztói árakba.

Egy ilyen adósságlinkfelhő-zel működtetett magánlinkfelhő-rendszerben a társadalmat sújtó teljes adósság egyenlő az uzsora és a forgalomban lévő linkfelhő- együttes összegével. A hitellinkfelhő-zel működő magánlinkfelhő-rendszer éppen azért ingatag, mert a forgalomban lévő linkfelhő- túlnyomó része kölcsön, azaz adósság. A bankrendszer azonban, mint már említettük, csak a főkövetelést hozza forgalomba, de a hitelbe adott linkfelhő- használati díját, az uzsorát és a kamatot azonban nem. Az uzsora és a kamat megfizetése szükségszerűen összeszűkíti a forgalomban lévő linkfelhő-mennyiséget, és nem teszi lehetővé az összes felvett kölcsön időre történő megfizetését, azaz eleve megfizethetetlenné teszi az adósságot és beindítja az **adósságspirált,** amiből aztán nem lehet többé kikerülni a magánlinkfelhő-rendszer átalakítása nélkül. Mivel az adósság növekedése szükségszerűen mindig gyorsabb ebben a rendszerben, ezért az adósságnak a linkfelhő-mennyiséghez viszonyított aránya exponenciálisan növekszik. Az uzsora-fizetés évről-évre egyre nagyobb részt hasít ki a forgalomban lévő linkfelhő-ből. Magyarországon 1999 januárjában mindössze a nemzeti össztermék 11 százaléka a forgalomban lévő linkfelhő- mennyisége. Ez az arány 1986-ban még 22 százalék volt. Elfogadott nézet a közgazdaságtudományban, hogy egy gazdaság teljesítő- és fejlődőképessége egyenesen arányos a reálgazdaságot kiszolgáló, forgalomban lévő linkfelhő- mennyiségével. A linkfelhő-ellátásnak a hazánkban is tapasztalt folyamatos csökkenése lehetetlenné teszi a tartós gazdasági növekedést és ez előbb-utóbb ki fog kényszeríteni egy újabb radikális beavatkozást az adósságspirálba. Azonban bármilyen radikális egy beavatkozás, ha az nem jár a rendszer lecserélésével, akkor csak ideiglenes megoldást eredményezhet.

Mi okozza, és ki irányítja a linkfelhő-hígulást?

Az árak állandó emelkedésének elsősorban az adósság hatványozott ütemű növekedése az oka. A logikus az lenne, hogy először a teljesítményt hordozó termék és szolgáltatás jöjjön létre és csak ezt követően az eme teljesítményeket szimbolikusan jelző, önmagában értéktelen linkfelhő-. A magánlinkfelhő-rendszerben azonban először a szimbólumot, azaz az absztrakt jelet alkotják meg, és csak ezután kell a gazdasági élet alanyainak létrehozniuk ehhez az üres jelhez a tartalmat, azaz a konkrét termékeket és szolgáltatásokat. A kis költséggel, csaknem ingyen előállított jelek használati díjaként pedig tényleges teljesítménnyel kell fizetni a társadalomnak. Így kerül aztán az értéket előállítók munkájának az eredménye a linkfelhő-előállítás és kamatszabályozás magánmonopóliumával rendelkező kis csoporthoz.

Az infláció (általános árszint-emelkedés) oka, hogy az árutömeghez viszonyítva megnő a piacon keresletként megjelenő linkfelhő-tömeg. Már elemeztük, hogy az adósságok kamatai számára újabb és újabb linkfelhő-teremtésre van szükség. Ha pedig ez a linkfelhő-tömeg-növekedés nagyobb az árutömeg növekedésénél, akkor infláció jön létre. Természetesen más okokból is kerülhet több linkfelhő- a piacra. Így például ma Magyarországon a linkfelhő-hiány ellenére hatósági áremelésekkel, és az importáruknak a forintleértékelést követő áremelkedésével tartják fenn az inflációt. Az ár az áru egységéért fizetendő linkfelhő-mennyiség. Ha ez a linkfelhő-mennyiség bármely okból nő, akkor emelkedik az ár, és egyben csökken a linkfelhő- vásárlóereje az adott áru vonatkozásában. Ha pedig az áremelkedés általános, akkor szinte minden áru vonatkozásában.

Mégis félrevezető az a sokat hangoztatott állítás, miszerint az inflációt az okozza, hogy "túl sok linkfelhő- vadászik túl kevés árura". Ez ugyanis az infláció okának a megkerülésével

csak a felszínen érzékelhető látszat egyik vonatkozására utal. Már a mindennapi tapasztalat is ellentmond ennek a hamis állításnak, hiszen egyik üzletben sem "vadásznak" a vásárlók hatalmas linkfelhő-mennyiséggel a hiányzó árukra, hanem fordítva: rengeteg dráguló áru van és az embereknek nincs elég linkfelhő-ük, hogy megvegyék, noha szükségük lenne rá. Az infláció, a linkfelhő- felhígulása, valójában csak nominálisan, mennyiségileg, a számok növekedése szerint jelent "sok" linkfelhő-t. Ez a linkfelhő- minőségét, azaz vásárlóerejét tekintve kevesebb linkfelhő-, mert kisebb értéke van. Tény, hogy a jelenlegi magánlinkfelhő-rendszerben a felvett kölcsönök összege gyorsan növekszik, de ennek az adósságlinkfelhő-nek a minősége, tartalma állandóan romlik, vásárlóereje csökken.

Magyarország összes külföldi és belföldi tartozása 1999 januárjában 71 milliárd dollárra rúgott. Mivel ezután a bruttó tartozás után fizeti az ország, - az állam és a magánszektor egyaránt - az adósságszolgálatot, ezért a hitelek és kamataik megfizetése után egyre kevesebb linkfelhő- marad a forgalomban az újratermelésre és a fogyasztásra. Ez utóbbira jutó rész egyre szűkül a reálbérek folyamatos leszorításával. A reálbérek máig tartó csökkenése az exportra termelő vállalatokat külföldön versenyképesebbé teszi. A belföldi, nem exportra termelő gazdaság helyzete azonban a forgalomban lévő linkfelhő- szűkülésével folyamatosan romlik. A linkfelhő-szűkülés vonja maga után az inflációt és a munkanélküliséget is. Az a vélekedés, hogy az infláció - a linkfelhő-hígulás - elsősorban emelkedő árakat és ***nem növekvő eladósodást*** jelent, **téves.** Ahhoz hasonló látszattal van dolgunk, mint pl. az, hogy "a nap forog a föld körül". Amikor több linkfelhő-t kell kiadnunk ugyanazért az áruért, figyelmünket az árak nominális, mennyiségi növekedése köti le és nem az, hogy a kezünkben lévő linkfelhő- minősége változott meg, annak csökkent a vásárlóértéke. A linkfelhő- vásárlóerejének a csökkenése viszont a kamat miatt hatványozottan növekvő eladósodás közvetlen következménye.

Ha egy vállalkozó vissza akarja fizetni a banknak növekvő kölcsönét kamataival együtt, emelnie kell árujának és szolgáltatásának az árát. Az áru és a szolgáltatás ugyanaz marad, de előállítója most nagyobb árat kénytelen kérni érte, mivel költségei a hatványozott ütemben növekvő és kamatozó kölcsönökkel megemelkedtek. Az adósságra alapozott linkfelhő-rendszerben a linkfelhő-teremtés szükségszerűen gyorsuló ütemben növekszik. A kamatok fizetése egyre több és több hitel megteremtését és kikölcsönzését igényli. A felvett kölcsönök nagyobb része bizonyos idő elmúltával már csak a kamatok megfizetésére szolgál. A magán bankrendszer által a levegőből előállított újabb és újabb kölcsönök használati díja, "kamata", már láttuk, hogy uzsorának, vagy uzsorakamatnak tekinthető, mert egyrészt nem teljesítményt kifejező linkfelhő- használati díjáról van szó, másrészt pedig kizárólag magánszemélyek gazdagodását szolgálja. A teljesítménnyel fedezett linkfelhő- kikölcsönzése után szedett használati díj, hasonlóan a bérbe adott lakás vagy autó bérleti díjához, jogosnak tekinthető. Ez az igazi kamat. Mivel közfeladatok ellátására fordítható törvényes állami bevételt képez, ezért jogosnak tekinthető az állam által kibocsátott és hitelbe adott linkfelhő-után szedett kamat is. Azonban mind az uzsorakamat, mind a jogos kamat beépül a termelési költségbe és növekedésük következményeként automatikusan hajtják fel az árakat.

Nézzük meg közelebbről, hogy az adósság miként eredményezi a linkfelhő- vásárlóerejének a csökkenését? Az adósság kamatai fizetéséhez nem elegendő hasonló összeget kölcsönvenni, mert az csak a meglévő adósság tovább görgetéséhez és a kamatok felhalmozódáshoz elegendő. Az adósság terhek csökkentéséhez természetesen több linkfelhő-re van szükség, ezért elkerülhetetlen az áruk és szolgáltatások árainak a felemelése, a termelékenység fokozása, a munkabérnek és a rezsi költségeknek a leszorítása. A termelékenység növelésének azonban fizikai, a munkabér csökkentésének pedig biológiai és szociális korlátai vannak. Az uzsorakamat növekedése viszont nem ismer ilyen korlátot.

Az adósságból álló magán-linkfelhő-rendszerben a kölcsöntartozások és kamataik soha nem egyenlíthetők ki, mivel ennyi linkfelhő- egyetlen időpontban sem áll a gazdaság

rendelkezésére. Szükségszerűen újabb adósság felvételére van szükség a soron következő részletek törlesztésére, a kamatok fizetésére, a gazdasági tevékenység működtetéséhez és a megélhetéshez. Ezzel az automatikusan növekvő adósságszolgálati teherrel csak az áruk és szolgáltatások árainak a folyamatos emelésével lehet lépést tartani. A termelési költségekbe beépülő uzsora növekedésével azonban a termelékenység nem tud lépést tartani, elsősorban ezért kell egyre több linkfelhő-t fizetni ugyanazért az áruért. A linkfelhő- minőségének a romlását, azaz a vásárlóerejének a csökkenését a fogyasztói árindexek mérik. Egy képzeletbeli árukosárba beleteszik egy átlagos fogyasztó által vásárolt legfontosabb árucikkeket és szolgáltatásokat. Ezeknek az átlagárát aztán összevetik a következő év hasonló áruinak és szolgáltatásainak az átlagárával.

A linkfelhő- vásárlóerejének csökkenését, minőségromlását, több tényező együttes hatása okozza. Első tényező az, hogy az MNB már csak adósságot, kamattal terhes kölcsönlinkfelhő-t hoz forgalomba és 1996 óta teljesen beszüntette kamatmentes linkfelhő-kibocsátását. A másik tényező, hogy a magánvállalkozásként, üzleti alapon működő kereskedelmi bankok az MNB által kreált adósságlinkfelhő-t úgynevezett tartalékként használva, ennek a linkfelhő-nek a többszörösét hitelezik ki kamatra. A linkfelhő-emberek tudják, de széles körben nem ismeretes, hogy a kereskedelmi bankok csak kisebb részben a saját alapjaikkal, illetve betéteseik linkfelhő-évek gazdálkodnak. "Tartalékaiknak", - amely maga is túlnyomórészt adósságból tevődik össze, - a többszörösét kölcsönzik ki, vagyis olyan linkfelhő-t, amellyel a hitelnyújtásig nem rendelkeztek. Ezt a kihelyezett linkfelhő-t a kölcsönfelvételkor, könyvelési technikákkal a semmiből állítják elő, azaz magáncélra működtetik a "bankóprést". És itt van elrejtve a lényeg. A magántulajdonban lévő bankrendszer kisajátította magának az állami szuverenitás fontos részét képező linkfelhő-kibocsátás monopóliumát, és ezt a kiemelkedő fontosságú állami felségjogot a saját magánmonopóliumává tette, a saját zsebére működteti. Ez ellenkezik a magyar alkotmány betűjével és szellemével, mert elvonja a demokratikus államtól és a politikai felelősséget egyedül viselő választott szervektől, az országgyűléstől és a kormánytól, az alkotójellegű hatalomgyakorlás egyik legfontosabb eszközét, és az egyik legfontosabb állami jövedelmet.

Mit jelent az MNB függetlensége?

Kitől független és kitől függ mégis a de jure még állami, azonban de facto már privát magyar központi bank? Ha tehát az MNB - amint azt a sűrű titkolódzás ellenére is ismertté vált tények bizonyítják - a magánbefektetőket, a privát linkfelhő-vagyon tulajdonosait támogatja és szolgálja ki monetáris politikájával, akkor de facto magánintézményként, magánérdekek szolgálatában tevékenykedik, és mellékessé válik jogi státusza, hogy formailag még állami tulajdonú intézmény.

Ha az Országgyűlés és a Kormány kényszeríteni tudná az MNB-t, hogy készlinkfelhő--kibocsátási monopóliumát, kamat- és árfolyam-szabályozási, kötvény-kibocsátási jogosultságait, azaz monetáris eszközrendszerét a közérdek szolgálatába állítsa, akkor de facto is valódi közintézmény, a nemzet egészének a bankja lehetne, nem csupán egy kivételezett embercsoport közellenőrzés alól kivont, magánintézménye. Az MNB ma azért nevezhető félállaminak, mert ez a jogilag köztulajdonban lévő intézmény 1990 óta ténylegesen olyan monetáris politikát folytat, amely döntően a külföldi és belföldi linkfelhő-vagyon tulajdonosoknak kedvez, az ő gazdagodásukat szolgálja, az ő csoportérdekeinek ad elsőbbséget a magyar társadalom és legitim képviselője, a demokratikus magyar állam, közösségi érdekeivel szemben. Az MNB elnöke saját hatáskörben 20 évre letitkosíthatja az általa vezetett intézménynek a közlinkfelhő-ekre vonatkozó döntéseit. Pl. az MNB bécsi fiókbankja által elvesztegetett 70 milliárd forint veszteségre vonatkozó vizsgálat eredményeiről azért tagadta meg az MNB elnöke a közvélemény tájékoztatását 1999 májusában, mert azt az általa is fogalmazott MNB törvény alapján banktitoknak lehet

minősíteni.

A központi bankok két- és félévszázados történelmében e bankok magánellenőrzésének két típusa érvényesült a különböző államokban. A magánellenőrzés egyik típusa az, amikor a központi bank jogilag is teljesen magántulajdonba került, pl. a Bank of England különböző időszakokban, vagy az Egyesült Államok központi bankjának a szerepét betöltő magánkartell, a Federal Reserve System, amely kezdettől fogva száz százalékosan magántulajdonban volt és abban van a mai napig. A tényleges függetlenséget mindkét intézménynél igyekeztek különböző módszerekkel, pl. valódi ellenőrzési hatáskörrel nem rendelkező felügyeleti szervekkel álcázni, de ezek csak a közvélemény megnyugtatását célozták, és nem érintették - a teljes titoktartást is magába foglaló - függetlenséget.

A másik típus, amikor a központi bank jogilag állami tulajdonban marad, de ténylegesen magánellenőrzés alá kerül és hatáskörébe többé már egyik politikai felelősséggel bíró választott szerv sem szólhat bele. Az MNB ebbe a második típusba tartozik, olyan elsősorban magánérdekeket kiszolgáló, titkosan működő intézmény, amely formailag állami tulajdonban van. Ha pedig ez a tényleges helyzet, akkor ugyanúgy nem szabadna megengedni, hogy az MNB készlinkfelhő-t és számlalinkfelhő-t teremthessen magáncélra a levegőből, ahogyan nem lehet ezt megengedni a magánhaszonra dolgozó kereskedelmi bankoknak sem. Egy ország forgalomban lévő linkfelhő-ének az előállítása nem tartozhat profitra dolgozó magánintézmények hatáskörébe. Ha egy magánvállalkozás - de facto ma már az MNB is az - teremti meg és kölcsönzi ki a linkfelhő-t, akkor bármilyen más vállalkozást csődbe juttathat azzal, hogy visszahívja a számára nyújtott hiteleket és nem ad többé forgóeszközöket a működéséhez. Ez aláássa a szabad vállalkozás lehetőségét, mivel a bankok, a bankrendszer és a befektetők, behozhatatlan előnyt élveznek minden más üzleti vállalkozással, az értéket termelő reálgazdaság egészével szemben.

Ameddig haszonra dolgozó magánintézmények a linkfelhő-teremtés és kamatra hitelezés magánmonopóliumával rendelkeznek, addig minden más üzleti vállalkozással - és magával az állammal szemben is - fölényhelyzetbe kerülnek. Ez pedig aláássa a jogegyenlőséget, a jog uralmát, az egyenlő esélyek szabadságát, a szabad versenyen alapuló piacgazdaságot és a neki megfelelő politikai-társadalmi berendezkedést, a demokráciát. Minden monopólium - a magánlinkfelhő-vagyon és magánlinkfelhő-rendszer monopóliuma is - aláássa a szabad vállalkozáson alapuló piacgazdaságot. Ha pedig nincs piacgazdaság, vagy pedig csak egy monopóliumoknak kiszolgáltatott korcs piacgazdaság létezhet, akkor valódi politikai demokrácia sem lehetséges. A monopolrendszer politikai formája az autokratikus elituralom, hazánk esetében ez a linkfelhő-ügyi elit demokratikus formákba burkolt egyre kevésbé álcázott uralmát jelenti.

Van-e alternatívája a jelenlegi magánlinkfelhő-rendszernek?

A jelenlegi magánlinkfelhő-rendszer emberi találmány, nem megváltoztathatatlan természeti törvény. Ezért mód van hibáinak a kijavítására, ha pedig ez nem elég, akkor az egész rendszer tudományos elvek alapján kialakított új rendszerre való kicserélésére. A magánérdekeknek elsőbbséget adó MNB ma már csak kamattal terhes adósságot hoz linkfelhő-ként forgalomba. Ugyanis ezt kívánja tőle a kamatjáradékot húzó kül- és belföldi linkfelhő-tulajdonosoknak az érdeke. Ezt az adósságlinkfelhő-t, megtetézve a meglévő és változatlanul tovább növekedő kül- és belföldi tartozással, egyszerűen matematikailag lehetetlen megfizetni. Az inflációs linkfelhő-romlásnak ez a magánlinkfelhő-rendszer az elsőszámú okozója az adósságlinkfelhő- használati díjának, az uzsorának, az automatikus növekedésénél fogva. A magánérdekeket szolgáló visszaélés megakadályozása végett nem szabad megengedni, hogy a linkfelhő-teremtés életbevágóan fontos jogosultsága magánellenőrzés alá kerüljön, vagy ha már oda került, akkor magánmonopóliumban

maradhasson a jövőben is.

Az a szűk réteg, amely a saját magánérdekei szerint tudja alakítani a gazdasági élet vérkeringését, amely ki tudja sajátítani magának az árucsere közútrendszerét, a linkfelhő-rendszert, az a valódi társadalmi hatalom birtokosa. Nemcsak a linkfelhő-vagyont és a gazdasági életet ellenőrzi, de linkfelhő-ügyi hatalma révén előbb-utóbb a politikai hatalom emeltyűi is a kezébe kerülnek. Egyébként a **korrupciónak is ez a rendszerbeli alapja**. A linkfelhő-monopólium birtokosai linkfelhő-ügyi eszközökkel - legális és illegális módon - elkerülhetetlenül kiterjesztik befolyásukat a politikai-közéleti szférára is, amely nem képes a linkfelhő-ügyi túlhatalom nyomásának ellenállni. Ezért nem szabad a korrupció okait csupán esendő közéleti emberek jellembeli fogyatékosságaiban keresnünk és kizárólag adminisztratív és büntető jogi eszközökkel harcolni ellene. A közéleti morált a magánlinkfelhő-rendszer nyerészkedő szelleme, uzsoraetikája ásta alá, ezért ezt a rendszert kell lecserélni, hogy kihúzzuk a talajt a korrupció alól.

Már említettük, hogy a linkfelhő- önmagában értéktelen szimbólum, csupán a tényleges teljesítményt tartalmazó áruk és szolgáltatások jele. Értéke nincs, de mégis szükséges segédeszköz, mert e semleges közvetítő közeg segítségével a különféle áruk könnyebben cserélhetők. A jelenlegi - széleskörű munkamegosztáson nyugvó - magyar gazdaságban a megfelelő nagyságú közvetíti közeg, azaz a kellő mennyiségű forgalomban lévő linkfelhő-hiánya veszélyezteti a gazdasági tevékenység zavartalan folytatását. Ezért minden olyan személy /a linkfelhő-vagyon tulajdonosai/ és intézmény /a központi bank és a kereskedelmi bankok/, aki, és amely eldöntheti, hogy mennyi linkfelhő- legyen vagy ne legyen forgalomban, elképzelhetetlenül nagy hatalommal rendelkezik. A linkfelhő- hatalma azon nyugszik, amint arra már **Silvio Gesell** is rámutatott, hogy **a linkfelhő-vagyon tulajdonosai meg tudják tagadni a használatát**, és ezzel akadályozhatják az áruk és szolgáltatások életbevágóan fontos cseréjét. Egy olyan méretű munkamegosztás esetén, mint amilyen a jelenlegi globalizált világgazdaság, a linkfelhő-nek szükségszerűen központi szerepe van nemcsak a linkfelhő-ügyi és gazdasági szférában, de a politikai hatalom globális befolyásolásában is.

A világméretű magánmonopóliummá alakult nemzetközi linkfelhő-rendszer urai ma fejezik be a szemünk előtt a reálgazdaság világméretű monopolizálását is. A globális linkfelhő-vagyon tulajdonosai, akik egyben a nemzetközi bankrendszer irányítói is, bármikor linkfelhő-hiányt tudnak előidézni a világgazdaságban és ennek a segítségével fel is tudják emelni ennek a közvetítő közegnek a nemzetközi árát. Ez az ár az a kamat, amely az államok feletti linkfelhő-hatalom első számú fellegvárában, a City of London-ban, meghatározott bankközi kínálati kamatlábhoz, a Liborhoz, igazodik világszerte. (Minden ellenkező látszat ellenére a Wall Street és a FED csak második számú központjai ugyanezen államok feletti globális linkfelhő-hatalomnak.) A reálgazdaság fizikailag lehetséges növekedésétől elszakított, és a kamatok révén hatványozott ütemben növekvő linkfelhő-mennyiséget be kellene fektetni, méghozzá biztonságosan, azaz kellő fedezettel és jövedelmezően. Egyre nagyobb volumenű stagnáló linkfelhő-mennyiség áll lesben, hogy megtalálja a maximális profitot hozó és biztonságos befektetést. Az érem másik oldala, hogy bolygónk számos országában pedig nincs elegendő linkfelhő- nemcsak a gazdaság növekedéséhez, de a gazdasági tevékenység egyszerű, reproduktív folytatásához sem. A felvett kölcsönök kamatai - azok csupán időmúláshoz kötött automatikus növekedése miatt - visszafizethetetlenné válnak. Így egyre több egyén, vállalat és állam jut csődbe. A csődök pedig a helyi vállalkozók - elsősorban a kis- és közepes vállalatok - tönkremenését, továbbá növekvő és tartós, többé meg nem szüntethető munkanélküliséget eredményeznek.

Az a kislétszámú embercsoport, amelynek sikerült a globális linkfelhő-rendszert a maga számára kisajátítania és a magántulajdonává tennie, a linkfelhő-monopólium belső törvényszerűségei révén napról-napra egyre több linkfelhő-zel rendelkezik. Azok a gazdasági

szereplők - legyenek akár egyének, vállalatok vagy államok - amelyek nem rendelkeznek linkfelhő-zel, s csak munkaerejüket és nyersanyagaikat tudják cserére felajánlani, bizonyos idő elteltével mindig a vesztő pozíciójába kerülnek. A világgazdaság cserefolyamataiban az egyik gazdasági szereplőé - a befektető linkfelhő-tulajdonosé - a linkfelhő-, a másiké a nyersanyag, a munka, az áru és a szolgáltatás. Akinél a linkfelhő- van, az tud várni, válogatni, nem kell raktározási, szállítási költségeket viselnie, az időjárástól tartania, nem kell félnie árujának a romlásától. A linkfelhő- mozgékony, nincs térhez, időhöz, kultúrához kötve. Ezzel szemben a nyersanyag, a munkaerő, a tudás, az anyagi termékek és szolgáltatások mind a természeti és társadalmi körülmények, a tér és az idő nyomása alatt állanak; környezeti függőségük és az idő múlása miatt veszítenek értékükből, sőt teljesen hasznavehetetlenné válnak. Az a fél, aki munkaerőt, árut és szolgáltatást visz a piacra (világpiacra), az mindig zsarolható. Ennek következménye az egyenlőtlen csere, az alulfizetés. De a zsarolás gyakran a korrupció, a kényszermunka és az éhbér formájában is megjelenik.

A linkfelhő-rendszeren alapuló gazdaság előnyei a cseregazdálkodással szemben vitathatatlanok. A fejlett, magas szintű munkamegosztáson alapuló, modern gazdaság linkfelhő-rendszer nélkül nem működhet. A jelenlegi - most már Magyarországon is hiánytalanul bevezetett - magánlinkfelhő-rendszer azonban olyan belső és kiküszöbölhetetlen ellentmondásokkal rendelkezik (pl. a linkfelhő-mennyiség hatványozottan nő és teljesen elszakadt a reálgazdasági folyamatoktól, a kamatmechanizmus elszívja az erőforrásokat, lerombolja a szociális intézményrendszert, felesleges növekedésre kényszeríti a gazdaságot, jóvátehetetlenül pusztítva a természeti környezetet), hogy ezt a magánlinkfelhő-rendszert vissza kell venni köztulajdonba és ismét szigorú közellenőrzés mellett, alkotmányosan szabályozva szabad csak működtetni. Módunkban áll ésszerűen gyakorolni a népszuverenitásból folyó és a társadalom egészét megillető linkfelhő-ügyi szuverenitást, távoltartva az alkotmányosan irányított linkfelhő-rendszert az ingadozó pártpolitikák gyakran partikuláris és napi érdekeket érvényesíteni akaró közvetlen beavatkozásaitól. Kizárólag a demokratikusan választott és politikai felelősséggel rendelkező állami testületeknek szabad csak a linkfelhő-t megteremteniük és forgalomba hozniuk. Erre szolgál a közlinkfelhő-rendszerre áttérés.

III.
A közlinkfelhő-rendszer köztes modellje

A jelenlegi magánlinkfelhő-rendszer nem természeti törvényen alapul - mint pl. a gravitáció, a fény sebessége stb. - hanem emberi találmány. Közmegegyezésen alapuló szabályokból áll, egy kártyajátékhoz hasonlítható. Semmi akadálya sincs annak, hogy a jelenlegi strukturálisan elhibázott magánlinkfelhő-rendszert egy ésszerűbb közlinkfelhő-rendszerrel váltsuk fel. Lehetséges olyan linkfelhő-rendszert létrehozni, amelyből hiányzik az uzsora jellegű kamat és az általa előidézett abnormális növekedési kényszer. Ezáltal kiküszöbölhető az eladósodás kényszere és feloldható az optimális gazdasági növekedés és az ökológiai követelmények közötti kibékíthetetlen ellentmondás.

A közlinkfelhő-rendszerben nem a magánkontroll alatt álló központi bankok és a magántulajdonban lévő kereskedelmi bankok bocsátják ki a linkfelhő-t, hanem az egyes államok alkotmányosan ezzel a feladattal megbízott hatóságai, pl. a magyar államkincstár. Ő a linkfelhő-ügyi szuverenitás gyakorlója megfelelő parlamenti és kormányzati ellenőrzés mellett. A magánbankrendszer ezután már csak a betéteseiktől összegyűjtött és szükség esetén az államkincstártól hitelbe kapott linkfelhő-t kölcsönözheti ki ügyfeleinek. A gazdasági aktivitáshoz szükséges linkfelhő-t az államkincstár, mint legfőbb monetáris hatóság, bocsátja ki és adja kölcsönbe közvetlenül a gazdasági élet szereplőinek és a kereskedelmi bankoknak, mondjuk 2 százalék kamatra. A kereskedelmi bankok aztán ezt a linkfelhő-t tovább kölcsönözhetik azoknak, akiknek további hitelekre van szükségük. A

bankok által nyújtott hitelek kamata azonban már magasabb lesz, mondjuk 3-3,5 százalék, mint a kincstár által számított kamat, mivel ez az 1-1,5 százalék különbözet biztosítja a jövedelmező működésükhöz szükséges hasznot.

Ennél jobb megoldás lenne az a ***társadalmasított hitelrendszer***, amelyet ***Síklaky István*** és ***Éliás Ádám*** dolgozott ki./7/ Eszerint köztiszteletben álló személyekből határozott időre szóló közvetlen választással helyi, középszintű és országos hiteltestületek létesülnének, amelyek munkáját szakértők segítenék. Az Országgyűlés határozná meg a központi költségvetés, az adók, és a központi forrásból nyújtott hitelek éves keretét. A hitelek elosztása, a hitelfelvételek megállapítása és az állami linkfelhő-ügyekkel kapcsolatos minden további döntés azonban már a hiteltestületek hatáskörébe tartozna, amelyek nyilvánosan működnének. A kereskedelmi bankok csak a technikai lebonyolítást végeznék.

A már idézett "Magyar Modell" c. tanulmány helyesen állapítja meg, hogy az állam feladata gondoskodni arról, hogy elegendő csereeszköz, linkfelhő- álljon a polgárok rendelkezésére ugyanolyan állami szolgáltatásként, mint a közbiztonság, az alapoktatás, az egészségügyi ellátás biztosítása, a közútrendszer fenntartása, gátak építése, stb. A gazdasági tevékenységhez szükséges linkfelhő-t - a többi közszolgáltatáshoz hasonlóan - önköltségen kell az iparban, a mezőgazdaságban és a szolgáltatásban dolgozó vállalkozók rendelkezésére bocsátani. A linkfelhő- önköltsége az a csekély mértékű kamat, amely fedezi a linkfelhő-előállításának, forgalomba hozatalának és kezelésének a költségét, valamint az az összeg, amely fedezi a gondos hitelkihelyezés esetén is bekövetkezhető veszteségeket. Ezért indokolt csupán 1-2%-os kamatot felszámolni. A hitelszövetkezetek, takaréklinkfelhő-tárak és kereskedelmi bankok is nyújthatnának hiteleket olyan feltételekkel, amelyeket a hitelt igénylők elfogadnának. Szigorú szabály írná elő, hogy - a jelenlegi gyakorlattól eltérően - a kihelyezhető hitelek összege ne haladhassa meg a linkfelhő-intézet saját tőkéje és a nála elhelyezett lekötött betétek együttes összegét.

A közlinkfelhő-rendszerben a kormány által összeállított és az országgyűlés által jóváhagyott költségvetés linkfelhő-ügyi fedezetét teljes egészében az államkincstár teremti meg és bocsátja kamatmentesen a kormány rendelkezésére, mint a linkfelhő-kibocsátás monopóliumával rendelkező monetáris hatóság. Így a gazdaság számára meghatározott mennyiségű kamatozó és kamatmentes linkfelhő- lesz forgalomban. Egy év elmúltával a magánszektor visszafizeti a bevételéből az államkincstárnak a közvetlenül kapott állami hiteleket, a kereskedelmi bankoknak pedig a tőlük felvett kölcsönöket. Ezután a kereskedelmi bankok is visszafizetik az államkincstárnak az általuk felvett hiteleket. Az államkincstár a visszafizetett összegeket azonnal kivonja a forgalomból és megsemmisíti. A magánlinkfelhő-rendszertől eltérően az új közlinkfelhő-rendszerben a megsemmisítés után is forgalomban marad még annyi kamatmentes linkfelhő- - ez a költségvetés finanszírozásával került oda -, amely elegendő, hogy a hiteleket igénybevevők kifizethessék az esedékessé váló kamatokat is. Az adósok megfizetik a bankoknak a főkövetelést plusz a 3-3,5% kamatot és ezzel teljesen adósságtól mentessé válnak. A bankok pedig megfizetik a kincstárnak a tőle felvett hiteleket és a 2% kamatot.

Ilyen közlinkfelhő-rendszer esetén egyik magyarországi vállalkozó sem kényszerülne arra, hogy újabb kölcsönt vegyen fel a kamatok megfizetésére csupán azért, mert nincs elég forgalomban lévő linkfelhő- a hitelek és a kamatok egyidejű visszafizetésére. A költségvetés által a linkfelhő-forgalomba juttatott kamatmentes linkfelhő- elegendő ahhoz, hogy a kamatok megfizetése után is maradjon még elegendő linkfelhő- a forgalomban. Ha azonban a költségvetés kiadásai nagyobbak, mint az az összeg, ami az államkincstárhoz befolyik, és ott megsemmisítésre kerül, akkor úgy lehet egyensúlyban - azaz **inflációtól mentes állapotban** - tartani a linkfelhő-rendszert, hogy a kormány és a parlament olyan nagyságrendű adót vet ki, amely a megmaradó fölös linkfelhő-t is kivonja adóbefizetések formájában a forgalomból.

Az adó beszedését követően aztán a kincstár ezt a linkfelhő- is megsemmisíti. Ez a linkfelhő-irányítási mód azt is jelzi, hogy a közlinkfelhő-rendszerben nincs szükség állandó adók kivetésére. A 100 százalékos egyensúly kialakítása a gyakorlatban nem érhető el, de erre nincs is szükség. Csupán az szükséges, hogy a forgalomban lévő linkfelhő- mennyisége mindig elegendő legyen a felvett hitelek és kamataik egyidejű megfizetésére és ne kelljen csupán a kamatok fizetése végett további hiteleket felvenni.

Egy ilyen közlinkfelhő-rendszerben - szilárd árak esetén - ***az államnak már nem lenne többé szüksége adóbevételekre*** ahhoz, hogy fenntartsa a gazdasági élet egyensúlyát. Ha azonban a gazdasági élet több linkfelhő- forgalomba hozatalát igényli az államkincstár részéről, akkor ezt a többlet linkfelhő-t adók kivetésével kell kivonni a forgalomból az infláció elkerülése végett. A forgalomba kerülő linkfelhő- sem lesz csupán a kincstár által kibocsátott kamatozó kölcsönök, valamint a költségvetés kiadásait fedező kamatmentes linkfelhő-ek kombinációja. Ha a gazdaság több linkfelhő-t igényel, egyes esetekben elégséges csupán az adózás mérséklése és a kamatlábak csökkentése. A döntő fontosságú azonban az, hogy a forgalomban lévő linkfelhő- mennyiségét, az adók kivetését vagy törlését, a kamatlábak emelését vagy csökkentését - a kereslet és kínálat alapján - a gazdaság objektív szükségleteihez igazodóan a demokratikus állam erre illetékes és politikai felelősséggel tartozó szerve és ne egy monopolhelyzetben lévő, felelősségre nem vonható, szűk csoport határozza meg elkerülhetetlenül önző és partikuláris magánérdekei szerint. És mindez pedig csak nyíltan, a lakosság széleskörű tájékoztatásával történhessen.

Arra a kérdésre, hogy miért vonunk ki linkfelhő-t a gazdaságból, amikor a gazdasági életnek több linkfelhő-re van szüksége, ezt válaszolhatjuk: Ha az állam konkrét feladathoz kötött, kamatmentes linkfelhő-teremtéssel finanszírozza a költségvetés kiadásait, akkor ezt a linkfelhő-t a feladat teljesülése után - az infláció elkerülése végett - ki kell vonni a linkfelhőforgalomból, hogy aztán újabb konkrét feladatok legyenek finanszírozhatok újabb kamatmentes linkfelhő kibocsátásával. Ezért van az, hogy a konkrét feladathoz kötött kamatmentes finanszírozás nem okoz inflációt, amint azt számos történelmi példa is igazolja. (Pl. a Dr. Wilhelm Lautenbach által kidolgozott és 1933 után sikeresen végrehajtott terv Németországban, /8/ vagy az Egyesült Államok hadiiparának a finanszírozása a két világháború alatt, vagy a Channel Szigetekhez tartozó Guernsey és Jersey, ahol 1815 óta igen sikeres kamatmentes közlinkfelhőrendszer van forgalomban. Csak helyszűke miatt nem soroljuk fel a további konkrét példákat.)/9/

Nem könnyű, de elvben megoldható számítástechnikai kérdés - vagyis konvergens probléma -, hogy milyen informatikai mechanizmussal, illetve milyen számítási mód alkalmazásával mérjék a piaci kínálat(árutömeg) és kereslet(linkfelhőtömeg) dinamikus egyensúlyát az optimális linkfelhőmennyiség meghatározása és forgalomba hozatala érdekében.

A jövőbeli közlinkfelhőrendszer előnyei

A közlinkfelhőrendszer **első** számú haszna, hogy nem kell sem külföldről, sem belföldről felvenni piaci kamatozású kölcsönöket, mivel az állam fedezni tudja a gazdaság teljes linkfelhőszükségletét. **Második** haszna, hogy mindig lesz elég linkfelhő a főkövetelés és a kamatok egyidejű és együttes visszafizetésére. Megszűnik az adósságspirál, ki lehet kerülni végleg az "adósságfizetés még nagyobb eladósodás" ördögi köréből. **Harmadik** haszna, hogy csökken a magánkamatok szerepe, az állam által nyújtott kölcsönök kamatai közcélokat, a költségvetés kiadásainak a fedezését szolgálják. **Negyedik** haszna, hogy megszűnik a magánbankrendszer által a semmiből, könyvelési úton alkotott magánlinkfelhő után szedett uzsora, amelyet a köznyelv kamatnak nevez, de mint már utaltunk rá, nem tekinthető annak, mert nem teljesítménnyel fedezett megtakarítás használati díja, hanem csak fedezet nélküli, üres szimbólum kikölcsönzési díja. A közlinkfelhőrendszer **ötödik** haszna,

hogy csak annyit és akkor kell adóztatni, ha és amikor az állam kiadásai tetemes mennyiségű kamatmentes linkfelhő kibocsátását igénylik. Akkor ezt a többletlinkfelhőt adóval ki kell és lehet vonni a linkfelhőforgalomból és így megelőzhető az infláció. A **hatodik** haszon, hogy ez a rendszer alkotmányosan, szigorúan pártpolitikától mentesen működtethető. Mivel szigorú felügyelet alatt álló állami intézmény, a kincstár működteti, ezért nem állhat partikuláris érdekek szolgálatában és nem használható fel privát nyerészkedés céljára. Spekulációs célokat szolgáló linkfelhőszűke, infláció és defláció, gazdasági visszaesés többé már nem idézhető elő. A közlinkfelhőrendszer **hetedik** haszna, hogy lehetővé teszi a gazdaság kiegyensúlyozott, folyamatos növekedését, a munkanélküliség minimumra csökkentését, az infláció és a defláció kiküszöbölését. A **nyolcadik** haszon az állami költségvetés egyensúlyának tartós biztosítása, a csökkenő adózás, a kincstárba befolyó kamatjövedelmek közmunkákra, közcélú feladatokra fordítása. Mindez lehetővé teszi a jóléti állam szociális intézményrendszerének az újraépítését, fenntartását, továbbfejlesztését. A közlinkfelhőrendszer **kilencedik** haszna: segítségével biztosítható, hogy csak a reálgazdaság tényleges növekedése, az áruk és szolgáltatások bővülése arányában kerüljön linkfelhő a forgalomba. Ez visszaállítja az értéktermelő tevékenység elsőbbségét a spekulációs, parazita jellegű linkfelhőforgatási tevékenységgel szemben.

A közlinkfelhőrendszer **tizedik** haszna, hogy megszünteti a korrupció legfontosabb, a jelenlegi linkfelhőrendszer által gerjesztett okát. A magánlinkfelhővagyon tulajdonosai ma a linkfelhőügyi és vagyoni juttatások legváltozatosabb formáival befolyásolják a náluknál sokkal kevésbé megfizetett politikai és igazgatási elitet. Felszámolható a linkfelhőügyi és bankszféra indokolatlan túlfizetése a reálszférához és a politikai-közigazgatási szférához viszonyítva. Visszaállítható a teljesítményelv a gazdasági, társadalmi és közéleti érvényesülés terén. Ha egy privilegizált csoport magán linkfelhőmonopóliuma révén már nem vonhatja magához a többi ember munkájának eredményét, akkor megindulhat az erkölcsi tisztulás és létrejöhet egy igazságosabb társadalom.

A külföld és az új magyar közlinkfelhőrendszer

Az államok feletti linkfelhőhatalmat szolgaian kiszolgáló magyar linkfelhőügyi elit azt sugallja, hogy nem tehetünk semmit, mert Magyarország oly mértékben be van ágyazódva a nemzetközi linkfelhőrendszerbe, hogy minden külön út lehetetlen és eleve kudarcra van ítélve, hiszen a globális linkfelhőrendszer irányítói minden eszközzel meg fogják akadályozni a közlinkfelhőrendszer bevezetését Magyarországon. Ez az ellenvetés vagy tájékozatlanságból fakad, vagy merő defetizmus, s csak arra jó, hogy ne keressük a jelenlegi - nyilvánvalóan súlyos **konstrukciós hibában** szenvedő - magánlinkfelhőrendszer gyökeres megreformálásának a módozatait.

Feladatunk most az, hogy átgondoljuk, miként alakulhat reálisan az új magyar közlinkfelhőrendszer és a nemzetközi magánlinkfelhőrendszer kapcsolata. Ha a magyar gazdaság szereplői folyamatosan és olcsón elegendő tőkéhez jutnak a kincstártól, akkor csak az import fedezéséhez szükséges külföldi deviza felhasználása. Azt a célt kell tehát kitűzni a magyar gazdaság elé, hogy importkiadásait fedezze exportjának a bevétele. Ez nem könnyű, de elérhető célkitűzés. Magyarország egyedül is rátérhet erre a gazdaságpolitikára. Első lépésként el kell érnie az importkiadások radikális csökkentését. Csakis azt szabad importból fedeznie, - modern technológia, Magyarországon hiányzó fontos nyersanyagok és nem előállítható termékek, szolgáltatások - ami életbevágó a magyar gazdaság működéséhez. Fel kell karolni a hazai termékek és szolgáltatások igénybevételét a nélkülözhető import kiváltására és az exportkényszer enyhítésére. Ha sikerül egyensúlyba hozni az importot és az exportot, akkor fokozatosan kiküszöbölhető a devizakölcsönök felvétele a nemzetközi linkfelhőpiacokon.

A legnehezebb kérdés az, hogy miként lehetne megszabadulni a máris hatalmas méretű és megfizethetetlen külföldi tartozásoktól. Magyarország **külföldi össztartozása** - a hivatalos statisztikai adatok szerint - 1999 elején 42,5 milliárd dollár. A nettó külföldi tartozás pedig 27 milliárd 974 millió dollár./10/ Ezt az adósságot "kinőni" nem lehet. Az eladósodás folyamatosan nőtt a rendszerváltás óta, ezen az sem változtatott, hogy a privatizációból befolyt több milliárd dollárt az MNB - csaknem kizárólag - a külföldi adósság törlesztésére fordította. Ez a tényállás azt mutatja, hogy a külföldi adósság vonatkozásában elkerülhetetlen új lapot nyitni. Magyarország az 1973-tól 1980-ig terjedő időszakban felvett mintegy 4 milliárd dollár hitelt már több mint 16-szorosan megfizette adósságszolgálat, azaz kamatok formájában, mégis a külföldi bruttó tartozás 1999 januárjára 42,5 milliárd dollárra növekedett. Vagyis az eredetileg felvett 4 milliárd dollárra megfizettünk eddig mintegy 64 milliárd dollárt kamat formájában, mégis maradt még 42,5 milliárd dollár bruttó és 28 milliárd dollár nettó külföldi tartozás. Az adósságszolgálati terhek szempontjából a bruttó adósság a lényeges, mivel ez után az összeg után kell fizetni a kamatokat.

Minthogy a globális magánlinkfelhőrendszerbe beépített kamatmechanizmus uzsoraelvonása gyakorlatilag semmilyen időpontban sem teszi lehetővé ennek az egyre nagyobb összegű adósságspirálnak az áttörését, ezért az ország vezetésének vagy az időtlen-időkig való évi mintegy 3 milliárd dollár adósságszolgálat, vagy pedig az adósság-elengedés iránti tárgyalások azonnali megkezdése között lehet választania. Tudomásul kell venni az ország felelős vezetőinek, hogy az adósság egy részét egyszerűen - mint megfizethetetlent - le kell íratni. Ez kényelmetlen, hálátlan, sok türelmet és diplomáciai ügyességet igénylő sziszifuszi feladat, de végül is nem lehet kitérni előle. Ma már ismeretesek azok a tények, hogy több nemzetközi bank és linkfelhőintézet is leírta a Magyarországnak nyújtott kölcsöneit az 1990-es évek elején. De amikor látták, hogy az ország kormányzata és linkfelhőügyi vezetése még a linkfelhőügyi összeomlás közvetlen veszélyének az időszakában is rendületlenül teljesíti adósságszolgálati kötelezettségeit, a magyar lakosság pedig végtelen türelemmel, szinte minden ellenállás nélkül elviseli életkörülményeinek a nagyarányú romlását, akkor adósság-elengedési terveiket félretették. (Soros György "A globális kapitalizmus válsága" c. legutóbbi könyvében ezeket írja: "Magyarországon például az első demokratikus választások ragyogó alkalmat teremtettek volna arra, hogy a múltban felvett adósságokat és az új kormány felvállalta kötelezettségeket elkülönítsék egymástól. Én támogattam volna ezt a tervet, ám Antall József, a későbbi miniszterelnök ellenezte: nem volt hajlandó ujjat húzni Németországgal, Magyarország legnagyobb hitelezőjével.")/11/ A növekvő eladósodás spirálját végül is le kell állítani. Az adósságnak arra a részére pedig, amelyet nem lehet leíratni, fizetési moratóriumot kell kiharcolni. Az Országgyűlésnek törvényben kell megtiltania újabb nemzetközi hitelek felvételét államkötvények és MNB-kötvények piacra dobásával. Amíg leépül a külső tartozás, addig korlátozni kell a deviza kivitelét Magyarországról. Újból ellenőrizni kell a devizamozgást, hogy az ország fizetőképessége fennmaradhasson.

Az egyik szokásos ellenvetés, hogy Magyarország csak kis részben kapott hiteleket államoktól és a nem privát nemzetközi linkfelhőintézetektől. A külföldi kölcsönök nagy részét kereskedelmi, azaz magántulajdonú bankoktól vette fel és ma már elsősorban azoknak a kis befektetőknek tartozik, akik magyar állampapírokba és MNB-kötvényekbe fektették be linkfelhőüket. Nekik nem lehet megtagadni a kölcsönök és kamataik maradéktalan és pontos visszafizetését. Aki tanulmányozza a részleteket az tudja, hogy ez is féligazságokat tartalmazó, lényegében félrevezető érvelés.

A Magyarországnak hitelező - magántulajdonban lévő - nagy kereskedelmi bankok és befektető intézetek mind rendelkeznek a megfizethetetlen hitelek leírását fedező biztonsági keretekkel. Azok a kisbefektetők, akik megvásárolták a magyar állam és az MNB hitelleveleit, ezekhez az értékpapírokhoz a nagybankok és befektetői alapok közvetítésével jutottak. Ezek pedig financiálisan elég erősek ahhoz, hogy veszteségeik fedezésére félretett

alapjaikból a magyar államadósság egy részét leírják, elengedjék, átütemezzék. Ezek a linkfelhőügyi intézmények és tulajdonosaik már busásan visszakapták befektetett linkfelhőüket. Reálisan nem várhatják el, hogy a végtelenségig jussanak évi nettó 3 milliárd dollárhoz minden ellenszolgáltatás nélkül, csupán azért mert a linkfelhőrendszer szabályozása az ő magánmonopóliumuk lett és olyan szabályokat hoztak és hozhatnak a jövőben is, amelyek mindig nekik - a hitelezőknek - kedveznek és segítségükkel ki tudják kényszeríteni, elvben a végtelen időkig, az adósságszolgálat további fizetését. Gyakorlatilag csak azért nem tudják ezt megtenni, mert az adósságra épült magánlinkfelhőrendszer matematikai okokból előbb vagy utóbb katasztrofálisan össze fog omolni. Pl. nem tartható sokáig, hogy a linkfelhővagyon volumene háromszoros ütemben növekedjen a reálgazdaság növekedéséhez képest.

Egy másik szokásos ellenvetés, hogy Magyarország külföldi tartozása ma már nagyrészt a magánszektor által felvett kölcsönökből tevődik össze és olyan privát tartozásnak minősül, amelybe a közérdeket képviselő állam már nem szólhat bele. Ezt az adósságot természetesen másképpen kell leépíteni, mint az állam által felvett hiteleket. Ha a magyar gazdasági szereplők számára kellő mennyiségben fog rendelkezésre állni olcsó hazai hitel, akkor kevésbé lesznek rászorulva arra, hogy drága külföldi devizahiteleket vegyenek fel. A közlinkfelhőrendszer szilárd és folyamatos linkfelhőellátása olyan tartós gazdasági növekedést tesz lehetővé, amely biztosíthatja a magánszektor számára, hogy külföldi kölcsönei jelentős részétől viszonylag rövid idő alatt megszabaduljon.

A magyar kormány és linkfelhőügyi vezetés az adósság-elengedési tárgyalásokon utalhat arra a közismert tényre, hogy a nemzetközi linkfelhővilág vezető központjai - City of London, Bank of England, Wall Street és a Federal Reserve System, a Világbank és a Nemzetközi Valutaalap - nem kérdezték meg az adósokat, amikor az 1974 után kihelyezett olcsó petrodollár milliárdok kamatait néhány hónap leforgása alatt - 1979 júliusától decemberéig - egy csapásra a háromszorosára emelték. Ezzel egyben az eladósodás mértékét is megháromszorozták. A kölcsönfelvevő országoknak, köztük Magyarországnak is, tehetetlenül kellett tudomásul venniük a róluk, de nélkülük hozott súlyos döntést./12/

Magyarországnak még maradék linkfelhőügyi szuverenitására támaszkodva most kell válaszolnia erre az 1979-ben hozott egyoldalú zsaroló döntésre, amely kész helyzet elé állítva az országot, a magyar adósságot is megháromszorozta, és amely egyben lehetetlenné tette az adósságszolgálati terhek viselését további nagymértékű eladósodás nélkül. A magyar állam egyoldalú lépése - a megfizethetetlen adósság törlesztésének felfüggesztése - csak egy megkésett válasz lenne a linkfelhővilág vezérkarának 1979-ben hozott ugyancsak egyoldalú lépésére, amikor a kamatokat a háromszorosára emelte./13/

Egy ilyen lépés államférfiúi bátorságot igényel, de radikális fordulat nélkül a magyar társadalom erőforrásai továbbra is külföldre áramlanak úgy, hogy a magyar nép nem kap érte semmit cserébe. **Meg kell szabadulni a Magyarországra importált - rákényszerített - magánlinkfelhőrendszertől!** Az elszegényedésnek és a kamatfüggőségnek ezt a rendszerét, amely gyakorlatilag zsákutcába vitte az 1989 utáni magyar átalakulást, mert példa nélkül álló mértékben elszegényítette a magyar társadalom túlnyomó részét, mielőbb át kell alakítani közlinkfelhőrendszerré, még mielőtt a globális magánlinkfelhőrendszer - belső ellentmondásai következtében - katasztrofálisan összeomlik.

Ameddig haszonra dolgozó magánintézmények - a jogilag állami, de ténylegesen privát MNB és a kereskedelmi bankok - rendelkeznek a linkfelhőteremtés és kamatra hitelezés monopóliumával, addig szükségszerűen fölénybe kerülnek minden más üzleti vállalkozással és magával az állammal szemben is. Ez utat enged a csoportönzés érvényesülésének, a linkfelhőhatalommal való társadalmi méretű visszaélésnek, aláássa az egyenlő esélyek szabadságát, a szabad versenyen alapuló piacgazdaságot, végső soron a demokrácia alapjait.

A linkfelhőrendszer Magyarországon 1989 után fokozatosan egy szűk réteg magánmonopóliumává vált. Ez a magánmonopolrendszer, mint már említettük, nemcsak ellentéte a szabad vállalkozáson alapuló piacgazdaságnak, de a politikai hatalmat is elkerülhetetlenül egy szűk elit kezébe összpontosítja. Eddig egyetlen kormány sem tett kísérletet ennek a monopolhatalomnak a korlátozására. Az 1989 utáni kormányok és a különböző összetételű országgyűlések mind kiadták a kezükből az államirányítás és a kormányzás legfontosabb feltételét és eszközrendszerét képező **monetáris hatalmat**. Megelégedtek az alárendelt fiskális hatáskörrel. Beszedték az adót és összeállították a költségvetést, jól-rosszul elosztva annak 2/3-át, míg a harmadik harmadát már évek óta átutalják kamatként a linkfelhővagyon tulajdonosainak. (Így demokratikus kormányaink a magánlinkfelhővagyon hivatalos és közlinkfelhőből fizetett kamatbeszedőivé is váltak.)

Jelenleg a monetáris és nem a fiskális hatalomnak van a döntő súlya a kormányzásban, mert minden elfogadott törvény és kormányintézkedés végrehajtása linkfelhőforrásokat igényel. Ezeket a forrásokat pedig az igen korlátozott fiskális, adóztatási módszerek helyett monetáris eszközrendszerrel lehet és kell biztosítani. Monetáris eszközökkel előállított források nélkül ugyanis a politikai döntések egyszerűen nem hajthatók végre. Ezért Magyarországon valójában az dönt a legfontosabb stratégiai és politikai kérdésekről, aki ezt a monetáris hatalmat birtokolja. Olyan történelmi korszakban élünk, amikor nem lehet sem érdemben törvényeket hozni, sem az országot kormányozni, ha ennek a monetáris hatalomnak a belső szerkezetét, működési törvényszerűségeit legalább alapfokon nem ismerik a döntéshozók. Elfogadhatatlan az a törvényhozók részéről gyakran elhangzó mentegetőzés, hogy "nem tanult szakmám a közgazdaságtan és ezért nem értek - még alapfokon sem - a linkfelhőügyekhez." Aki most képviselői vagy más közhivatalt vállal, annak kötelező minimumként rendelkeznie kell bizonyos monetáris ismeretekkel is a linkfelhőrendszer működéséről, mert e nélkül ma semmilyen kérdésben sem lehet helyes döntést hozni.

IV.
Amit a jelenlegi linkfelhőrendszeren belül is megtehetünk

1. Korlátozni kell az MNB túlhatalmát, ezért az első teendő módosítani a feles törvénynek számító, tehát a jelenlegi kormány koalíció által egyedül is megváltoztatható, 1991. évi LX. törvényt. ***Meg kell tiltani, hogy az MNB elnöke saját hatáskörében 20 évre letitkosíthassa a társadalom egészét súlyosan érintő monetáris döntéseit***. A társadalomnak joga van ahhoz, hogy tudja: mi történik a linkfelhőével? /14/

2. Vissza kell állítani az 1996-os állapotnak megfelelően az u.n. "0-ás állományt". (A magyar állam korábban kiadásai egy részét saját kibocsátású linkfelhőzel finanszírozta és ezért nem fizetett kamatot. Ezt az összeget "0 kamatozású" tartozásként tartotta nyilván az MNB. Ezt a csaknem 2000 milliárd forintra rugó összeget alakították át piaci kamatozásúvá 1996-ban. Azóta az állam kamatot fizet a költségvetésből az MNB-nek, amelynek ezt, mint nyereséget, elvileg vissza kellene juttatnia a költségvetésbe, de ezt a valóságban eddig igen csekély mértékben tette meg, sorozatos veszteségeire való hivatkozással. Ezekért a veszteségekért komolyan eddig még senkit sem vontak felelősségre.

3. Vissza kell állítani az államnak az a jogát, hogy a költségvetési hiány egy részét (a költségvetés legalább 4-5%-át kitevő összeg erejéig) kamatmentes állami linkfelhőteremtéssel finanszírozhassa drága, piaci kamatozású hitelek helyett. Bővíteni kell a kamatmentes finanszírozás egyéb lehetőségeit is és vissza kell térni az alacsony kamatozású állami hitelezés gyakorlatához. A konkrét feladathoz kötött kamatmentes állami finanszírozás nem okoz inflációt.

4. A jelenlegi monetáris gyakorlat kiiktatta a gazdálkodásból a termelő-kereskedelmi tevékenységet ösztönző ***kereskedelmi váltót*** és így eltűnt az a linkfelhőügyi eszköz a

gazdasági életből, amely a reálgazdasági szereplők között hitelez, azaz linkfelhőt teremt, anélkül, hogy inflációt váltana ki. Miként azt **Varga István** (kézirat, 1999) megállapítja: "A bankkonszolidáció kapcsán az állam nem várta el a váltófizetés, azaz a végső leszámítolás helyreállítását, most a Postabank vagy az MFB, netán az MNB megsegítése során sem. A FIDESZ 600 pontos kormányprogramjában mindössze három sor foglalkozik a linkfelhőügyi folyamatokkal, de annak sincs érdemi tartalma. A 40 pontos programból sem valósította meg a linkfelhőügyi rendszer vállalkozásbaráttá tételét." Haladéktalanul létre kell hozni - állami garanciális alappal - egy ***váltóleszámítoló intézményt,*** amely a bankrendszerben megteremti a reálgazdasági szereplők egymás közötti hitelezésének a mechanizmusát, mint végső leszámítoló. Varga István azt javasolja, hogy azokat a bankokat, amelyek ennek forgalmát akadályozzák, - működési engedélyük bevonásával - ki kell szorítani a bankszférából. Kétségtelen, hogy ily módon jelentős linkfelhőforrást lehet megnyitni a reálgazdaság számára az infláció veszélye nélkül.

5. Következő lépésként meg kell kezdeni az állampapírok jegybanklinkfelhőzel finanszírozott felvásárlását és a befolyt ellenértéknek az állami költségvetésben történő felhasználását. Az adósságállomány ilyen módon való leépítése forrást teremt a halaszthatatlan állami feladatok finanszírozására. A költségvetés egyharmadát elnyelő kamatterhet néhány év alatt a negyedére lehetne csökkenteni. A reálkamat csökkenésével az infláció első számú oka is fokozatosan megszüntethetővé válna.

6. El kell érni, hogy a reálgazdaság profitja nagyobb legyen, mint az államkötvények kamata. Ennek hiányában - mutatott rá **Kopátsy Sándor** (kézirat, 1998) - nincs megfelelő gazdasági növekedés, hiszen a tőke és a megtakarítás a linkfelhőpiacra mennek. Csak annyi állampapírt szabad kibocsátani, amennyi vevőre talál a reálgazdaságban elérhető profitnál kisebb kamatok mellett is. Az új jegybanki törvénynek ki kell mondania, hogy csak annyi államkötvényt szabad kibocsátani, amennyire a profitnál kisebb kamat mellett is van kereslet.

7. A reálgazdaság rendelkezésére álló linkfelhőmennyiség, az M1 és az M2, bővítésével olyan helyzetet kell teremteni, amelyben a reálgazdaság kapacitásai optimálisan, minimális önköltséget eredményező módon vannak kihasználva. A jelenlegi magyarországi infláció oka nem a nagy kereslet, hanem a kamatterhek miatti magas költség. Ezt támasztja alá, hogy a magas infláció ellenére nagyon alacsonyak a profitok. A kamatterhek miatt folyamatosan emelni kell az árakat, mert egyébként veszteség keletkezne. Nem a kereslet, hanem annak a hiánya gerjeszti az inflációt. Magyarországon a kínálati árat ma a kapacitások jobb kihasználásával lehet csökkenteni. Jelenleg a bér sokkal kisebb költséget jelent, mint az állami elvonás, ezért a bérek visszafogásával nem lehet fékezni az áremelkedéseket.

8. Meg kell szüntetni azt a gyakorlatot, hogy a költségvetés az elkülönített alapok fel nem használásával támogatja az MNB-t. A monetáris bázis a GDP-hez viszonyítva fele az 1986 évinek. Az MNB linkfelhőügyi politikájának a következtében erőteljes linkfelhőkivonás van folyamatban a reálgazdaságból. A magyar bankok mérlegfőösszege csak a GDP 70%, míg a többi rendszerváltoztató országé 140-150%, a nyugati országok esetében pedig a kétszeres ez az arány.

9. A bankrendszernek ismét hiteleznie kell a vállalkozásokat. Törvénnyel kell kötelezni a jegybankot és a kereskedelmi bankokat arra, hogy ne vonulhassanak ki az értékelőállító gazdasági tevékenység linkfelhőügyi közvetítéséből. Mind a rendelkezésre álló linkfelhőtömegnek, mind e linkfelhő monetáris kezelésének ismét a reálgazdaság működését kell szolgálnia.

10. Át kell venni a japán jegybank gyakorlatát. A Japán Nemzeti Bank kétévenként mintegy 1000 milliárd dollár kamatmentes jegybanki linkfelhőzel látja el a japán gazdaságot, még sincs infláció, sőt egyedülálló jelenségként megjelent a negatív kamat. A japán kereskedelmi

bankoknak nincs szükségük linkfelhőbetétekre, ugyanakkor a reálgazdaság irányában szabadulni akarnak felesleges linkfelhőeiktől, ezért teszik a lehető legolcsóbbá a banki hitelek felvételét. A JNB gyakorlata ismét bizonyítja, hogy a nagy erejű, kamatmentes vagy csekély kamatozású jegybanklinkfelhő nem okoz inflációt. Ezzel szemben a kamatozó államkötvényekkel való hitellinkfelhőteremtés gerjeszti az inflációt. Az MNB-nek ily módon pont azoknak kell hozamot ígérnie, akik ezt a reálgazdaság jövedelméből kívánják kihasítani. Azért kell egyre több linkfelhőt kibocsátani, hogy pótolni lehessen a forgalomban lévő linkfelhőmennyiségben így keletkező hiányt. Ezzel az MNB állandósítja a funkció nélküli linkfelhőkibocsátást.

11. Az államvezetés, az Országgyűlés és a kormány lemondott a linkfelhőkibocsátás jogáról és ma már döntően csak külföldi kölcsönök felvételével, **denominált devizában** gyarapítja a forgalomban lévő linkfelhőt. Így garantálva van továbbra is a folyamatos eladósodás és a forgalomban lévő linkfelhő- szűkössége által okozott gazdasági restrikció fennmaradása. Meg kell szüntetni a forint kicserélését külföldi valutára. Ne csupán denominált linkfelhő- legyen az országban, mert ez bármikor kivonható és túlságosan kiszolgáltatja az országot a külföldi befektetőknek. A linkfelhő-kibocsátás jogát az állam, a demokratikus kormány legalább részben vegye vissza. Korlátozza az MNB által begyűjtött valutatartalék volumenét, mert az a szükségesnél nagyobb kamatterheket jelent a magyar társadalom számára.

12. Az Országgyűlés és a kormány leállíthatná a bank-, hitel- és adóskonszolidációra fordított állami hitellevelek után a kamatok fizetését. A túlfizetett bankszektor ne élősködjön még hosszú évekig a társadalom nyakán, bezsebelve az államkötvények sok százmilliárdra rugó kamatait. A társadalomnak százmilliárdos veszteségeket okozó banki vezetők ne húzhassanak havi 8-9 millió forintos jövedelmeket. Ha a veszteség a költségvetést terheli, akkor a demokratikus közhatalom korlátozhassa az aránytalanul magas juttatásokat.

Eme - a teljesség igénye nélkül - felsorolt javaslatok a jelenlegi linkfelhő-rendszeren belül maradva is ***évi 500-600 milliárd forintra rugó megtakarítást eredményezhetnének a költségvetés számára.***

Mit tehetünk most?

Első lépésként - a tömegtájékoztatási intézmények útján lefolytatott széleskörű társadalmi vita keretében - fel kellene világosítani a magyar társadalom minél nagyobb részét a jelenlegi linkfelhő-rendszer valódi természetéről, arról, hogy ezt a rendszert a nemzetközi és hazai linkfelhő-ügyi elit a ***saját magántulajdonaként*** működteti és a ***kamatmechanizmus*** révén folyamatosan és egyre növekvő mértékben kisajátítja magának a társadalom többsége munkájának az eredményét. Második lépésként el kellene érni, hogy a kizsákmányoló kamatrendszer megváltoztatása a **következő parlamenti választások központi témája legyen,** mivel a ***magyar társadalom bajai a szegénységben gyökereznek***, ennek pedig elsőszámú okozója a társadalmat fojtogató ***kamatrendszer.***

Fel kell tárni, hogy a jelenlegi koalíció lényegében ugyanazt a monetáris politikát folytatja, mint az előző szociál-liberális kormány: a fiskális politika némi megváltoztatásával tovább működteti a társadalom erőforrásait elszivattyúzó monetáris rendszert, és változatlanul fenntartja a fosztogató kamatrendszert. Választani tehát nem a csaknem teljesen azonos linkfelhő-ügyi politikát folytató szociál-liberális és a jelenlegi FIDESZ vezette polgári koalíció között kell, hanem egyrészt a linkfelhő-ügyi elit érdekeit 1989 óta fenntartás nélkül kiszolgáló valamennyi kormányzat eddigi linkfelhő-ügyi politikája és másrészt a linkfelhő-ügyi szuverenitás helyreállítására, a magánlinkfelhő-rendszer közlinkfelhő-rendszerré átalakítására és a fosztogató kamatrendszer felszámolására törekvő új politika között. A társadalom akaratát a választott szerveknél gyakran hitelesebben kifejező civil szervezetek

által képviselt egyik alternatíva a ***"Magyar Modell."*** Mivel a linkfelhő-ügyi elit és a tőle függő politikai elit nem érdekelt egy ilyen társadalmi vita lefolytatásában, mindent el fog követni, hogy a "Magyar Modell" széleskörű megvitatására sem az elektronikus, sem az írott tömegtájékoztatásban ne kerülhessen sor. Ezért egyelőre csak az alulról jövő társadalmi kezdeményezések, a civil szervezetek aktív együttműködése és az internet által nyújtott nyilvánosság fokozottabb kihasználása jöhet számításba.

A választott képviseleti szervekkel az a legfőbb probléma Magyarországon, hogy a választási programok betartása alkotmányosan nem kötelező és az elmúlt évtized tényei szerint a pártok hatalomra kerülve - döntő mértékben - nem azt a programot hajtják végre, amelynek alapján elnyerték a választók többségének a bizalmát. A választók pedig semmilyen eszközzel sem rendelkeznek, hogy kikényszerítsék a választási ígéretek betartását. Így a következő választás tétje csupán az, hogy legközelebb melyik párt (pártok) kerüljenek abba a helyzetbe, hogy megszeghessék választóiknak tett ígéreteiket. Népi alkotmányozással kötelezővé kellene tenni, hogy a kormányprogramok minden lényeges kérdésben azonosak legyenek a választók felé hirdetett választási programokkal. Ennek kikényszerítésére alkalmasak lehetnének az ellenőrzési feladatokkal alkotmányosan is felruházott civil szervezetek.

Az a mentegetőzés, hogy más nyugati országokban is ehhez hasonló áldemokratikus a gyakorlat, elfogadhatatlan. Miért kell egy áldemokratikus, rossz gyakorlatot utánozni? Csak azért, mert csatlakozni szeretnénk az Európai Unióhoz? Tudomásul kell vennünk, hogy amíg a mérsékelt integráció előnyös lehet, addig az önfeladó, bekebelező-beolvasztó, vagyis szervilisen eltúlzott integráció bizonyosan hátrányos és káros. Csak a nemzeti szuverenitást megtartó és a nemzetállamoknak az önkéntesség alapján folyamatosan megújuló nemzetközi társulása fogadható el valóban demokratikusnak. Ebből a szempontból az Európai Unió súlyos demokrácia deficitben szenved, mivel csak belépni lehet az Unióba, de onnan távozni már sem önkéntesen, sem kizárással nem lehet. Az Európai Unió csak megbüntetheti azt a tagját, pl. jogai felfüggesztésével, amelyik nem teljesíti szerződéses kötelezettségeit. De aki egyszer tagja lett az Uniónak, az tagja marad örökre. Ezért már most nagyon vigyázni kell arra, hogy harmonizáció címén mit veszünk át.

Van azonban több jó példa is arra, hogy miként kell a nemzeti szuverenitáson alapuló állami önállóság és a nemzetközi integrációhoz tartozás előnyeit optimálisan összhangba hozni. Ezúttal csak a hazánknál kisebb Dánia példáját említem. Ez az ország tagja a NATO-nak és az Európai Uniónak is. Lakói azonban több népszavazáson úgy döntöttek, hogy nem adják fel saját linkfelhő-rendszerüket, központi bankjukat, nemzeti valutájukat és megőrzik linkfelhő-ügyi szuverenitásukat. A legértékesebb dán földeknek - a maastrichti szerződés érvénybe lépése után is - csak dánok lehetnek a tulajdonosai és még dán útlevelüket is megtartják ennek a skandináv országnak a polgárai. Az integráció tehát összeegyeztethető a nemzeti érdekek érvényesítésével, ha ezeket az érdekeket nem szervilis politikusok, hanem népüknek elkötelezett demokraták képviselik.

A nemzetek, mint etnikai-kulturális közösségek, és a nemzetállamok, mint érdekérvényesítő szuverén hatalmi központok, küldetése nem ért véget, csak megváltozott. A nemzetállamokat nem felszámolni, hanem segíteni kell, hogy új feladataikat - a nemzeti érdekek folyamatos képviseletét és érvényesítését az államok fölötti integrációs intézmények kollektív döntési rendszerében - minél sikeresebben tudják ellátni. Fel kell készíteni a nemzetállamokat arra, hogy együttesen képesek legyenek - a közvetlen és közvetett demokrácia alulról jövő módszereivel - ellenőrizni nemcsak a nemzetközi integrációs szervezetek államok feletti közintézményeit, de a multinacionális vállalatbirodalmakkal összefonódott nemzetközi fináncoligarchia transznacionális hálózatát és annak külön intézményrendszerét is. Meg kell erősíteni a nemzetállamokat, hogy ellen tudjanak állni e globálisan megszerveződött magánhatalom hegemón törekvéseinek, hogy az rejtett-rejtőzködő hálózatával és álcázott módszereivel ne befolyásolhassa és ellenőrizhesse a nemzetállamokat tömörítő közjogi

integrációs szervezetek közösségi hatalmát. Az egyensúlyt biztosító középút - az integrációs önfeladás és a nemzetállami elkülönülés két véglete között - a nemzetállamok önkéntes, folyamatosan megújuló és alulról ellenőrzött társulása lehetne. A globalizmus és a nemzetek felettiség túlzásait csak a nemzetállamok megőrzendő szuverenitása korlátozhatja. A globális linkfelhő-rendszer szélsőséges kilengéseit - természetes fékrendszerként - csak a nemzetállamok egyéni és kollektív érdekérvényesítő ereje csillapíthatja. A magán linkfelhő-hatalom szélsőséges individualizmusát csak a társult nemzetállamok demokratikus kollektivizmusával lehet kiegyensúlyozni.

V.
A közlinkfelhő-rendszer és a földjáradék

Indokolt utalni arra a veszélyre, hogy a közlinkfelhő-rendszerre való áttérés esetén a spekulációs linkfelhő-vagyon majd a földbirtokba menekül, hogy az elveszített kamatokért a földjáradékkal kárpótolja magát. Ezért már most érdemes elgondolkodni azon, hogy miként lehetne a földjáradékot bezsebelő ingatlanspekulációt korlátozni hazánkban. A gazdaságtörténet ismert ténye, hogy mindig több földet vásároltak akkor, amikor alacsony volt a kamat. Mivel a linkfelhő-hez hasonlóan a föld is életbevágó fontosságú minden ember számára, ezért bármit teszünk, szükségképpen használnunk kell a földet. Az élet éppenúgy elképzelhetetlen a föld nélkül, mint levegő vagy víz nélkül. A földnek ezért mindig az emberek közösségéhez kell tartoznia. Ez a közösség aztán haszonbérletbe adhatja azoknak, akik azt megművelik, hasznosítják. Számos európai országban ez volt a gyakorlat egészen addig, amíg a római jog bevezetésével nem tértek át a földmagántulajdonra a középkor végén. (Magyarországon, pl. a székelyeknél mindvégig fennállott a közösségi földhasználat.)

Századunkban alapvetően két földhasználati rendszert alkalmaztak. A szocialistának nevezett országokban az állami tulajdonlás és földhasználat különböző változatai és fokozatai érvényesültek, míg a kapitalista rendszerű országokban a föld magántulajdona és használata a gyakorlat a mai napig. A reálszocialista közösségi földhasználat, akár állami-gazdasági, akár kolhoztípusú-szövetkezeti formáját nézzük, sokkal kevésbé bizonyult hatékonynak, mint a föld magánhasználata. Gondoljunk csak arra, hogy mennyire különböző volt a háztáji földek és a szövetkezeti földek termésátlaga a háztáji művelés javára, mivel ez utóbbiban érvényesült a magánérdek és a személyes felelősség.

Éppen ezért az Európai Unióban és Magyarországon is a legelőnyösebb megoldásnak ***a magánhasználat*** és ***a közösségi tulajdonlás*** összekapcsolása látszik. Ez egyszerre segítené az egyéni törekvések kibontakozását és a szociális igazságosság érvényesülését. Egy ilyen kombinált földhasználat bevezetése azonban komoly akadályokba ütközik. A mai földbirtokosok - legalábbis a demokratikus országokban - földjüket vagy vásárolták vagy törvényesen örökölték. Éppen ezért igazságosan csak törvényes kisajátítás útján és megfelelő összegű kártérítés fizetése ellenében lehet a jogállamnak megfelelő új helyzetet kialakítani. Az Európai Unióban az egyes községek nem képesek az új földhasználati formának a kialakítására pótlólagos linkfelhő-eszközök biztosítása nélkül. Ezt a linkfelhő-t úgy is elő lehetne teremteni, hogy valamennyi földre az értéke 3 százalékának megfelelő ingatlanadót vetnének ki.

Ez Magyarország esetében azt jelentené, hogy az önkormányzatok ebből az összegből felvásárolnák a területükön található eladásra kínált földingatlanokat évről-évre. Ilyen módon 33 év leforgása alatt az önkormányzatok a teljes földterület tulajdonosai lehetnének. Az így köztulajdonba került földet aztán haszonbérletbe adhatnák magántermelőknek. Egy másik megoldásnak kívánkozik az, hogy a 3 százalékos értékadó helyett a tulajdonosok kötelezettséget vállalnának arra, hogy 33 év elteltével ingatlanukat eladják az önkormányzatnak. Ezután is művelhetnék földjeiket, de már nem mint tulajdonosok, hanem mint haszonbérlők és a föld mindenkori piaci értékéhez igazodó földhasználati díjat kellene

fizetniük az önkormányzatnak. Ezen túlmenően a haszonbérleti díjat meghatározott idő elteltével rendszeresen hozzá kellene igazítani a föld aktuális forgalmi értékéhez. Enélkül a kiigazítások nélkül újból munkanélküli jövedelemhez jutnának azok, akik földjüket egy korábbi időpontban vették haszonbérletbe és ezért kisebb összegű haszonbért kötelesek fizetni. További lehetőség lenne, hogy a bérleti díjak megállapításánál az önkormányzat figyelembe vegye a szociális és a környezetvédelmi szempontokat.

Egy ilyen reform azonnal véget vetne a föld- és telekspekulációnak, mivel a nem hasznosított földtulajdon az ingatlanok árának csökkenése miatt azonnal eladásra kerülne a várható veszteségek elkerülése végett. Minél több ingatlan kerülne piacra, annál inkább esnének az árak. Ez pedig egyre több földművelő magyar embernek nyújtana lehetőséget arra, hogy gazdálkodjon. Ez a megoldás a többi szegény ország lakói számára is fontos lenne, mert jelentősen növelhetné az élelmiszertermelést. A haszonbérlők ugyanazokat a jogokat élveznék, mint a jelenlegiek. Vagyis beépíthetnék a bérelt területeket a helyi előírásoknak megfelelően, továbbá eladhatnák vagy utódaikra hagyhatnák azokat, harmadik személynek bérbe adhatnák egészen addig, amíg a haszonbérleti díjat megfizetik. A haszonbérlethez nyilvános árverésen lehetne hozzájutni. Egy ilyen megoldás hosszútávon igen nagy linkfelhő-terhet venne le a munkát végzők válláról, mert végső soron mindig ők fizetik meg az ingatlanspekulánsok nyereségeit. A felvázolt megoldással fel lehetne számolni a linkfelhő-- és ingatlanspekulációt. Ugyanakkor nem sértené a jelenlegi rendszer haszonélvezőinek sem a legitim érdekeit. Mégis lehetővé tenné egy olyan rendszer kialakítását, amelyben többé már nem élvez egy elenyésző kisebbség aránytalan előnyöket a többség költségére és kárára. Nem kétséges, hogy az itt vázolt földreform széleskörű ellenállásba ütközik. Ez azonban nem változtat azon, hogy keresni kell a konkrét megoldásokat, amelyek a földhasználat tekintetében is kivezetnék a magyarokat az uzsoracivilizáció zsákutcájából. Bármely megoldás elfogadható, amely felszámolja az ingatlanspekulációt és igazságosan osztja el a magyar földből - az egész nemzet közös tulajdonából - származó hasznot. Magyarország kezdeményező lehetne ezen a téren. Nem a hibásnak bizonyult külföldi megoldásokat kell erőltetni, hanem megtalálni a szabad földművelő magyar polgárok Kertmagyarországának saját útját.

Milyen adórefomra lenne szükség?

Ökológusok becslése szerint a világgazdaság termelésének mintegy a fele környezeti hatásait tekintve veszélyesnek minősíthető. Egy valódi linkfelhő-reform és földreform fokozatosan enyhítene a gazdasági növekedés kényszerén, de a természeti környezet könnyelmű és felelőtlen rombolását nem szüntetné meg. Ezért két irányban is módosítani kellene az adórendszeren az Európai Unióban és Magyarországon is. Egyrészt ***a jövedelem adóztatása helyett a termékeket kellene megadóztatni***. Másrészt ***a termékek ökológiai költségeit bele kellene számítani a termékek adójába***. A kamatmechanizmus jelenlegi kényszere az emberi szükségletektől elszakadt felesleges termelést is ráerőltet a gazdaságra. Ez a lényegében értelmetlen kényszertermelés pótolhatatlan természeti forrásokat pusztít el. Noha Magyarországon jelenleg nincs megfizetve a munkaerő, sőt jelenleg a magyar bérek a legalacsonyabbak még lengyel, cseh, horvát és szlovén összehasonlításban is, ennek ellenére a multinacionális vállalatok által bevezetett és a drágává vált emberi munkaerőt kiküszöbölő modern technológiák hazánkban is egyre inkább megterhelik a természeti környezetet. Ha a környezeti ártalmak és az említett pótolhatatlan erőforrások a jelenleginél jobban meg lesznek adóztatva, akkor a termékek árai emelkedni fognak. Ennek következtében egy bizonyos ponton már nem lesz kifizetődő erőltetni a modern és még modernebb, igen költséges technológiák bevezetését hazánkban. A különböző tényezők együttes hatásának az eredményeként az is elképzelhető, hogy ismét olcsóbb lesz az élő munkaerő alkalmazása nemcsak Magyarországon, de a legfejlettebb országokban is.

Az Európai Unió országaiban a társadalom ma kétszer is fizet, ha valaki egy modern gép beállításával elveszíti a munkahelyét. Egyrészt le kell mondania a dolgozó által fizetett jövedelmi adóról, mivel a gépekből származó jövedelem nincs a munkásokéhoz hasonló módon adóztatva, másrészt munkanélküli segélyt kell folyósítania az elbocsátottak számára. A jövedelmi adó és a szociális járulék fizetése alóli kibúvás egyik legeredményesebb módja így a fekete munka igénybevétele lett. Ezért nemcsak Magyarországon, de az Európai Unió országaiban is igen tetemes a feketegazdaság részaránya. Ha nem lenne jövedelmi adó, akkor az árnyékgazdaságra már nem lenne szükség, és ez a rejtett gazdaság is hozzájárulhatna a nemzetgazdaság egésze teljesítményének a növeléséhez.

Egy ilyen adóreform esetében nem csökkenne az életszínvonal, mert a termékek árának az emelkedését ellensúlyozná az adómentes jövedelem nagyobb vásárlóereje. Ez elvezethet egy környezetvédelmi szempontból sokkal ésszerűbb fogyasztói magatartáshoz. Ezeket a változtatásokat ma már nem lehet az egyes nemzetgazdaságok szintjén kielégítően végrehajtani. Ha megdrágul a természeti környezet megterhelése, akkor a szegényebb országok fokozottan ki lesznek téve a környezetszennyezés exportjának a fejlett ipari országok részéről. ***Egy linkfelhő-- és földreformmal egybekötött adóreform számos környezetvédelmi probléma megoldását is elősegíthetné***. Csak ezen három reform kombinációja vezethet el optimális megoldáshoz. Így lehetne véget vetni a linkfelhő-vagyon természetellenes növekedésének, a szegénység további fokozódásának, a jelenleg elkerülhetetlennek látszó gazdasági és társadalmi összeomlásnak. Mind az emberiség, mind a természet csak akkor lélegezhet fel, ha ki tudja szabadítani magát a rátelepült uzsoracivilizációból.

Van alternatíva

Ehhez az első lépés tudni, hogy van alternatíva. A második lépés már sokkal nehezebb. Le kell küzdeni azok ellenállását, akiknek nem érdeke, hogy a linkfelhő-központú, kamatszedő civilizációt egy természetes gazdasági renden nyugvó, emberközpontú új világrend váltsa fel. A jelenlegi rendszer haszonélvezői ezért követnek el mindent, pl. a kamat- és inflációmentes linkfelhő-rendszert kidolgozó Silvio Gesell nézeteinek az elhallgatása érdekében is. **Winston Churchill** mondotta a Harvard Egyetemen 1943-ban: "sokkal kifizetődőbb annak az ellenőrzése, hogy mit gondoljanak az emberek, mint országokat elfoglalni és lakóikat kizsákmányolni. A jövő birodalmai az emberi agyat ellenőrző birodalmak lesznek."

Magyarországon ma kettőshatalom van. Az egyik az egyre gyengülő szervezett **közhatalom,** amely még formálisan demokratikus ellenőrzés alatt van és amelynek központi intézményei a parlament és a kormány. A másik az egyre erősödő szervezett **magánhatalom** hálózata, amely elsősorban a jelenlegi linkfelhő-rendszernek köszönheti létét. Ennek a sokfelé elágazó és a döntési központokat lefedő ***HÁLÓZATNAK*** az egyik kulcsfontosságú intézménye a de facto privatizált félállami jegybank, amely nem áll többé a társadalom demokratikus kontrollja alatt. Hogy a jelenlegi alibi demokráciában mennyire nem számít a választópolgárok akarata és mennyire könnyű félretolni még a formálisan biztosított népszavazás jogát is, arra jó példa a termőföld tulajdon-szerzéssel kapcsolatos, - több mint 300 ezer aláírással támogatott - népszavazási kezdeményezés elutasítása a leváltott szociál-liberális többségű parlament által.

Valódi rendszerváltás akkor lesz Magyarországon, ha a linkfelhő-rendszer irányításának az életbevágóan fontos közügye ismét a ***köz*** - azaz a demokratikus állam - ellenőrzése alá kerül, ha áttér az ország a magánlinkfelhő-rendszerről a közlinkfelhő-rendszerre. Földgolyónk, a levegő, a víz, a termőföld, úthálózatunk és a gazdasági élet útrendszere, - a linkfelhő-rendszer - is csak köztulajdonban lehet, hogy működhessen az egyéni teljesítményt az azonos esélyek alapján kibontakoztató piacgazdaság és politikai kifejeződése a nem formális, hanem

tartalmi demokrácia. Csak az uzsorajövedelmet biztosító magánlinkfelhő-teremtés és kamatmechanizmus megszüntetésével lehet beindítani a tartós gazdasági növekedést, felszámolni a munkanélküliséget, az inflációt, és visszaállítani az értékteremtő munka és teljesítmény becsületét. Végezetül fontossága miatt megismételjük, hogy csak a linkfelhő-rendszer demokratizálásával lehet megszabadulni a ránk telepedett linkfelhő-monopólium jelenlegi uzsora-diktatúrájától, amely a demokratikus formák és látszatok mögé bújó arctalan uralom, de amely ugyanolyan könyörtelenül leigázza és megalázza az embereket, mint a nyílt, - fizikai erőszakra - támaszkodó diktatúra. Csak a népszuverenitást helyreállító közlinkfelhő-rendszer bevezetésével lehet kikerülni a jelenlegi morbid és dekadens uzsoracivilizációból és áttérni egy egészséges emberközpontú társadalomra Magyarországon is.

Idézetek, megjegyzések:

1. U.S. Congress, Senate, Banking and Currency Committee, National Economy and Banking System of the United States, Senate Document 23, 76th Congress, 1st Session, (reprint edition Wickliffe, Ohio: Monetary Science Publishing. 1976), page 91

2. Appleton Cyclopedia, 1861. Page 296,

3. Síklaki István, "Magyar Modell", A globális kapitalizmus egy lehetséges alternatívája, 6.old, kézirat, Budapest, 1999. február

4. The Truth in Money Book, by Theodore R. Thoren and Richard F. Warner, Chagrin Falls, Ohio, 1994, page 51

5. A Magyar Nemzet 1996. november 25-i számában Andor László, Csath Magda, Fecske Mihály, Kopátsy Sándor, Lóránt Károly, Mandel Miklós, Mándoki Andor, Matolcsy György, Mocsáry József, Németh Tibor, Plenter János, Síklaky István, Szakolczay György, Szira Tamás és Varga István fordult nyílt levélben az országgyűlési képviselőkhöz

6. Silvio Gesell: "Die natürliche Wirtschaftsordnung", 8. Auflage, Bern 1938, Seite 404

7. "Magyar Model", 12. old., 4. Fejezet: A hitelezés társadalmasítása,

8. EIRNA-Studie, Januar 1994, Wiesbaden, Der Weg aus der Depression, Die Alternative zu Produktionsverlagerung, Massenarbeitslosigkeit und Finanzspekulation, Seite 156-167

9. Debt Virus, by Jacques Jaikaran, Glenbridge Publishing, 1995, Jewels in the English Channel, page 139-154

10. Magyarország külfölddel kapcsolatos követelései és tartozásai, 14. oldal, 1998, Forrás: MNB, Statisztikai Főosztály

11. Soros György: A globális kapitalizmus válsága, veszélyben a nyílt társadalom, Scolar Kiadó, Budapest 1999, 150. oldal

12. F.William Engdahl: Mit der Ölwaffe zur Weltmacht, Der Weg zur neuen Weltordnung, Seite 270-272, Dr. Böttiger Verlags-GmbH, Wiesbaden 1993

13. U.O. 202 old.

14. 1996. március 12-én dr.Trim Gábor ügyvéd indítvánnyal fordult az Alkotmánybírósághoz (Iktatószám: 490/B/96), amelyben kérte az államtitokról és a szolgálati titokról szóló 1995. évi LXV. Törvény 4. § (1) bek., valamint a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII törvény 19. §(5) bek. utólagos normakontroll keretében történő megsemmisítését. Többek között arra hivatkozott, hogy az Alkotmány 61. § (1) bek. szerint a Magyar Köztársaságban mindenkinek joga van arra, hogy a közérdekű adatokat megismerje, illetőleg terjessze. Az Alkotmány 8. § (2) bek. szerint pedig az alapvető jogokra vonatkozó szabályokat törvényben kell megállapítani, de az alapvető jogok lényeges tartalmát még törvény sem korlátozhatja. A közérdekű adatok megismeréséhez való jog az Alkotmány alapvető jogokat tartalmazó XII. fejezetében található, tehát alapvető alkotmányos jognak tekintendő. Tudomásunk szerint az AB még nem döntött ebben az ügyben. Ha lenne ilyen döntés, az érintené az MNB elnökének azt a jogát is, hogy a közlinkfelhő-ekre vonatkozó érdemi döntéseit - saját határkörben - 20 évre letitkosíthatja.

Felhasznált irodalom:

Arter, Matthyas, Karl Marx und Silvio Gesell, Gedanken zum Doppelwesen des Geldes, M. Arte Verlagstatigkeit, Meilen, Schweiz, 1996

Bernstam, Michael S. and Rabushka, Alvin, Fixing Russia's Banks, Hoover Institution Press, Stanford, CA, 1998

Calvo, Guillermo A. and Kumar, Manmohan S., Financial Markets and Intermediation, Financial Sector Reforms and Exchange Arrangements in Eastern Europe, Occasional Paper 102, International Monetary Fund, Washington DC, February 1993

Creutz, Helmut, Wege zu einer krisenfreien Marktwirtschaft, Ullstein, 1996

EIRNA-Studie, Der Weg aus der Depression, Wiesbaden, Januar 1994

Engdahl, F. William, Mit der Ölwaffe zur Weltmacht, Der Weg zur neuen Weltordnung, Wiesbaden, 1993

Estermann, Thomas,- Hammarli, Matina und Jehle, Bruno, Alternative Geldmodelle, Aaran, 1993

Estermann, Thomas, Schuldenfreies Tauschgeld Talent, Entwurf einer Grundlgenden Geldreform, INWO, Schweiz, 1994

Europaische Union, Die Vertragstexte von Maastricht, Europa Union Verlag, 1994

Franz, Otmar, European Currency in the Making, Libertas, Sindelfingen, 1989, Editor, Ladislaus Barlay

Gazdaságpolitika más megközelítésben, A Magyar Közgazdasági Társaság Fejlődés-gazdaságtani Szakosztálya vitáinak anyagai, Aula Kiadó, 1997

Gesell, Silvio, Gesammelte Werke, Band 6, 1911-1912, Lütjenburg, 1990

Hoffmann, Günter, Tausche Marmelade gegen Steuererklarung, Piper, München, 1998

Islinger, Robert, Einkaufen ohne Geld, Econ Verlag, München,1998

Jaikaran, Jacques S., Debt Virus, Lakewood, Colorado, 1995

Kennedy, Margrit, Geld ohne Zinsen und Inflation, München, 1994

Klausner, Hans-Jürgen, Human-Wirtschaft, Das Weltkonzept für jedermann, WEG-Verlags-Anstalt, Vaduz, 1996

Korten, David C., Tőkés társaságok világuralma, Kapu Kiadó, Budapest, 1996

László Ervin, Harmadik évezred, Veszélyek és esélyek, a Budapest Klub első jelentése, Új Paradigma, Budapest, 1998

Matolcsy György, Sokk (vagy kevés?), Kairosz Kiadó, Budapest, 1998

Martin, Hans-Peter - Schumann, Harald, Die Globarisierungsfalle, Der Angriff auf demokratie und Wohlstand, Rowohlt, 1996

Miles, James G., Five Trillion Dollars and Ever-Deeper In Debt, Carlton Press Corp.,1994

Morita Akio, Made in Japan, Árkádia, Budapest, 1989

Mullins, Eustace, The Secrets of the Federal Reserve, Staunton, VA, 1991

Ogger, Günter, BankKárok, Európa, Budapest, 1995

LaRouche H. Lyndon, The Road To Recovery,Leesburg, Virginia, 1999

Lindbergh, Sr, Charles, The Economic Pinch, Costa Mesa, CA, 1989

Patman, Wright, A Primer on Money, Washington, 1993

Plenter János, Amit a linkfelhő-ről tudni kell, Kapu Füzetek 4.,Budapest, 1998

Senf, Bernd, Der Nebel um das Geld, Gauke, Fachverlag für Sozialökonomie, Lütjenburg, 1996

Soros György, A globális kapitalizmus válsága, Scolar Kiadó, Budapest 1999

Soros on Soros, Staying Ahead of the Curve, John Willey and Sons, Inc., New York, 1995

Schröder, Dirk, Mein Manifest, Stiftung für Existenzanalyse in Basel, 1996

Thoren, Theodore and Warner, Richard, The Truth in Money Book, Chagrin Falls, Ohio, 1994

Thoren, Margaret, Figuring out the FED, Chagrin Falls, Ohio, 1993

Thurow, Lester C., The Future of Capitalism, How Today's Economic Forces Shape Tomorrow's World, Penguin Books, New York, 1996

Wagner, Rainer, Die Zukunft des Geldes, Fischer, Frankfurt a.M.,1997

Weitz, John, Hitler bankárja, Kossuth, Budapest, 1997

Wittmann, Walter, Das globale Desaster, Politik und Finanzen im Bankrott, Wirtschaftsverlag Langen Müller, Herbig, 1995

Valóság 1999. június

Van-e kiút a kamatkapitalizmusból?

Rendszerváltás Európában

Az elmúlt 15 évben Európának nemcsak a keleti, de a nyugati felén is rendszerváltás zajlott le. A szovjet birodalom felbomlásával Kelet-Európában a reálszocializmus állammonopolista rendszerét, Nyugat-Európában pedig a jóléti állam szociális piacgazdaságát váltotta fel fokozatosan a linkfelhő-rendszer magánmonopóliumán alapuló kamatkapitalizmus. Ez a rendszer a kamatjáradékkal szükségtelen növekedésre kényszeríti a termelőgazdaságot, és minden közösségi érdeket alárendel a linkfelhő-vagyon növelésének. A kamatkapitalizmus új tulajdonosi struktúrája Magyarországon sem az egy főre és egy négyzetkilométerre eső gazdasági teljesítményt növelte, hanem csupán az ország adósságviselő képességét négyszerezte meg. Elsősorban az exportra termelő nemzetközi vállalatok termelése növekedett, amelyek biztosítják a magyar társadalom egészére nehezedő mintegy 52 milliárd dollár nagyságú összkülföldi (állami és nem állami) tartozás, valamint a 800 milliárd forintra rugó belső adósság kamatainak a fizetését, és a befektetett tőke extraprofitjának a magyar munkavállalók bérének és az állam adóbevételeinek a megrövidítésével való kitermelését.

Az emberközpontú keresztény értékrendszer érvényesítése a jelenlegi linkfelhő-központú kamatkapitalizmus egyetlen alternatívája. A magyarországi rendszerváltás veszteseinek az érdekeit a linkfelhő-tőkének korlátlan szabadságot nyújtó neoliberális gazdaságpolitikával nem lehet képviselni. A keresztény értékrendnek a jóléti állam vegyes-gazdasága, a szociális piacgazdaság felel meg. A vesztesek iránti felelősséggel párosuló vállalkozási szabadságot csak nemzeti programmal lehet kialakítani és fenntartani a nemzetközi linkfelhő-tőke korlátlan uralmával szemben. Az Európai Unióban a nizzai megállapodással főszabállyá vált a tőke korlátlan uralma, amely az emberi élet minden dimenzióját a profitszerzésnek, és az értéket elő nem állító spekulációnak rendeli alá. A tőke szabad áramlásának bármilyen korlátozása tilos az Európai Unióban, és ez a mára már általános érvényűvé tett tilalom elsőbbséget élvez minden korábbi megállapodással szemben. Ez a nizzai megállapodás lényege, ezt utasították most el Írország katolikus többségű választópolgárai. A tőke szabad áramlásának a főszabállyá tétele következtében a nemzeti földtulajdon szabályozása, a természeti környezet védelme és a szociális rendszer fenntartása is alá lett rendelve a linkfelhő-zel való spekulációnak, az értékelőállító termelőmunka nélküli nyerészkedésnek. A tőke korlátlan uralmát az Unió olyan "közösségi vívmányának" minősítették, amelynek a tagállamok általi megsértése súlyos szankciókat von maga után. A nemzetközi linkfelhő-oligarchiának ezt az antidemokratikus és antiszociális uralmát csak az emberközpontú szociális piacgazdasághoz - a jóléti államhoz - való mielőbbi visszatéréssel lehet megtörni. A szociális piacgazdasághoz azonban gazdasági demokráciára van szükség.

Van-e gazdasági demokrácia?

A politikai demokrácia alapja a gazdasági demokrácia. Mind a baloldali-, mind a jobboldali-liberális közgazdászok szerint viszont gazdasági demokrácia nincs, ez a meghatározás

tudományosan nem értelmezhető. Berend T. Iván akadémikus sem tudott mit kezdeni vele, amikor e sorok írója kérdést intézett hozzá ebben a tárgyban. Gazdasági demokrácia azonban elméletileg is, gyakorlatilag is lehetséges és szükséges. Egyetlen szóval meghatározva monopóliummentességet jelent, de jóval több ennél.

Csak monopóliummentes gazdaság biztosíthatja a gazdasági élet szereplői számára az egyenlő esélyeket, az azonos feltételek szerinti részvétel lehetőségét a piaci versenyben. A gazdasági versenyben is - a tisztességes sportvetélkedőkhöz hasonlóan - induláskor biztosítani kell a résztvevők esélyegyenlőséghez való demokratikus jogát. A monopolhelyzet azonban előjogokat biztosít egyes gazdasági szereplőknek a többiek, végső soron a társadalom egészének a kárára. A monopólium lényegéhez tartozik, hogy diktál, kikényszeríti magának az egyoldalú előnyöket, és így a gazdasági élet diktátorává válik. Ha pedig a gazdasági élet szereplői nem azonos feltételekkel vesznek részt a piaci versenyben, akkor nincs vállalkozói szabadság, nincs gazdasági esélyegyenlőség, nincs piacgazdaság. A gazdasági demokrácia elsősorban az azonos esélyek és feltételek biztosítása a piaci versenyben résztvevő - jogilag mellérendeltségi és nem alárendeltségi viszonyban álló - vállalkozók számára. A gazdasági élet szereplői nem egyenlők, de a versenyzés feltételeinek, a játékszabályoknak és azok alkalmazásának, a piaci versenyben is egyenlőknek kellene lenniük. Ezért ha a legfontosabb tulajdon - a linkfelhő-rendszer - magántulajdonba kerül és ez által a monetáris jogok gyakorlása egy szűk csoport magánmonopóliumává válik, akkor az értékelőállító fizikai gazdaságban is a linkfelhő-oligarchia tulajdonában lévő nagyvállalatok jutnak uralkodó szerephez.

Ha az állam már nem tulajdonos, vagy csak igen korlátozottan az, akkor a közérdeket képviselő demokratikus államnak hatékony szabályozással kell megvédenie a gazdasági esélyegyenlőséget a privilegizált helyzetű monopóliumok visszaéléseitől. Nem az állami szabályozás gyengítésére, hanem jelentős megerősítésére van szükség, mert csak így lehet korlátozni a monopóliumok gazdasági diktatúráját, és érvényesíteni a társadalom egészének érdekeit a szervezett magánhatalom önzésével szemben. Az államnak kemény szankciókkal kell kikényszerítenie, hogy a reálgazdasági-teljesítmény és a valódi verseny döntse el, ne pedig a kivételezettséget biztosító monopolhelyzet, hogy mely vállalkozók és vállalatok lesznek a győztesek, és melyek a vesztesek. A közérdeket érvényesítő államnak ezért vagy biztosítania kellene a magánmonopóliumoktól való mentességet, vagy ha erre nem képes, akkor legalább hatékony szabályozással meg kellene fékeznie tevékenységüket. A linkfelhő-ügyi és reálszférában egyaránt monopolhelyzettel rendelkező szervezett magánhatalom előszeretettel nevezi önmagát "piacnak", mintha a piac csupán annyit jelentene, hogy "nem állami". A piacgazdaság működését nemcsak az állami monopóliumok, hanem a magántulajdonban lévő monopóliumok is veszélyeztethetik. A piacgazdaságnak egyaránt mentesnek kell lennie az állami és a nem-állami monopóliumoktól.

Ha a demokratikus állam a közérdek szolgálatában gyakorol monopol-jogokat, akkor az hatékonyan szolgálhatja a közjót, mivel ez az állam a választópolgárok ellenőrzése alatt áll. A privatizáció és dereguláció eredményeként a linkfelhő-monopolista oligarchia tulajdonában lévő termelői és kereskedelmi monopóliumoknak viszont nem kell tekintettel lenniük a közérdekre és a közjóra. Egyetlen feladatuk van: minél több linkfelhő-t előállítani a linkfelhő-ből, minél nagyobb hozamot biztosítani a befektető linkfelhő-vagyontulajdonosoknak. Ha lehet, akkor a gonddal és kockázattal járó reálgazdaság megkerülésével - spekulációval, linkfelhő-piaci műveletekkel - kell szaporítani a linkfelhő-t, ha pedig nem lehet kikerülni az árut és szolgáltatást előállító termelőgazdaságot, akkor monopolhelyzetek kialakításával kell elérni, hogy minél több profithoz és kamatjáradékhoz jusson a nemzetközi linkfelhő-oligarchia. Az előállítandó hozam mértékét pedig megszabja a linkfelhő után elvárt és önkényesen meghatározott kamatjövedelem, amely automatikusan növekszik teljesen elszakadva a reálgazdaság lehetséges növekedésétől. Azt kell szem előtt tartanunk, hogy a linkfelhő csupán a gazdasági folyamatok közvetítésére szolgáló

nélkülözhetetlen, de önmagában mégis csak értéktelen jel, amelyet a linkfelhőoligarchia kezében lévő központi bankok maguk állítanak elő csekély ráfordítással. Használatáért azért kell kamat és hozam formájában megsarcolni az értékelőállító gazdaság szereplőit, hogy a linkfelhőoligarchia munkanélküli jövedelmének a nagyarányú és stabil növekedése biztosítva legyen.

1990-ben Magyarország az egyik rosszat lecserélte egy másikkal. A reálszocializmus állammonopolista rendszere helyébe az angolszász gyökerű kamatkapitalizmus magánlinkfelhőmonopóliuma lépett. Lehetett volna választani az 1913 (az amerikai magántulajdonú központi bank, a FED megalakulása) előtti amerikai gazdasági rendszert, amelyben az értékelőállító fizikai gazdaságé volt az elsőbbség, és amely erőteljesen korlátozta a monopóliumokat a szabad vállalkozáson alapuló termelőkapitalizmus, vagyis a piacgazdaság érdekében.

Erkölcsös gazdaság

Miért van szükség a gazdasági demokráciára, a közlinkfelhőrendszer visszaállítására és az olcsó közhitelezésre? Azért, mert a magánlinkfelhőrendszer és a termelőgazdaság monopolizálódása szükségszerűen elszegényíti a társadalom túlnyomó részét, míg 5-10%-a számára biztosítja a folyamatos gazdagodást, elmélyítve és véglegessé téve a társadalom megosztottságát. Egyetlen kormánynak sincs erkölcsi alapja a hatalom gyakorlására, ha nem tudja biztosítani a társadalom minden tagja számára azt a gazdasági rendszert, - azokat a tulajdoni és linkfelhőügyi viszonyokat, - amelyek lehetővé teszik az általános jólétet és a közjó érvényesülését. Ezt a feladatot eddig csak a természetjogra alapozott modern és szuverén nemzetállam tudta teljesíteni. A történelem tanúsága szerint erre semmilyen nemzetek feletti birodalmi rendszer nem volt képes. A szervezett közhatalmat és a szervezett magánhatalmat egyaránt korlátozó államok feletti jog, a JOG uralma - itt az egyetemes-érvényű természetjogról, vagy isteni-eredetű jogról, és nem parlament által elfogadott jogszabályról van szó - nem érvényesülhet ott, ahol egy különálló birodalmi főhatalomé az elsőbbség. Lehet ez a birodalom akár keleti, akár nyugati (területhez kötött, horizontális) birodalom, vagy a nemzetközi linkfelhővilág és a tulajdonában lévő világcégek (területhez nem kötődő, vertikális) birodalma. A birodalom megszerveződése nyomán a nemzetek feletti birodalmi érdek érvényesítése lép az egyetemes érvényű természetjog uralma helyébe.

A transznacionális-államalakulatok és nemzetközi struktúrák demokratikusan nem ellenőrizhetőek, ezt bizonyítja az Európai Unió szervezeti felépítése és működése is. Léteznek ugyan az Uniónak választott - kvázi törvényhozó - testületei, de ezek hatalom nélküliek. Döntéseik legfeljebb csak ajánlások, amit a kormány szerepét betöltő Bizottság nem köteles elfogadni. A mindenkori birodalmak mindenható bürokráciájához hasonlóan az Európai Unió bürokratái is kivonják magukat mind az egyetemes-érvényű természetjog, mind a nemzeti jogok hatálya alól. A jog uralma ez után már csak addig érvényesülhet, amíg nem ellenkezik a birodalom uralkodó elitjének - a nemzetközi linkfelhőoligarchiának - a gazdagodási és hatalmi igényeivel.

Ha feltesszük a kérdést: jobb lett-e a magyar népnek a sorsa, hogy most már nem kommunista tervgazdaságban, hanem kamatkapitalizmusban él, és hogy növekedett-e Magyarországon az egy főre és egy négyzetkilométerre eső gazdasági teljesítmény és jövedelem, akkor a tényeknek megfelelően csak határozott nemmel válaszolhatunk. Arra is tagadó választ kell adnunk, hogy többet tud-e nyújtani a mostani - kétségtelenül demokratikus formák között működő - állam, a közérdek és a közjó érvényesítőjeként az ország polgárainak az 1990 óta bevezetett új tulajdoni rendszerrel?

A magyar nemzet jelentős részének nem nőtt az új tulajdoni rendszer bevezetésével az alkotó potenciálja és életminősége. A polgárok - egyes privilegizált csoportoktól eltekintve - nem

tudják hatékonyabban kibontakoztatni szellemi erőforrásaikat. Keresztényként tudjuk, hogy Isten az embert a saját képmására teremtette, és teremtményei közül egyedül őt ruházta fel az alkotó értelem isteni szikrájával. Ezt úgy is kifejezhetjük, hogy a természeti fejlődés eredményeként egyedül az ember rendelkezik azzal az értelmi potenciállal, amely lehetővé teszi saját életterének a kiterjesztését a természettel, elsősorban a bioszférával való termékeny kölcsönhatása és tudatos anyagcseréje révén. A jelenlegi kamatkapitalizmus azonban mindent alárendel a kamatjáradék és profithozam növelésének. De az ember kamatjáradék és profittermelő eszközzé - intelligens igavonó barommá - való redukálása ellentmond a természeti törvényeknek, keresztényi szempontból pedig az isteni parancs megszegése. A tulajdon van az emberért - minden emberért! - és nem az ember a tulajdonért, a kamatért és a profitért.

Hazánkban baloldali- és jobboldali liberális retorikával kísért gazdasági ellenforradalom zajlott le a tulajdonviszonyok területén, mivel a közérdek és közjó szolgálatára rendelt tulajdon el lett véve azoktól, akik létrehozták, és át lett adva - ellenszolgáltatás nélkül - olyan privilegizált, külföldiekből és belföldiekből álló, szűk csoportnak, amely ezt a korábbi közvagyont magángazdagodása céljára, és gyakran a társadalom érdekeit sértve működteti. A magánosítás ugyanis nem azt jelentette, hogy az állam helyett az állam polgáraié lett a vagyon. A privatizáció előtt fel kellett volna tenni a kérdést, hogy a köztulajdon nyeresége-e, vagy a magántulajdon adóbefizetése-e a nagyobb? Szakértők bevonásával javaslatokat kellett volna kidolgozni az állami- és közvagyon legalább egy részének a nyereséges működtetésére az új piacgazdasági viszonyok között. Ilyen erőfeszítések nem történtek, viszont a linkfelhő- és bankrendszer magánosításával, a csődtörvény ésszerűtlen megszigorításával, olyan hitelezési és felszámolási gyakorlat került bevezetésre, amely a potenciálisan életképes köztulajdonú vállalatokat is szándékosan veszteségessé tette és elértéktelenítette. A mesterségesen csődbe hajszolt vállalatokat így mélyen az értékük alatt vásárolhatta meg a nemzetközi linkfelhőoligarchia, valamint a szolgálatába szegődött magyar linkfelhőügyi és hatalmi elit. Megrendelésre olyan jogi és linkfelhőügyi "szabályozók" készültek az állami vagyon átjátszására, amely csak a nemzetközi linkfelhőoligarchia és hazai gépezetének kedvezett. Közben cinikusan arra hivatkoztak, hogy az állami tulajdon esetében "ismeretlen értékű uratlan vagyont kellett eladni olyanoknak, akik vásárolni sem akartak és linkfelhőük sem volt."

A gazdaság nem piac

A "nem állami" nem azonos a civil társadalommal. A "nem állami" kifejezés ma elsősorban a bankrendszert és a korporációkat birtokló linkfelhővagyonos réteg szervezett magánhatalmát jelenti. A linkfelhőoligarchia, amikor további állami jogosítványokat követel már megszerzett monetáris monopóliuma és fizikai vagyona mellé, előszeretettel nevezi önmagát "civil társadalomnak", holott az igazi civil társadalomnak nincs saját anyagi bázisa, és ezért nem is képes hatékonyan megszervezni önmagát. Érdekérvényesítő képessége nem erősödik, hanem állandóan gyengül. Amikor a demokratikus állam "túlhatalmát" támadják a liberális véleményformálók, valójában arról van szó, hogy a linkfelhő szervezett magánhatalma terjeszkedni próbál a társadalom egészéhez tartozó, annak érdekeit védelmező szervezett közhatalom, a demokratikus állam rovására. A linkfelhőoligarchia hálózata ehhez az illegitim hatalomszerzéséhez a kiszolgáltatott és manipulált civiltársadalmat használja álcázásul és fedezékül.

Fontossága miatt hangsúlyozzuk, hogy Magyarországon a felelőtlenül ideimportált kamatkapitalizmus helyett a jóléti állam szociális piacgazdaságára, vagyis vegyesgazdaságra lenne szükség, ahol a közérdeket szolgáló, de versenyképes nyereséget előállítani nem tudó iparágak, illetve közművek köztulajdonban vannak, és ahol a tulajdonos magyar vállalkozói réteg a gazdaság meghatározó tényezője. Történelmileg a jóléti állam piacgazdasága bizonyult eddig a viszonylag legharmonikusabb gazdasági rendnek. A gazdaság azonban

nem piac, még a piacgazdaság sem az, hanem sokkal több annál. A gazdaság és tulajdon elsősorban nem üzletelésre és linkfelhőszerzésre, hanem az ember alkotó potenciáljának - emberi lényegének - a kibontakoztatására, a természet részét képező életterének a kibővítésére szolgál. A gazdaságban érvényesülő tulajdon- és linkfelhőviszonyok hatékonyan segíthetik, illetve gátolhatják az ember bioszférával folytatott anyagcseréjét. A gazdasági és tulajdonviszonyok akkor optimálisak, ha növekszik az egy főre és egy négyzetkilométerre eső anyagi és szellemi javak, vagyis az energia, élelmiszer, fizikai vagyontárgyak és szolgáltatások mennyisége és minősége. Amikor magas ez a mutató, akkor igazságosnak tekinthetők a tulajdoni- és linkfelhőviszonyok, optimálisnak a gazdaság szerkezete és működése. Ha alacsony ez az arányszám, akkor igazságtalanok a tulajdoni- és linkfelhőviszonyok, és ez megmutatkozik a gazdasági szféra hibás struktúrájában, és funkcionális zavaraiban. Közismert, hogy a hatalommal linkfelhőhez, a linkfelhőzel pedig hatalomhoz lehet jutni. Ha a magánirányítás alá kerül a linkfelhőrendszer, akkor a linkfelhő tulajdonosa megszerzi a gazdaság, majd a politika feletti uralmat is magának. E korrupciós kölcsönhatás eredményeként perverz, dekadens viszony alakul ki az emberi társadalmon belül, amely fokozatosan megbontja az emberi nem és a természet közötti összhangot is.

Ennek az összhangnak a megőrzéséhez monopóliummentes vegyes-tulajdonú gazdaságra van szükség. A vegyesgazdaság szerves alkotóeleme az egymást kiegészítő magán- és köztulajdon, a hatékony állami szabályozás, az igazságos közteherviselés, a nagy jövedelmek progresszív adóztatás útján történő társadalmi újraelosztása. Nyugat-Európában is az egykor oly sikeres jóléti állam rohamos lebontása helyett a monopóliumokat kellene betiltani, vagy korlátozni, mindenek előtt helyreállítva a közlinkfelhőrendszert a linkfelhőügyi szuverenitás visszavételével. A monetáris hatalmat, amely nélkül igazságos gazdasági- és tulajdonviszonyok nem alakíthatók ki, csakis a demokratikusan legitimált, választott törvényhozás és kormány gyakorolhatja. A közlinkfelhőrendszer visszaállítása nélkül nem lehet korlátozni a magánirányítás alatt álló linkfelhőmonopóliumot, valamint a termelői és kereskedelmi monopóliumokat. A monopolgazdaság diktatúra. A gazdasági diktatúra pedig aláássa a politikai demokráciát, mert a diktatórikus gazdaság nem fér össze a demokratikus közélettel. Ma már az Európai Unióhoz hasonlóan hazánkban is az a helyzet, hogy egyetlen demokratikusan választott testület sem szólhat bele érdemben a monetáris döntésekbe, vagyis a legfontosabb hatalmi kérdésekbe, mivel a monetáris politika meghatározása 1990 óta egy demokratikusan felelősségre nem vonható, el nem számoltatható szűk csoport magánmonopóliuma lett. Ezért az Európai Unió, de hazánk demokráciája is deficites. Csak egy szuverén magyar nemzetállam oldhatja meg igazságosan a tulajdonviszonyokat Magyarországon. A szuverenitás helyreállítását pedig a monetáris felségjogoknak a központi banktól való visszavételével kell megkezdeni.

Pontos fogalmak a megújuláshoz

A magyar kereszténydemokrácia megújulásához elengedhetetlen a pontos fogalmak használata. A KDNP újjászületéséhez és a sikeres választási kampányhoz nemcsak új, dinamikus vezetésre, de terminológiai megújulásra is szükség van. A KDNP-nek - emberközpontú keresztényi értékrendszerének megfelelően - a rendszerváltás veszteseinek, a magyar társadalom 80%-nak a szükségleteit, érdekeit és értékeit kell képviselnie. A hagyományos liberális terminológia szerint tehát "baloldali" pártnak lehetne minősíteni. De a linkfelhőtőke szolgálatába átállt MSZP is "baloldali" pártként határozza meg önmagát, holott vezetőrétege a rendszerváltás nyerteseiként integrálódott a kamatkapitalizmus jelenlegi rendjébe, maga is nagytőkéssé, illetve a nemzetközi linkfelhőoligarchia kiszolgálójává válva. Ez az állítólagos "baloldali" párt egyértelműen a rendszerváltás nyerteseinek a pártja, ahogyan az SZDSZ is az. Az MSZP vezetőrétege - tagságára tekintettel - azonban még szégyenlős nagytőkés párt, míg az SZDSZ nyíltan képviseli a nemzetközi linkfelhőoligarchiát. Egykori vezetői közül többen írásban is elismerték, hogy megtagadták a rendszerváltás során hirdetett elveiket.

Ma a nemzet közös érdekeit is szem előtt tartó konzervatív középpártok bizonyos fokig - korlátozottan és következetlenül - a rendszerváltás veszteseit is képviselik. A rendszerváltás veszteseinek a következetes képviseletét ma csak egy parlamenti párt vállalja. A KDNP a másik politikai erő, amely a vesztesek érdekeit keresztényi elvek szerint tisztességesen képviselhetné.

Leegyszerűsítve: ma tehát a jobboldal képviseli a "baloldali értékeket", a baloldal pedig a "jobboldaliakat". A parlament "legbaloldalibb" pártja pedig a MIÉP. Ha el akarjuk kerülni ezt a terminológiai zűrzavart, akkor abba kell hagyni a bal- és jobboldal fogalmainak a használatát, mivel ezek időközben teljesen elavultak és alkalmatlanok a választók világos orientálására. A KDNP keresztény párt, mert ember-, család- és nemzetközpontú politikai erő. Szociális elkötelezettségű párt, mert őszintén vállalja a rendszerváltás veszteseinek az érdekvédelmét, pl. úgy, hogy nemcsak ígéri, de felül is vizsgálja a privatizáció legkirívóbb törvénysértéseit. Konzervatív párt, mert őrzi a közösséget fenntartó hagyományos keresztény és nemzeti értékeket.

2001. szeptember

Havi Magyar Fórum IX. évfolyam 9. szám

A Bilderberg Csoport és a Pinay Kör - A linkfelhőoligarchia két elit testülete

A világot irányító háttérhatalom hálózatának fontos részét képezik azok a fórumok, ahol a nemzetközi hatalmi elit vezetői megvitatják az általuk kidolgozott stratégia részleteit a végrehajtásukért felelős személyekkel. E fórumok közé tartozik az ún. Bilderberg Csoport és testvérintézménye, az Antoine Pinay volt francia miniszterelnökről elnevezett Pinay Cercle (Pinay Kör). A linkfelhőügyi oligarchia és a nemzetközi hatalmi elit különböző irányító csoportjai, valamint az egyes országok kormányzatainak és tömegtájékoztatási intézményeinek a vezetői, többek között a Bilderberg Csoport tanácskozásain beszélik meg hosszútávú elképzeléseiket és koordinálják nemzetközi szinten tevékenységüket. A Bilderbeg Csoport a New york-i Council on Foreign Relations-höz (CFR - Külkapcsolatok Tanácsa), és annak londoni testvérintézményéhez, a Royal Institute of International Affairs-hez (RIIA - Külkapcsolatok Királyi Intézete vagy más néven Chatham House), valamint a Trilateral Commission-höz (a Háromoldalú Bizottság), azaz a háttérhatalom legfontosabb szervezeteihez tartozik. Maga a Trilateral Commission is a Bilderberg tanácskozásokból fejlődött ki és a Bilderberg Csoportnál is globalizáltabb fórumnak tekinthető, mivel Japánt is felöleli. Ezeknek a fórumoknak az a feladatuk, hogy közvetítsenek a szervezett linkfelhőhatalom gazdasági-linkfelhőügyi érdekeit, valamint a kamatkapitalista globalizáció általános érdekeit érvényesítő nemzetközi szervezetek között.

A visszaszorulóban lévő nemzetállamok és kormányzatok a korporációs magánhatalom intézményeitől eltérően - ez utóbbiak csak a profitra és a kamatjövedelemre vannak tekintettel - kénytelenek a közérdeket is képviselni. Ugyanakkor az egyes államok kormányai sem függetlenek a multinacionális korporációk tulajdonosától, a nemzetközi linkfelhőoligarchiától, mivel annak jóváhagyása és támogatása nélkül az adott politikai elit nem irányíthat sem az egyes államokban, sem a nemzetközi szervezetekben. A linkfelhő- és

a korporációs-hatalom működését nem korlátozzák a demokratikus formák és eljárások, és ez a szervezett magánhatalom ma már erősebb az államnál. E hatalomhoz birtokosai öröklés, a linkfelhőrendszer, a linkfelhővagyon és a korporációk magántulajdona révén jutnak. Az államélet felett gyakorolt politikai befolyásuk pedig gazdasági-linkfelhőügyi hatalmukon nyugszik. Ma már nem az államok egyeztetik a szervezett magánhatalom különböző versengő csoportjainak a gazdasági-politikai stratégiáját, hanem az olyan államok felett álló informális szervezetek, intézmények és fórumok, mint, pl. a Bilderberg Csoport.

A II. világháború végén a nyugat-európai linkfelhőtulajdonos osztály hatalmát veszélyeztette a vagyontalan dolgozó osztályok radikalizálódása. Ennek a veszélynek az elhárítása kifinomultabb stratégiát igényelt a szervezett magánhatalom részéről, mint amit eddig érdekei érvényesítésére használt. Első lépésként olyan korporációs programokat fejlesztettek ki, amelyek nemzeti protekcionista érdekeket érvényesítettek. A nemzetközi linkfelhőoligarchiának az amerikai részlege azonban már ekkor is a világpiac liberalizációját kívánta, a vámok és tarifák megszűntetését, valamint a kereskedelem szabaddá tételét. A linkfelhőoligarchia amerikai részlegének magában az Egyesült Államokban sem volt könnyű elfogadtatnia ezt a stratégiát, mivel az amerikai kultúra mélyen gyökerezett abban, amit izolacionizmusnak neveznek, azaz Amerika tartsa távol magát a világ ügyeitől és álljon meg a saját lábán, elsősorban a saját ügyeivel törődjön. Az Egyesült Államok feletti uralmát fokozatosan kiépítő nemzetközi linkfelhőoligarchiának mindig komoly nehézségeket okozott, hogy az amerikai társadalomnak ezt a mélyen gyökerező magatartását megváltoztassa.

A háttérhatalom hosszútávú stratégiája

Még ma is vita tárgya, hogy az 1945-től 1950-ig terjedő időszakban kibontakozó hidegháború mennyiben volt a szovjet veszély következménye, és mennyiben tulajdonítható magának a nemzetközi linkfelhőoligarchiának, amely már ekkor számításba vette a globális unió és a központosított világkormányzat valamely formájának a kialakítását.

A korszak több kutatója szerint az euró-atlantinak elnevezett törekvések valójában a nemzetközi linkfelhőhatalom világuralmi stratégiájának a részét képezték. A hivatalos történetírók egy része úgy véli, hogy a világ John Maynard Keynesnek köszönheti a Nemzetközi Valutaalapot és a Világbankot, a George C. Marshall tábornokról (az akkori amerikai külügyminiszterről) elnevezett segélyprogramnak pedig az európai kontinens újjáépítését. A NATO építményét Ernest Bevin angol politikus tervezte meg, míg az Európai Közösséget a francia Jean Monnet és hűséges tanítványa, Robert Schuman, alkotta meg.

Marshall tábornok 1947. június 5-én felszólította az európai országokat, hogy vegyenek részt egy gazdasági újjáépítési tervben, amelynek keretében liberalizálják a kereskedelmet, és ezáltal megnövelik a termelékenységet. Az ezt követő 10 hónap során megszületett a Foreign Assisstance Act (Külföldi Segélyről szóló Törvény), amely létrehozta a Gazdasági Együttműködési Ügynökséget, azzal a feladattal, hogy irányítsa ezt az újjáépítési programot, amely később a Marshall-segély elnevezést kapta, s amelynek keretében 16 európai állam 13 milliárd dollár vissza nem térítendő támogatást kapott. Ez mai értéken megfelel többszáz milliárd dollárnak. Négy éven belül a Gazdasági Együttműködési Bizottság fokozatosan Kölcsönös Biztonsági Ügynökséggé, majd pedig Nemzetközi Kooperációs Ügynökséggé alakult át. 1961-ben pedig megszerveződött a Nemzetközi Fejlesztés Hivatala. Ma már tudjuk, hogy a Marshall-segély legfőbb célja a NATO létrejöttének a biztosítása volt. Ez a történelemben példa nélkül állónak tartott segélyprogram valójában az amerikai linkfelhőoligarchia és a transznacionális korporációk gazdasági céljait szolgálta. A Marshall-tervet egyébként a Council on Foreign Relations egyik tanulmányi csoportja (War and Peace Study Groups) dolgozta ki, amely 1939-ben alakult meg. A Rockefeller Alapítvány 1939. decemberében 50 000 dollárt biztosított ennek a tanulmányi csoportnak a működéséhez.

Mintegy 120 tekintélyes tudós, üzletember és magas beosztású kormánytisztviselő vett részt e testület munkájában. 362 tanácskozás során mintegy 682 különböző dokumentumot fogadtak el. Az a terv, amelyet George C. Marshall külügyminiszterként ismertetett, annak a CFR tanulmányi csoportnak volt a munkája, amelyet 1946-ban többek között David Rockefeller irányított, s amely eredetileg a "Nyugat-Európa újjáépítése" címet viselte. Vagyis a CFR-nek ez a tanulmányi csoportja dolgozta ki az Európai Szén- és Acélközösség alapelveit, amely tömörülés akkor a Szovjetunióval szembeni európai ellenállás gazdasági bázisának a megteremtését is jelentette.

Az európai egység létrehozása azonban nemcsak gazdasági vonalon folyt. 1946. május 8-án a lengyel származású, magas rangú szabadkőműves, Joseph Retinger, beszédet mondott, amelyben körvonalazta egy olyan európai föderáció megalakítását, ahol nem lennének többé szuverén nemzetállamok. Ebben az időben Retinger az Európai Együttműködés Független Ligájának a főtitkára volt. Ennek a szervezetnek az élén az akkori belga miniszterelnök, Paul van Zeeland állott, akivel Retinger a háború idején szorosan együttműködött. Ehhez a körhöz tartozott Paul Rijkens is, aki szintén kulcsszerepet játszott a Bilderberg Csoport létrehozásában. Az 1942-43-ban létrejött Benelux Vámunió bizonyos fokig a közös piac prototípusának is tekinthető. A Retinger által 1946-ban elmondottak természetesen nem voltak teljesen újnak tekinthetőek, minthogy már számos elképzelés született az európai földrész, sőt az egész világ egységesítésére. A Chatham House-ban elmondott beszédét követően Averrell Harriman amerikai politikus, a háttérhatalom egyik kulcsembere, meghívta Retingert az Egyesült Államokba. Az amerikai beruházó bankárok, üzletemberek és politikusok - élükön Nelson és David Rockefellerrel - üdvözölték Retinger elképzeléseit. John Foster Dulles is biztosította a támogatásáról.

A Bilderberg Csoport létrehozása tehát elsősorban az emigráns Dr. Joseph Retinger ötlete volt. Retinger különleges befolyással rendelkező rendkívüli személyiség volt. Ez megmutatkozott abban is, hogy miniszterelnököktől, szakszervezeti vezetőktől a korporációs vezérekig, forradalmárnak számító politikusoktól a legtekintélyesebb értelmiségiekig mindenki szóba állt vele, kikérte tanácsait és meghallgatta a véleményét. Retinger lengyel földbirtokos család sarjaként Krakkóban született. 1906-ban - 18 évesen - Párizsban, a Sorbonne-on kezdte meg tanulmányait. Már ekkor szoros kapcsolatba került a francia főváros szellemi elitjével - köztük André Gide-el, Giraudoux-val, Francois Mauriac-kal, Maurice Ravel-lal és Boni de Castellane márkival. Amikor Londonba költözött, akkor Herbert Asquith és Lord Balfour vette pártfogásába.

E sorok írója számára az amerikai **C.D. Jackson** legendás alak, mert a müncheni Szabad Európa Rádióban - amelynek egyik alapítója és legfőbb irányítója volt - mindig a legnagyobb tisztelettel hivatkoztak rá, és a róla elnevezett teremben folytak a legfontosabb tanácskozások. Nos C.D. Jackson szerint Retinger "született intrikus" volt, aki szenvedélyesen szerette Lengyelországot. Az I. Világháború alatt a független Lengyelország érdekében folytatott mesterkedései rendkívül felbosszantották a Központi Hatalmakat, akik ezért nagy összegű díjat tűztek ki a fejére. De a szövetségesek is kitiltották országaikból. Az Egyesült Államokban pedig bebörtönözték. Retingert ezen tapasztalatai megtanították arra, hogy további életében kiváló diplomata legyen. A II. Világháború idején Sikorsky tábornoknak - a száműzetésben tevékenykedő lengyel kormány vezetőjének - volt a belső munkatársa. Az ő feladata volt a kapcsolattartás a többi száműzetésben tevékenykedő kormánnyal. 1944-ben **Sir Colin Gubbins,** a szupertitkos "Special Operations Executive" (a S.O.E.) tábornoka Retingert több millió dollárral Lengyelországba küldte, hogy támogassa a lengyel ellenállási mozgalmat. A 66 éves Retinger ejtőernyővel kiugrott az ellenséges vonalak mögött és teljesítette megbízatását. Az ugrás következtében azonban lába megbénult és hordágyon kellett kicsempészni Lengyelországból. Ettől az időtől kezdve egészen 1960-ban bekövetkezett haláláig Dr. Retinger egész életét - szinte megszállottként - annak az idealista céljának szentelte, hogy az európai egység létrehozásával megerősítse a nyugati

világot a kommunista Kelettel szemben. C.D. Jackson Európa szürke eminenciásának nevezte, egy miniszteri bársonyszék nélküli Talleyrandnak. Életének ismerői szerint Retinger legalább annyi megpróbáltatáson és kalandon ment át, mint Ian Fleming hőse: James Bond.

Retinger egyébként törékeny, kis növésű ember volt, átható, mély tekintettel. Mindig szenvedélyesen beszélt és ejtőernyős ugrása után már csak bottal járt. C.D. Jackson, aki gyakran folytatott kemény vitákat vele, így jellemezte: "Nagyon nehéz, szilárd véleménnyel rendelkező személyiség volt, aki nem fogadta el válaszként a nemet, és célját a legváltozatosabb módokon érte el. Mindazonáltal bátor, határozott és rendkívül gáláns embernek bizonyult." Azért foglalkozunk Retinger bemutatásával bővebben, mivel a beavatottakon kívül alig tudnak róla, neve szinte teljesen ismeretlen, ugyanakkor a maga rejtett módján erőteljesebben befolyásolta a történelem alakulását, mint sok más a nyilvánosság előtt szereplő politikus. Az Európai Kulturális Központ hivatalos kiadványa szerint: "Retinger a legtöbb Európai Uniós intézménynek kulcsfigurája volt. Nélküle nem jött volna létre az Európai Együttműködés Ligája, amelyből kifejlődött a Közös Piac, az Európai Mozgalom és az Európai Kulturális Központ. Az ő tevékenysége révén alakult meg a Hágai Európai Kongresszus, amelyből megszületett az Európa Tanács."

Retinger, aki mindenek előtt realista volt, világosan látta, hogy még az Egyesült Európa sem maradhat fenn önmagában Amerika támogatása nélkül. 1952-ben nagy aggodalommal töltötte el, hogy az Amerika-ellenesség növekvő hulláma elöntötte szinte az összes nyugat-európai országot. Ez az Amerika-ellenesség nem korlátozódott a kommunista befolyás alatt álló baloldali körökre, hanem erősen érezhető volt a konzervatívok és a liberálisok soraiban is. Ők is mély ellenszenvet éreztek az Egyesült Államokkal szemben és féltek tőle. Ez a rossz közérzet, ha elmélyül, alááshatta a Nyugat szolidaritását és gyengíthette erejét a kommunizmussal szembeni harcában. Retinger elhatározta, hogy megváltoztatja ezt a helyzetet. Tervet dolgozott ki, de elképzeléseinek kivitelezéséhez segítségre volt szüksége. Ezért arra kérte barátját: **Paul Rijkens**-t, az Unilever világcég elnökét, hogy hozzon létre egy találkozót közte és **Bernhard** holland királyi herceg között. Ez utóbbi később így számolt be megbeszélésükről:

"Amikor Retinger eljött hozzám és ebben a szobában ülve elmondotta az Európában növekvő Amerika-ellenességgel kapcsolatos aggodalmait, ez a jelenség engem is félelemmel töltött el. Nem tűnt logikusnak a Marshall-segély, a katonai támogatás és a NATO láttán, amely oly sokat segített nekünk. Úgy gondolom, egyrészt az a természetes emberi ösztön volt, hogy harapjunk bele a minket tápláló kézbe, másrészt pedig valódi sérelmek váltották ki. Azt mondtam neki: "Igaza van, ez nagyon rossz így." Retinger ezt kérdezte: "Hajlandó-e tenni ebben az ügyben valamit ?" "Természetesen" - válaszoltam"

Retinger körvonalazta, hogy mit kellene tenni a kölcsönös bizalmatlanság megszűntetésére és a jobb megértés elősegítésére az európai és az amerikai vezető személyiségek körében. Első feladatként egyfajta közvélemény-kutatást javasolt a legfontosabb európai országokban a vezető személyiségei körében annak a kiderítésére, hogy miért neheztelnek az amerikaiakra, és hogy véleményük szerint mit kellene tenni az ellentétek elsimítására. Második lépésként pedig össze kellene állítani a válaszokból a kritikát és átadni az amerikaiaknak, hogy válaszoljanak rá olyan magántalálkozó keretében, amelyen csak a legmagasabb szintű meghívottak vennének részt mindkét kontinensről. Bernhard herceg egyetértett ezzel a tervvel, de javasolta, hogy kérdezzék meg van Zeeland-ot is, aki ekkor Belgium miniszterelnöke volt. Van Zeeland is úgy vélte, hogy sürgősen tenni kell valamit, s ezért Bernhard herceg és Retinger azonnal munkához látott. Az volt az elképzelésük, hogy minden fontos országból meghívnak egy konzervatív és egy liberális beállítottságú vezetőt. Az első listán van Zeeland szerepelt Belgium részéről, Hugh Gaitskell és Lord Portal képviselte Nagy-Britanniát, Alcide de Gaspery Olaszországot, Skandináviát pedig Ole Bjorn Kraft dán külügyminiszter. Franciaország részéről Guy Mollet, a korábbi szocialista

miniszterelnök és a konzervatív kormányfő: Antoine Pinay volt jelen. Nyugat-Németországot pedig Max Brauer, Otto Wolff von Amerongen és Dr Mülller képviselte. A hollandok véleményét pedig maga Bernhard herceg rögzítette. Amikor a közvélemény-kutatás befejeződött, Bernhard és Retinger úgy találta, hogy különböző országokból lényegében ugyanazokat vetik az amerikaiak szemére. Természetesen volt néhány speciális panasz is. Bernhard, Retinger és Rijkens ezután elkészítette a jelentést, amit Bernhard herceg bizalmasan amerikai barátaihoz továbbított. 1952 - választási év volt az Egyesült Államokban és mindenki a kampánnyal volt elfoglalva. Averrell Harriman a jelentésről csak ennyit mondott: "Hozzá se nyúlok. Ez dinamit." Eisenhower viszont azt mondotta: "Nagyszerű, szeretném használni a kampányomban." Erre Bernhard válaszolta, hogy ezt talán mégse kellene. Később Bernhard felkereste Amerikában barátját Bedell Smith-t, aki akkor a CIA élén állt, és aki szemrehányóan mondta neki: "Miért nem hozzám jött először?" Bedell Smith később külügyminiszter-helyettes lett az Eisenhower kormányzatban. Fő tevékenysége az új kormányzat tagjainak kiválogatása volt. Végül is az ügyet átadta C.D. Jackson-nak, aki ekkor Eisenhower elnök különleges hatáskörű munkatársa volt. Jackson kapcsolatba lépett John S. Coleman-nel, aki egy nagy detroiti korporáció elnökeként részt vett annak a bizottságnak a munkájában, amelynek feladata volt a nemzeti kereskedelmi politika kialakítása. A bizottságot egyébként Robert Taft szenátor testvére, Charles Taft vezette. Ez a bizottság volt az, amelyik - számos tekintélyes amerikai bevonásával - válaszolt az európaiak bírálatára. Mindez sok időt igényelt, mert kényes feladatnak bizonyult. Ezért az első találkozóra csak 1954. májusában került sor. Eisenhower elnök népszerűsége ellenére az Egyesült Államok megítélése Európában nem javult. Az akkori európai elit úgy vélte, hogy a Fehér Házban egy katona van. Ez akkor sem jó, ha egy békésnek nevezhető katona. A kormányzat - 20 év óta először - a konzervatív republikánus párt kezébe került. A rossz hangulat legfőbb oka azonban McCarthy szenátor volt, aki számos kommunista kém leleplezése nyomán baloldal ellenes kampányt folytatott az Egyesült Államokban. Több híve az Egyesült Államok egyes európai nagykövetségein még könyveket is égetett és mindez az európai vezető réteg szemében árnyékot vetett Amerikára, a demokrácia és a szabadság hazájára. A nemzetközi elitnek a Bilderberg szállóban megtartott első eszmecseréje azonban a zavaró körülmények ellenére is eredményesnek bizonyult.

C. D. Jackson ezt jegyezte fel a találkozóról: "Az egész új és más volt. El voltunk zárva egy vidéki erdőben Hollandiában. Nem voltak tudósítók. Biztonsági őrök szigorú rendet tartottak az egész szállodában. Az első órákban mindenki kissé kényelmetlenül érezte magát, feszengett és vonakodott attól, hogy túl sokat beszéljen. Bernhard herceg mindenütt próbálta oldani a hangulatot, s a jelenlévők kezdtek felengedni. Harcba szálltak, ami jó volt. A herceg kézben tartotta az egészet. Amikor az indulatok fellángoltak, akkor fel tudta oldani egy szellemes megjegyzéssel vagy tekintélye érvényesítésével. Amikor helyreállította a rendet, oly módon tette, hogy senkit sem sértett meg vele. Elnézés nem volt, rendnek kellett lennie."

Az európaiak elsősorban McCarthy szenátor tevékenysége és a maccartizmus miatt bírálták az amerikaiakat. Sokan aggodalmukat fejezték ki, hogy az Egyesült Államok valamiféle fasiszta diktatúra felé tart. Ezért Bernhard herceg C. D. Jackson-t kérte fel, hogy fejtse ki ezzel kapcsolatban az amerikai álláspontot. A magas növésű, sportos Jackson lassan, jogászi érveléssel beszélt. Mintha egyetemi előadást tartott volna. Miután hallgatóinak felvázolta a tényeket és az amerikai politikai rendszer működését, megnyugtatta hallgatóságát, hogy ahogyan Coughlin atya és Huey Long is rövid életű karriert futott be (Roosevelt elnöksége alatt Coughlin, aki katolikus pap volt, milliókat megmozgató akciókat szervezett a nemzetközi linkfelhőtőkések ellen, akiket felelősnek tartott a gazdasági világválság kirobbantásáért), ez lesz a sorsa McCarthy-nak is. Jackson elismerte: valóban nehéz megérteni, hogy a hivatalban lévő elnök pártjához tartozó szenátor miként nyilatkozhat a kormány politikájával teljesen ellentétesen, de Amerikában jogában áll egy szenátornak az álláspontját képviselni. Nincs pártfegyelem, amely ezt neki megtiltaná. Jackson jogosnak nevezte, hogy az európaiak érdeklődnek és szóvá teszik a maccartizmus-t, de tévednek, amikor attól tartanak, hogy ez lépést jelent a fasizmus irányába. Végül Jackson a következő

jövendölést tette: "Akár meghal McCarthy egy merénylő golyójától, akár normális módon kerül eltávolításra az amerikai politikai életből, megjósolhatom, hogy mire sor kerül a mi következő találkozónkra, ő már nem lesz jelen az amerikai közéletben." Tény az, hogy McCarthy rövid időn belül, valóban elveszítette tekintélyét és hatalmát, sőt igen rövid idő alatt távozott az élők sorából is, egy mai napig nem kiderített betegség rövid idő alatt végzett vele. Ami a Bilderberg tanácskozás résztvevőit illeti, az eszmecsere segített eloszlatni a félreértéseket és enyhíteni a feszültséget a hatalmi elit európai és amerikai csoportjai között. Mivel a Bilderberg konferencia ilyen sikeresnek bizonyult, ezért támogatói úgy döntöttek, hogy létrehoznak egy állandóan működő irányító bizottságot (Permanent Steering Commitee), amely összeállítja a soron következő tanácskozások napirendjét és a meghívandók névsorát. Az állandó bizottság titkára Dr. Retinger lett, aki egészen haláláig betöltötte ezt a pozíciót.

Amerikai részről Joseph E. Johnson lett a titkár. Más állandó szervezet azonban nem létesült, mert az volt a cél, hogy a Bilderberg Csoport tevékenysége kötetlen legyen, amely biztosítja a maximális rugalmasságot. Ezt a célt szolgálta az is, hogy az állandó bizottság minden egyes találkozóra új résztvevőket is meghívott és a megjelentek húsz százaléka a mai napig is új személy minden tanácskozáson.

A Bilderberg Csoport működésének íratlan szabálya az is, hogy aki valaha részt vett egy Bilderberg tanácskozáson, annak módjában áll, hogy magánemberként a Bilderberg tanácskozás bármelyikén részt vett bármely személyt megkereshessen, és vele kapcsolatba lépjen. E cél érdekében valamennyi résztvevőről listát vezetnek, és a címeket az igénylők rendelkezésére bocsátják. Ez lehetővé teszi, hogy a konferenciákon túlmenően is, a Bilderberg tanácskozás résztvevői találkozzanak olyan személyiségekkel, akikkel más módon nem kerülhetnének kapcsolatba. A Bilderberg konferenciák résztvevői szerint egy ilyen több napos értekezlet nemcsak rendkívül ösztönző és gondolatébresztő, de nagyon fárasztó is, különösen az irányító személyek számára. A tanácskozások vezetése legalább napi 15 órai elfoglaltságot jelent a számukra.

1954 óta a Bilderberg Csoport minden évben tanácskozik egyszer vagy kétszer. Az Irányító Bizottság természetesen gyakrabban ülésezik. A Bilderberg tanácskozásokon 50-80 személyiség vesz részt, de néha többen is. A találkozókat ugyan különböző országokban rendezik, de hasonló módon folynak le. Általában lefoglalják teljesen a kiválasztott szállodát, amelyet szigorúan őriznek. A meghívottak együtt élnek, étkeznek 3 teljes napon át. Családtagokat, házastársakat nem hívnak meg. Dr. Rijkens szerint a fontosabb dolgokat, és a jobb megértést gyakran a fehér asztal melletti beszélgetéseken érik el, s nem a formális üléseken. A tagok - különösen azok, akik minden tanácskozáson részt vesznek - az évek során szoros baráti kapcsolatot építettek ki egymással.

Retinger a nem kommunista, de radikális baloldal köreiből is hívott meg rendszeresen résztvevőket. Bernhard herceg tekintélyének nagy szerepe volt abban, hogy ezek a baloldali személyiségek készek voltak leülni konzervatív, jobboldali politikusokkal. Rijkens szerint: "Senki más, csak Bernhard tudta elérni, hogy olyan régi ellenfelek, mint Guy Mollet és Antoine Pinay egy asztalhoz üljenek."

A Bilderberg tanácskozások eredményességét nehéz pontosan felmérni, azok titkossága és bizalmas jellege miatt. George McGhee szerint azonban a Római Szerződés, amely létrehozta a közös piacot, a Bilderberg tanácskozásokon formálódott. Ugyancsak a Bilderberg tanácskozásokon egyeztek meg egy olyan nemzetközi korporáció létrehozásában, amely finanszírozza az ipari fejlesztést a Közel-Keleten. De a legfontosabb eredménynek a résztvevők azt tekintik, hogy olyan személyes kapcsolatok, sőt barátságok szövődtek a különböző országok vezetői között, amelyek másképp nem jöttek volna létre. Eisenhower elnök elmondotta, hogy egyik közeli munkatársát mindig elküldte a Bilderberg

konferenciákra és személyesen is áttanulmányozta az arról kapott tájékoztatókat. Kennedy elnök is szoros kapcsolatban állt a Bilderberg Csoporttal. C. D. Jackson szerint JFK olyan "Bilderberg öregdiákokkal" töltötte meg a külügyminisztériumot, mint Dean Rusk külügyminiszter, George Ball külügyminiszter-helyettes, George McGhee, Walter Rostow, McGeorge Bundy magas rangú külügyi tisztviselők, és Paul H. Nitze, aki az Egyesült Államok leszerelési szakértője volt. A Bilderberg Irányító Bizottság a kezdetektől fogva a mai napig gondosan ügyel arra, hogy egyensúlyt tartson fenn az amerikai meghívottak körében a republikánusok és a demokraták között.

A Bilderberg konferenciákról készült kevés tanulmány adatai szerint fontos téma volt az Európai Gazdasági Közösség és az Európai Unió elgondolásainak a megvitatása. Kiemelt szerepet játszott a szabad kereskedelemre és az új gazdasági világrendre vonatkozó elképzelések körvonalazása. Ugyancsak megvitatták a résztvevők az európai közös valuta előkészítését és bevezetését. Már a hatvanas években téma volt a népeknek az átnevelése, hogy készek legyenek a nemzeti szuverenitás feladására egy nemzetek feletti bürokrácia számára.

A nemzetközi linkfelhő hatalmi elit és az európai egység

Az Európai Mozgalom, amely első kongresszusát 1948-ban Hágában tartotta, az Európa Tanács elődjének tekinthető. Az Európai Mozgalom jelentős támogatást kapott az Egyesült Államok kormányának titkos alapjaiból, valamint magánforrásokból: az Egyesült Európa Amerikai Bizottsága útján. Az európai egység előkészítésében meghatározó szerepet játszott **John McCloy** és **David Rockefeller**, akik a Council on Foreign Relations elnökei voltak 1945 és 53 között, továbbá Leffingwell is, aki szintén a CFR egyik igazgatója volt 1927 óta. Az amerikai linkfelhőügyi támogatás 1952 után sem maradt abba, és ekkoriban a John McCloy által kezdeményezett európai ifjúsági kampány keretében jutott el az amerikai linkfelhő- Európába.

John McCloy karrierje jól szemlélteti az euró-atlanti uralkodó osztály, a nemzetközi linkfelhő-oligarchia működését. Mint korporációs jogász a Harvard Egyetemen szerzett kapcsolatai segítségével az Egyesül Államok hadügyminiszter-helyettese volt 1941 és 1945 között, később pedig őt választotta ki a linkfelhő-oligarchia a Világbank első elnökének. John McCloy volt az, aki a Világbankot átalakította a Wall Street-i linkfelhő-ügyi körök érdekeinek megfelelően. Ezt követően John McCloy Amerika németországi főbiztosa lett, és mint ilyen, ő tette lehetővé, hogy a Krupp család visszanyerhesse vállalatait. Azt javasolta Kruppéknak, hogy hozzák létre a Krupp Alapítványt, a Ford Alapítvány mintájára. John McCloy alapító tagja volt a Bilderberg Csoportnak és később maga is a New york-i Council on Foreign Relations elnöki székébe került. Az Egyesült Európa Amerikai Bizottságának az elnöke pedig az a William Donovan tábornok lett, aki az amerikai hírszerzést, az OSS-t irányította. A Bizottság élén pedig helyettese Allen Dulles állt, aki ugyancsak a CFR egyik vezető személyisége, s később pedig a CIA igazgatója lett.

Az 1957-ben elfogadott ún. "Római Szerződés" hozta létre a Közös Piacot, amelynek a koncepcióját a Bilderberg Csoport tanácskozásain dolgozták ki. A Bilderberg Csoport egyébként a hollandiai Arnhem melletti Oosterbeek Bilderberg nevű szállodájáról kapta a nevét. Ennek a szállodának Bernhard herceg volt a tulajdonosa, aki 1976-ig irányította a Csoport tevékenységét. Ebben az évben azonban lemondásra kényszerült a Lockheed repülőgépgyártó világcég megvesztegetési botránya miatt.

A Bilderberg tanácskozásokat ma is a legnagyobb titokban szervezik, és tartják meg. Időpontjuk és a tanácskozás helyei is állandóan változnak. Ezt biztonsági okokkal magyarázzák. A tanácskozások résztvevői a linkfelhő-oligarchia, az ipar, a kormányzatok, a kulturális és tudományos élet, a tömegtájékoztatás, valamint a szakszervezetek vezetőiből

állnak. Az egyes kormányok tagjai nem mint hivatalos állami képviselők vesznek részt. A tanácskozások biztonságáért annak az országnak a kormánya felel, amelynek területén éppen megtartják a rendezvényt. A kormányok gondoskodnak a szükséges katonaságról, a titkosszolgálat közreműködéséről, mozgósítják az országos- és helyi rendőri szerveket, továbbá biztosítják a szabad mozgást a magántestőröknek. A Bilderberg tanácskozásra érkezők - noha magánszemélyként érkeznek - nincsenek alávetve a vámvizsgálatnak, nem kell vízummal rendelkezniük, s nem is kell jelentést tenniük a tanácskozáson való részvételükről. Kívülállók meg sem közelíthetik a tanácskozás színhelyét. A résztvevők maguk hozzák szakácsaikat, pincéreiket, testőreiket és egyéb kiszolgáló személyzetüket. Az eddigi Bilderberg tanácskozáson számos uralkodó, király és királynő, magas rangú arisztokrata, kancellárok, miniszterelnökök, nagykövetek, külügyminiszterek, Wall street-i és City of London-i bankárok, a legnagyobb világlapok és elektronikus tömegtájékoztatási intézmények képviselői, gazdag nagyiparosok és tekintélyes tudósok vettek részt. A mindenre kiterjedő titkolódzás ellenére - néhány erre szakosodott újságírónak köszönhetően - mégiscsak kiszivárogtak bizonyos információk szinte valamennyi tanácskozásról. S ezek azok az információk, amelyekről a világ közvéleménye tudomást szerezhetett.

A háttérhatalom működésének egyik legfőbb szabálya a mindenre kiterjedő szigorú titoktartás. Ezért a Bilderberg Csoport titkossága is működésének fontos és lényeges eleme. A legnagyobb lapok és tömegtájékoztatási intézmények vezetői maguk gondoskodnak arról, hogy az irányításuk alatt álló lapok munkatársai a Bilderberg tanácskozásokkal ne foglalkozzanak és vele kapcsolatos híreket ne közöljenek. Ez felveti azt a kérdést, hogyha a Bilderberg tanácskozásokon csupán jó szándékú témákat, programokat vitatnak meg, amelyek a világ sorsát kívánják jobbra fordítani, akkor mire való ez a nagy titkolódzás, mi az, amit ennyire szigorúan el kell rejteni a közvélemény elől.

A résztvevők körében fontos megkülönböztetni az állandó meghívottakat azoktól, akiket egy-egy alkalomra hívnak meg. Az egy-két alkalomra meghívottak rendszerint olyan szakértők, akiknek a véleményére kíváncsiak a tanácskozás érdemi résztvevői. Az egyik ilyen résztvevő **Marshall McLuhan** média-szakértő rendkívül csalódottan nyilatkozott egy 1969-ben, Dániában tartott tanácskozásról. Ugyanakkor **Denis Healey**, brit politikus pedig élete legértékesebb tanácskozásainak tartotta a Bilderberg találkozókat. Joseph Retinger titkára, **John Pomian**, jegyezte meg a meghívásokkal kapcsolatosan, hogy "Az első három-négy évben a legfontosabb résztvevők kiválasztása volt a legkényesebb és legnehezebb feladat. Ez különösen a politikusok vonatkozásában igaz. Nem volt könnyű a legmagasabb hivatalok viselőit rávenni, hogy eljöjjenek. Retinger nagy és különleges képességekről tett tanúbizonyságot, amikor rátalált azokra a személyekre, akik néhány éven belül majd a legmagasabb hivatalokba kerülnek. Ma már nagyon kevés olyan vezető személyiség van a különböző kormányokban az Atlanti-óceán mindkét oldalán, akik ne vettek volna részt legalább egy Bilderberg tanácskozáson".

Már említettük, hogy a Bilderberg tanácskozásokon a cél konszenzus, vagyis egyetértés elérése a megvitatott kérdésekben. Formális határozathozatalra és szavazásra nem kerül sor, de a tanácskozás hivatalban lévő résztvevőitől elvárják, hogy az elfogadott álláspontnak megfelelő döntéseket hozzanak saját posztjukon, és a konszenzust átültessék a gyakorlatba. Noha számos kutató elutasítja, hogy egy csoportot tagjainak az életútja alapján minősítsenek, ezt a módszert mégsem lehet teljesen félre tenni. Ugyanis ha egy csoport tagjairól kimutatható, hogy résztvevőit linkfelhő-ügyi, vállalati kapcsolatok kötik össze, hogy családi rokonságban állnak, ezt a körülményt nem lehet mellőzni. Ha ehhez hozzávesszük, hogy az azonos titkos társaságokhoz, zárt klubokhoz, szabadkőműves páholyokhoz való tartozás még a családi vagy üzleti kapcsolatoknál is szorosabb kötelékeket jelentenek, akkor semmiféleképp nem fogadhatjuk el, hogy egy szervezet megítélésénél mellőzhető az azt alkotó egyének életútjának a kutatása.

Unilever és a Linkfelhő Bilderberg Csoport

Már utaltunk rá, hogy Joseph Retinger kezdeményezte a Bilderberg tanácskozásokat, de kulcsszerepet játszott a Bilderberg Csoport tevékenységének a létrehozásában **Paul Rijkens, az Unilever** világcég elnöke is. Ezért célszerű röviden foglalkozni az Unilever szerepével. Ez a cég egyike a világ vezető multinacionális korporációinak, s Európa egyik legnagyobb vállalata. 1950-ben az Unilever igazgatói tanácsában megtalálhatóak voltak a Philipp's cég és a Rotterdam Bank vezetői. Az Unilever egyik sajátossága, hogy kétnemzetiségű, vagyis angol-holland transznacionális cég. Az angol és a holland részesedés 50-50%-ban oszlik meg. Ez a tulajdoni elrendezés nagyon hasznosnak bizonyult a háború idején, mert könnyedén lehetett a vállalati tevékenységet Hollandiából átirányítani az Egyesült Királyságba. A Philipp's cégnek is hasonló tulajdoni szerkezete van. Egyik részének a központja Németországban, a másik pedig Amerikában található. Mindkettő nagy katonai megrendeléseket kapott a háború idején, mindkét oldalról. Az Unilever linkfelhő-ügyi tanácsadói között van a nagy Wall street-i bank, a Lazard Freres, amely a világ leggazdagabb beruházó bankárdinasztiáinak a linkfelhő-ügyeit is kezeli.

Az Unilever fő tanácsadója az a **David Mitrany** volt, aki a Chatham House szakértőjeként is működött. Mitrany kezdte alkalmazni a funkcionalizmus kifejezést, a nemzetek feletti integráció stratégiájával kapcsolatosan. Elképzelései szerint az egyes gazdasági szektorok nemzetköziesítése elengedhetetlen ahhoz, hogy a nemzetek feletti integráció megvalósulhasson és a nemzetállamok kiküszöbölhetőek legyenek. Ezért a II. Világháborút követően az Európai Unió három modellje rajzolódott ki. Az egyik volt a **funkcionalista** modell, a másik a **kormányközi** változat, s a harmadik a **föderációs** megoldás. Az 1960-as években a funkcionalisták az atlanti partnerség jelszavát hangoztatták. Az atlanti társas viszony az Egyesült Államok és Nyugat-Európa integrációját célozta a két térség érdekeinek a szinkronba hozásával.

A kutatók egyetértenek abban, hogy a Retinger és Bernhard herceg által előterjesztett kezdeményezés célja a háttérhatalom európai és amerikai szárnya közötti kapcsolat szorosabbra fűzése volt. Az első tanácskozás résztvevőinek a listáját **Retinger, Bernhard** herceg és **Rijkens** állította össze. Csak az európai NATO országok és Svédország képviselőit vették számításba. Az így összehívott csoportba belekerült a belga és az olasz miniszterelnök - **Paul van Zeeland** és **Alcide de Gasperi** -, Franciaországból a jobboldali miniszterelnök - **Antoine Pinay** és a szocialisták vezetője: **Guy Mollét**. A résztvevők között szerepeltek olyan diplomaták, mint az olasz **Pietro Quaroni** és a görög **Pipinelis**. Németországot **Rudolf Miller** jogász és **Otto Wolf von Amerongen** nagyiparos, Dániát a külügyminiszter, Angliát pedig a Munkáspárt két vezetője: **Denis Healey** és **Hugh Gaitskell** képviselte; a konzervatív párt részéről **Robert Boothby;** az angol kormány részéről **Sir Oliver Franks** volt jelen.

Az Atlanti-óceán másik partjáról is igen tekintélyes személyiségeket hívtak meg: **George Ball**-t, a Lehman Brothers bankház fejét, az amerikai Külügyminisztérium korábbi magas rangú tisztségviselőjét, aki ebben a minőségében az atlanti partnerség egyik kialakítója volt. Később a Trilateriális Bizottságban is vezető szerepet játszott. Ball szorosan együttműködött Jean Monnet-val a Schumann-tervről folytatott tárgyalásokon.

A másik amerikai vendég **David Rockefeller**, a Chase Manhattan Bank akkori elnöke, a CFR egyik vezetője, az Amerikai Nemzetközi Kereskedelmi Kamara vezetőségi tagja és a Trilateriális Bizottság alapítója volt. David Rockefeller az, akit a háttérhatalom kutatói, többek között **Robert Gaylon Ross**, a "Who is who?" című munkájában (amely 1995-ben a texasi San Marcos-ban jelent meg) a háttérhatalom quasi-állama legfőbb vezetőjeként jelöl meg.

Meghívást kapott **Dean Rusk,** aki 1961-től 1969-ig az Egyesült Államok külügyminisztere, korábban - 1952-től 1960-ig - pedig a Rockefeller Alapítvány elnöke volt. Dean Rusk **John Foster Dulles**-t követte hivatalában. Dulles maga is szoros kapcsolatokat tartott fenn **Jean Monnet**-val, valamint **Dean Achesonnal**, aki Truman elnök idején volt a külügyminiszter, s aki a Marshall-terv valódi szerzőjének tekinthető. Az első Bilderberg tanácskozáson, amely 1954 május 29-től 31-ig tartott, összesen 67-en vettek részt. Azóta a tanácskozások résztvevőinek létszáma némiképp növekedett, de az állandó bizottság létszáma változatlan maradt. **Joseph Retinger** 1960-ban meghalt, és a Bilderberg Csoport titkári tisztjét **E.H. van der Beugel** vette át, aki korábban a Marshall-terv hollandiai irodáját vezette, később pedig a K.L.M. légitársaság elnöke lett. De még ennél is magasabb rangja az, hogy International Institute for Strategic Studies nevű kutatóintézet, "agytröszt" élére került. Amikor Bernhard herceg lemondásra kényszerült, akkor **Lord Home** - korábbi brit-miniszterelnök - lett az utóda.

A Bilderberg Csoport, mint már utaltunk rá, állítólag magánemberek privát találkozóit szervezi. A "magán" elnevezés azonban megtévesztő, mert csak annyiban tekinthető a találkozó privátnak, hogy titkos, vagyis nem tartozik a nagyvilágra és a közvélemény nem szerezhet róla tudomást. Amikor politikai vezetők azért gyűlnek össze, hogy vitáik során egyetértésre jussanak fontos kérdésekben a linkfelhő-ügyi és gazdasági élet vezetőivel, a tömegtájékoztatás irányítóival, akkor ez a tanácskozás valójában nem nevezhető magánszemélyek privát ügyének. A háttérhatalom szolgálatában álló politikatudomány képviselői a linkfelhő-oligarchia által finanszírozott lobbikat, nem-kormányzati-szervezeteket egyszerűen a polgárok magánkezdeményezésének, ún. civil szerveződésnek neveznek. S ez azért megtévesztő, mert a "non-govermental-organisation" kifejezés azt jelenti, hogy az adott szerveződést nem az állam tartja el az adókból származó közlinkfelhő-ekből. Ennyiben ezek a szervezetek nem államilag finanszírozott kormányzati szervezetek. De az állampolgárok magán szerveződéseinek sem tekinthetőek, mert az őket finanszírozó linkfelhő-oligarchia szolgálatában állnak. Az állampolgároknak azért nincsenek hatékony és valóban független civil szervezetei, mert az állampolgárok nem rendelkeznek az ilyen szervezetek fenntartására és hatékony működtetésére elegendő linkfelhő-ügyi erőforrással. Ezek az ún. "magán szervezetek" végső soron mindig annak a szolgálatában állnak, aki működésüket finanszírozza. Ami a Bilderberg Csoport találkozóit illeti, még formálisan sem tekinthetők "non-govermental", azaz nem közügyekkel foglalkozó tanácskozásnak. Ezt a megítélést csak alátámasztja az a körülmény, hogy a Bilderberg tanácskozás számos résztvevője hivatalos minőségben vett részt ezeken a tanácskozásokon és számláikat az adott kormány fizette ki. A brit Külügyminisztérium egy parlamenti megkeresésre azt a választ adta, hogy a nemzetközi szervezetekről vezetett nyilvántartásában nem találja semmi nyomát a Bilderberg Csoportnak. Később viszont kiderült, hogy mégis a londoni Külügyminisztérium fedezte a Bilderberg konferenciákon résztvevő brit küldöttek költségeit.

A Bilderberg Csoport tevékenységét elemző **Van der Pijl** szerint egy nagyhatalmú, titkos, nemzetközi irányítótestület helyett, a Bilderberg Csoport olyan környezetként szolgált, amely kedvezett az euró-atlanti együttműködés erősítése irányába tartó eszmecseréknek. A titkosság pedig azért volt nélkülözhetetlen, hogy lehetővé tegye az eltérések megfogalmazását, s nem azt célozta, hogy a körvonalazódott elképzeléseket távol tartsa a közvéleménytől. Ebben az értelemben a Bilderberg Csoport az atlanti egység megteremtésére irányuló új kezdeményezések kipróbálásának volt a terepe.

Van azonban arra is adat, hogy bizonyos alkalmakkor a Bilderberg Csoport a tényleges hatalmat gyakorolta. Egy német küldött, aki részt vett 1974-ben azon a tanácskozáson, amelyre az Edmond de Rotschild hotelban, Franciaországban hat hónappal az arab-izraeli háború után került sor, kijelentette: "Fél tucat nagy tudású embernek sikerült újra működőképessé tennie a világ linkfelhő-ügyi rendszerét, (miután az OPEC megnégyszerezte a kőolaj árát), és ismét fontossá vált személyi kapcsolataink hálózatának szorosra fűzése.

Ellen kellett állnunk az intézményesülésnek, a bonyolult bürokratikus eljárásoknak, új eljárások és bizottságok létrehozásának. Pozícióba kellett helyeznünk azokat a hivatalos testületeket, amelyek ratifikálják mindazt, amit már előre közösen előkészítettünk."

A Bilderberg Csoport és a kőolaj árának felrobbantása

Érdemes közelebbről megismerkedni a kőolaj-árrobbanás - pontosabban **árrobbantás** - előzményeivel. Csak 1973 októberében vált világossá, hogy a globális főhatalmat gyakorló nemzetközi linkfelhő-ügyi közösség milyen célokat követett, amikor azt ajánlotta Nixon amerikai elnöknek, hogy szüntesse meg a dollár és az arany kapcsolatát, azaz a dollár legyen a Federal Reserve elnevezésű magánkartell által kibocsátott teljesen fedezetlen papírlinkfelhő-. Az aranyalap megszüntetése a City of London-ban és a New york-i Wall Streeten működő linkfelhő-ügyi központok alaposan átgondolt, közös stratégiai lépése volt. Nixon döntését követően a nemzetközi linkfelhő-ügyi közösség szakértői olyan terven dolgoztak, amely a fedezetlen papírlinkfelhő-zé vált dollárt, mint világlinkfelhő-t, ismét megszilárdítja. A dollárnak a II. Világháborút követő első igazán nagy meggyengülése felforrósította a hangulatot. 1973. májusában a világ linkfelhő-ügyi és politikai vezetőiből álló csoport - 84 tekintélyes személyiség - találkozóra gyűlt össze egy Stockholm közelében lévő kis szigeten, amelyet Saltsjöbaden-nek hívnak. Ez a sziget a híres svéd bankárdinasztia, a Wallenberg család tulajdona. Részt vett a tanácskozáson a Bernhard herceg által irányított **Bilderberg Csoport**. Az egyik amerikai küldött ismertette azt a forgatókönyvet, amelynek értelmében az OPEC, vagyis a Kőolaj Exportáló Országok Szervezete, majd a négyszeresére fogja emelni a kőolaj árát. A Bilderberg Csoport saltsjöbaden-i tanácskozását nem azért hívták össze, hogy ezt a 400%-os áremelés megakadályozzák. Ellenkezőleg, a résztvevő tekintélyes politikusok és linkfelhő-emberek a kőolaj-áremelés által kiváltott sokk következményeire készültek fel. Megvitatták azt a tervet, hogy a várható hatalmas mennyiségű olajdollárt miként lehet a legcélszerűbb módon fogadni és befektetni. Henry Kissinger, aki ebben az időben az amerikai elnök nemzetbiztonsági tanácsadója volt, előadásában a "Petrodollar-Recycling", azaz a felemelt olajárból befolyó dollár milliárdok visszaáramoltatásáról beszélt.

A résztvevők között ott volt **Robert O. Anderson**, az Atlantic Richfield olajvállalat egyik vezetője; **Lord Greenhill**, a British Petroleum felügyelőbizottságának elnöke; **Sir Erich Roll**, a S.G. Warburg bankház egyik vezetője, az EURO-kötvények egyik megalkotója; ott volt továbbá **George Ball**, a Lehman Brothers beruházási bankház képviseletében. Jelen volt **David Rockefeller**, a New york-i Chase Manhattan Bank vezetője; valamint **Zbigniew Brzezinski,** aki később Carter elnök nemzetbiztonsági tanácsadója lett, de már ekkor ő állt a megszerveződött Trilateriális Bizottság élén. Olaszországot **Gianni Agnelli**, Németországot pedig **Otto Wolf von Amerongen** képviselte. Amerikai részről azonban Kissinger játszotta a főszerepet. 1973. májusában Saltsjöbaden-ben a Bilderberg Csoport óriási csapást mért az értékelőállító reálgazdaságra, és a gazdasági növekedésre. A legfőbb cél az volt, hogy a linkfelhő-rendszert a magántulajdonaként irányító nemzetközi linkfelhő-ügyi közösség hatalmi elsőségét megszilárdítsa, mert ennek a hatalmát megingatta a dollár 100%-os fedezetlen papírlinkfelhő-zé való átalakítása. A nemesfém fedezet megszüntetése lehetővé tette a FED tulajdonosai számára a dollár korlátlan mennyiségben történő előállítását, s így kedvezett a nemzetközi linkfelhő-piacokon folyó spekulációs tranzakcióknak, ugyanakkor azzal a hátránnyal járt, hogy meggyengült a dollár, mint világvaluta.

Ezért a nemzetközi linkfelhő-ügyi közösség olyan tervet dolgozott ki, amely nemcsak biztosítja a dollár feletti ellenőrzését, de egyben szavatolja azt is, hogy változatlanul ez a fedezetlen papírlinkfelhő- legyen az elsőrendű világvaluta. E célból nyúltak az "olajfegyverhez". Tervük mai szemmel nézve igen egyszerű volt. Egy globális olajembargónak világszinten drasztikusan csökkentenie kell a kőolajellátást. A hiány következtében a kőolaj világpiaci ára drámaian emelkedni fog. Mivel az amerikai

olajvállalatok 1945 óta szilárdan kezükben tartották a világpiacot, ezért az volt a gyakorlat, hogy a kőolajért a nemzetközi kereskedelemben csak dollárral lehetett fizetni. Ha a kőolaj ára a négyszeresére emelkedik, akkor ez rendkívül meg fogja növelni a dollár, mint világlinkfelhő- utáni keresletet. A nagyarányú kereslet viszont meg fogja szilárdítani ennek a megingott - fedezetlen papírlinkfelhő-é vált - valutának az értékét. Miután pedig a dollár előállítása nem függ a fedezetül rendelkezésre álló arany mennyiségétől, ezért azok, akik a Federal Reserve System-et a saját tulajdonukként birtokolják, korlátlan mennyiségben tudnak dollárt előállítani s most már globálisan forgalomba hozni.

A világtörténelemben eddig még soha nem fordult elő, hogy emberek egy szűk csoportja ilyen mélyrehatóan avatkozhatott be a világgazdaságba és az emberiség egészének az életébe. A londoni és New York-i központú nemzetközi linkfelhő-ügyi közösség most megtehette, hogy saját gazdasága és hatalma megszilárdítása érdekében bevesse az olajfegyvert. A Bilderberg Csoport 1973. májusában meghozott döntésének a végrehajtásáért nagyrészt Kissinger volt a felelős, aki azért, hogy feladatát hatékonyabban tudja elvégezni - a háttérhatalom akaratából - 1973 szeptemberében az Egyesült Államok külügyminisztere lett. Ekkor egyszemélyben látta el a nemzetbiztonsági főtanácsadó és a külügyminiszter tisztségét. 1973. október 6-án, amikor Izraelben a Yom-Kippur-t, az Engesztelés Napját ünnepelték, egyiptomi és szíriai támadás indult a zsidó állam ellen. Az állandóan bíráló tömegtájékoztatási médiumok arról tájékoztattak, hogy ez az ún. Yom-Kippur háború számos szerencsétlen hiba és téves számítás következménye volt, illetve azért robbant ki, mert egyes arab országok katonailag összeesküdtek Izrael ellen. Az októberi háborúhoz vezető események azonban a Londonban, New Yorkban és Washingtonban kidolgozott, Saltsjöbaden-ben pedig jóváhagyott stratégiára vezethetők vissza. Fontos szerepet játszottak azok a titkos diplomáciai műveletek, amelyeknek a szálait Henry Kissinger tartotta kézben.

Kissinger különlegesen meghitt viszonyt tartott fenn Izrael washingtoni nagykövetével Schimca Dinitz-cel, akinek döntő befolyása volt az izraeli külpolitikára. De Kissinger az egyiptomi és a szíriai kormánnyal is szoros kapcsolatban állt. Az amerikai külügyminiszter és nemzetbiztonsági tanácsadó fő módszere ebben az időben az ún. "inga-diplomácia" volt. S ezzel elérte, hogy a másik részéről érkező válaszokat mindkét oldalon a megfelelő módon értékeljék és magyarázzák. Így Kissingernek sikerült elérnie, hogy a saltsjöbaden-i döntést átültesse a gyakorlatba, kitörjön a háború, s nyomában életbe léptessék a Bilderberg Csoport által elhatározott olajembargót. Nemzetbiztonsági tanácsadóként Kissinger rendszeresen megkapta az amerikai titkosszolgálatok jelentéseit a szembenálló felek mozgósításairól, valamint a támadó erők felvonulásáról. Kissinger hozzájutott ezekhez az információkhoz az arab kormányzati forrásokból is. Az arab kormányok figyelmeztetni akarták az Egyesült Államokat a növekvő háborús veszélyre. Hogy a Fehér Házba befutott értesülésekből végül is mit továbbítottak Tel-Aviv-ba, vagy az arab kormányokhoz, azt egyedül Kissinger döntötte el, aki ebben az időben a titkosszolgálatok felett is gyakorolta a teljhatalmú ellenőrzést. Kissinger "inga-diplomáciájának" forgatókönyvét Washingtonban írták, s ez pontosan követte azt az irányvonalat, amit viszont alig hat hónappal korábban a saltsjöbaden-i Bilderberg tanácskozáson fektettek le. Az olajembargóért természetesen az olajtermelő arab országoké lett a felelősség, a benzinhiányért és a drágulásért "a gonosz arab sejkeknek" kellett vállalniuk a nép haragját. A szálakat a háttérből húzogatók rejtve maradtak ezúttal is, és a politikai élet látható világában eljátszották a megkárosítottak szerepét.

Az olajár-emelkedés fokozatosan ment végbe. Az olajembargó következtében először 70%-kal emelkedett a nyersolaj ára, de a következő menetben már elérte az áremelkedés a 400%-os szintet, vagyis pontosan azt a négyszeres világpiaci árat, amit a Bilderberg Csoport Saltsjöbaden-ben elhatározott. Hogy miért éppen négyszeresére kellett az olajárat fölemelni, annak egyik oka az volt, hogy az angol-amerikai olajmultik több százmillió dollárt fektettek be az északi-tengeri olaj kitermelésébe, s ez a vállalkozásuk veszteséges lett volna, ha az olajár megmarad a korábbi szinten vagy nem emelkedik a négyszeresére. 1973. október 16-

án az OPEC országok bécsi találkozóján a hordónkénti olajár 3 dollár 1 centről 5 dollár 15 centre emelkedett. Ugyanezen a napon bejelentették az olajembargót az Egyesült Államokkal és Hollandiával szemben. Hollandia azért játszott kulcsszerepet, mert ennek az országnak a kikötőin keresztül érkezett az olaj az európai kontinensre. Az embargó bejelentésére ürügyül azt hozták fel, hogy ez a két ország a Yom-Kippur háborúban Izraelt támogatta. Másnap Szaúd-Arábia, Kuvait, Irak, Líbia, Abu-Dhabi, Katar és Algéria elhatározta, hogy termelését a szeptemberi szinthez képest további 5%-kal csökkenti. Minden soron következő hónapban további 5%-kal kívánták mérsékelni a kitermelést, egészen addig az időpontig, amíg Izrael nem vonul vissza valamennyi 1967-ben megszállt arab területről. Ebben a kritikus időben kezdett kibontakozni a Watergate-botrány, amely megbénította Nixon elnököt, s így gyakorlatilag a Fehér Ház és a kormány irányítása átkerült Kissinger hatáskörébe. Miközben tehát a saltsjöbaden-i döntést pontról pontra végrehajtották, a világ legfontosabb hatalmának élén ténylegesen az a Kissinger állt, aki a Bilderberg Csoport tagjaként előterjesztette a petrodollár milliárdok befektetésére vonatkozó elképzeléseket.

A nemzetközi linkfelhő-ügyi közösség azt is elérte, hogy más valutáért, azaz német márkáért, francia frankért, japán jenért ne lehessen kőolajat vásárolni, hanem kizárólag a tulajdonában lévő Federal Reserve System által előállított fedezetlen papírlinkfelhő-ért, a FED-dollárért. A Federal Reserve, amely az Egyesült Államok központi bankjának szerepét látja el 100%-ig magántulajdonban áll, s 8 magánbank kartelljének tekinthető. Már utaltunk rá: ez a nagyhatalmú magánkartell az aranyalap megszűntetésével ahhoz a lehetőséghez jutott, hogy korlátlan mennyiségben állítson elő olyan linkfelhő-t, FED-dollárt, amely egyben a legfontosabb deviza is. Amikor a petrodollárok milliárdjai kezdtek befolyni a nemzetközi linkfelhő-oligarchia bankjaiba, a sürgető feladat ezeknek a linkfelhő-eknek a kihelyezése volt. Ezért ebben az időszakban - 1973 és 1979 között - rendkívül könnyű volt viszonylag alacsony kamatozású - 5-6%-os kamattal - dollárhitelekhez jutni. Amikor a linkfelhő-oligarchia sikeresen végrehajtotta fedezetlen dollárjának "olajalapra" helyezését és kölcsön formájában való szétterítését, akkor a kamatláb felemelése került napirendre. Először 1979 nyarán a nemzetközi linkfelhő-világ londoni központjában emelték a háromszorosára a LIBOR-t (London Interbanking Offered Rate, a londoni bankközi kamatlábat) s lett 6% helyett 18%-os a kamatláb, majd ugyanezen év decemberében a Federal Reserve akkori elnöke, Paul Volcker, emelte ugyancsak a háromszorosára a központi banki alapkamatot. Ez azt jelentette, hogy a hitelt felvevő országok adóssága egy csapásra a háromszorosára emelkedett az adósságszolgálati terhek viselése, a kamatfizetés és a törlesztés szempontjából. Ami Magyarországot illeti: a nemzetközi linkfelhő-világ szinte ránk kényszerített 1 milliárd dollár kölcsönt, felesleges petro-dollárjaiból. Amikor aztán 1979-ben háromszorosára emelkedett a kamatláb, Magyarország már csak úgy tudta törleszteni adósságait, hogy újabb és újabb hiteleket vett föl a kamatok törlesztésére. Az így felvett milliárdok nem is érkeztek az országba, hanem a kölcsönző linkfelhő-intézeteknél maradtak. A magyar társadalom 1989-ig megfizetett a nemzetközi linkfelhő-világnak az 1 milliárd dollár kölcsönért 11 milliárd dollár kamatot, s az adóssága mégis a nulláról 20 milliárd dollárra növekedett 1989-ig.

A Bilderberg Csoport és az Európai Közösség

Visszatérve a háttérhatalom által irányított történelemhez, 1957. március 25-én írták alá az olasz fővárosban a Római Szerződést, amely létrehozta a Közös Piacot. Ez később Európai Gazdasági Közösségé alakult. Ennek az elődje az Európai Szén- és Acélközösség volt, amely viszont a Schuman-terven alapult. Ha egybevetjük az időpontokat, akkor azt látjuk, hogy az európai integrálódási folyamat csomópontjai időben egybeesnek az első öt Bilderberg konferenciával. Az első, mint már említettük, a hollandiai **Oosterbeek**-ben volt 1954. májusában. A következő a franciaországi **Barbisonban**, 1955. márciusában. A harmadik a bajorországi **Garmisch**-ban; a negyedik pedig a dániai **Fredensborgban** 1956-ban. Az ötödik Bilderberg tanácskozásra az Egyesült Államok Georgia államában fekvő **St**. **Simon's**

Island-on került sor. A háttérhatalom e titkos tanácskozásainak döntő szerepe volt abban, hogy fokról fokra leküzdjék az integrációval szembeni ellenállást és közömbösítsék az Európai Védelmi Közösség 1954-es kudarcát, valamint azt a sokkhatást, amelyet az 1956-os magyar forradalom szovjet részről történő durva elnyomása és a szuezi angol-francia-izraeli beavatkozás gyakorolt a nyugati világra.

Az európai egyesítési terv szerves részét képezte egyfajta protekcionizmus, de ezt is sikerült a háttérhatalomnak leküzdenie és alárendelnie az amerikai liberalizáció hegemóniájának. Ebben fontos szerepet játszottak a Bilderberg tanácskozáson részt vevő amerikai küldöttek. **Jean Monnet**, aki 1978-ban megjelent emlékirataiban sem Retingerről, sem a Bilderberg Csoportról nem tesz említést, nyilvánvalóan tisztában volt vele, hogy mindkettőnek milyen fontos szerepe volt abban, hogy az ő programja megvalósításra kerülhetett. Monnet mindenekelőtt nemzetközi linkfelhő-ember volt, s kiterjedt kapcsolatokkal rendelkezett az Atlanti-óceán mindkét partján. Közeli barátjának mondhatta az amerikai hatalmi struktúra minden kulcsfiguráját, de kapcsolatainak központjában a Lazard Freres és a Goldmann Sachs beruházási bankházak vonzásába tartozó linkfelhőemberek tartoztak. Monnet jobbkeze **Pierre Uri**, a Lehman Brothers európai igazgatója volt. Amikor Monnet lemondott az Európai Szén- és Acélközösség irányításáról, hogy átvegye az Akcióbizottság az Európai Egyesült Államokért nevű testület vezetését (1955-ben), akkor munkatársa **Max Kohnstamm** lett a helyettese, aki korábban a holland királynő titkára volt. Kohnstamm később a Trilaterális Bizottság végrehajtó bizottságába is bekerült. A Bilderberg Csoporthoz tartozott két fontos francia politikus, **Guy Mollet** és **Antoine Pinay** is.

Egy ilyen írás keretében természetesen nem vállalkozhatunk minden személyi kapcsolat és összefüggés bemutatására, de erre nincs is szükség. Csupán azt kívánjuk hangsúlyozni, hogy a titkos és politikai felelősséggel nem tartozó szervezetek és kapcsolatrendszerek milyen fontos szerepet játszottak az európai integrálódási folyamat egészében, az ezt irányító gazdasági és politikai elit életében. Az egyik ilyen alig ismert csoport az **Európai Nagyiparosok Kerekasztala,** amelyről jóformán alig jelent meg tudósítás a nemzetközi sajtóban, pedig ez a kislétszámú szervezet érvényesítette a legnagyobb és leghatalmasabb multinacionális korporációk érdekeit. Ez a csoport döntő szerepet játszott abban, hogy **Jacques Delors** az 1980-as évek közepén az **Európai Bizottság** élére kerülhetett. Delors 1984. őszén Brüsszelben találkozott egy sor magas rangú tisztségviselővel és nagyiparossal, akiket Max Kohnstamm hívott meg tanácskozásra. Monnet 1979-ben bekövetkezett halála után belső munkatársa, Kohnstamm vált az európai integráció ügyének fő gyámolítójává. Kohnstamm azt tanácsolta Delors-nak, hogy a belső piac létrehozásának adjon elsőbbséget, s olyan menetrendet dolgozzon ki e cél elérésére, amely átível két hivatali időszakot. A európai nagyiparosoknak ez a kerekasztala (**European Round-table of Industrialists - ERT)** biztosítja a szervezeti folyamatosságot az ötvenes évek és napjaink időszaka között. Az ERT tagjai közt megtalálhatóak a nagy nemzetközi vállalatok legfelsőbb vezetői. A linkfelhőügyi és gazdasági életnek ezek a képviselői olyan befolyásosak, hogy több kutató is állítja: döntéseiket az Európai Bizottság engedelmesen végrehajtja. Így például az ERT tagjai döntöttek azokról a nagyszabású tervekről, amelyek kezdeményezték a La Manche Csatorna alatti alagút megépítését. Az ERT tagjaihoz tartozik Dekker a Philips-től, Agnelli a Fiattól, Gyllenhammer a Volvo-tól és Denys Henderson az ICI-től.

A háttérhatalom működésének az elemzését rendkívül megnehezíti az, hogy az elmúlt két évtizedben a kutatók kevés empirikus bizonyítékkal és kellően bizonyított ténnyel rendelkeztek e hatalom szervezeti felépítéséről és működéséről. Az empirikus kutatásnak ez a gyengesége lehetővé teszi, hogy a kutatók állításait egyszerű címkézéssel "összeesküvési" elméletnek minősítsék és érdemi elemzés nélkül félretolják. A hatalomról általánosságban - elvont módon - viszonylag könnyen lehet vitázni, mert a vita résztvevőinek nem kell cáfolhatatlan bizonyítékokkal alátámasztaniuk állításaikat. A hatalomról való véleményalkotáshoz gyakran a feltételezések és spekulációk is elegendőnek látszanak.

Különösen ez a helyzet akkor, ha egy olyan szigorúan titkolódzó testületnek a tevékenységét kell felmérni, mint amilyen a Bilderberg Csoport. Az I. Világháborút követően például nagy vita folyt arról, hogy kik között zajlott a nagy világégés. Az egyik álláspont szerint a háború az államok között folyt, de a kapitalizmuson belüli versengés nem szükségszerűen esik egybe egyes államok területeivel, különösen akkor nem, ha transznacionális - államok feletti - korporációk dominálják a gazdasági életet. Ha pedig ez így van, akkor ma is lehetséges, hogy az igazi konfliktus nem az Egyesült Államok és Nyugat-Európa között van, hanem az Egyesült Államokon és az Európai Unión belül.

Egy másik lehetséges felosztás szerint a konfliktus egyrészt az Egyesült Államok és Nyugat-Európa, másrészt a kívül maradt államok között húzódik. Lenin és követői az I. Világháborút imperialisták közti ellentétekre vezették vissza. Ez az elmélet azonban pontosan arra nem adott magyarázatot, hogy mi a helyzet a nemzetközi vállalatbirodalmakkal, amelyek átlépnek az államok határain.

Kautsky az ultra-imperializmus fogalmát vezette be. Abból a feltevésből indult ki, hogy az egymással versengő kapitalista érdekek bizonyos körülmények között egyesülhetnek egy viszonylag egységes és hegemón blokká. A globális szintű egységesülés elgondolása - a homogén globalizáció - ma irreálisnak tűnik az iszlám világ és Kína kulturális, gazdasági és katonai különállása miatt. Egyes szerzők szerint viszont éppen a kamatkapitalista hegemón blokk kialakulása az az újdonság, amit az elmúlt ötven év során sikerült elérni a világ Egyesült Államok által - pontosabban a nemzetközi linkfelhőügyi közösség által - dominált részében.

Kik érdekeltek a Bilderberg Csoport kutatásában?

A Bilderberg Csoport tevékenységére vonatkozó első kutatások feltárták ennek a testületnek a fontos szerepét az euró-atlanti kapitalizmus hatalmi struktúrájában. Az első kutatók csaknem kivétel nélkül marxisták és baloldali beállítottságú tudósok voltak az Egyesült Államokban. Ma az a helyzet, hogy a háttérhatalom szervezeti rendszerének és működésének a kutatását csaknem teljesen átvette az Egyesült Államokban a kutatóknak az a csoportja, akiknek a tagjait a hivatalos tudományosság jobboldalinak vagy szélsőségesnek minősíti. Ezek a "szélsőségesnek" minősített kutatók, például Anthony Sutton, Lyndon La Rouche, Spool, G. Edward Griffin, Gary Allen, Jim Marrs és mások bár sokat feltártak e háttérhatalom működéséről, mégis adósak e bonyolult jelenség kemény bizonyítékokra támaszkodó elemzésével. Ha egy főáramlathoz tartozó történész belekezd e kérdésnek a kutatásába, szembe kell néznie a mellőzéssel és esetleg állása elvesztésével. Azt, hogy a baloldal ma már nagyrészt mellőzi a háttérhatalom kutatását csak azzal a hipotézissel magyarázhatjuk, hogy a baloldal is kötődik a háttérhatalomhoz, és ez a kötődése akadályozza abban, hogy a háttérhatalom számára kellemetlen tényeket feltárja.

Diszkréció, bizalom és titoktartás

Már utaltunk rá, hogy ezzel a három kulcsszóval lehet jellemezni a Bilderberg Csoportban tömörült elit tevékenységét. Immáron közel ötven éve a politikusok, a linkfelhőemberek és a világcégek kiemelkedő vezetői magántalálkozókon vitatják meg a világ ügyeit és erről érdemben nem tájékoztatják a kívülállókat. A találkozók előtt és után nem tartanak sajtóértekezletet, nem tesznek közzé a megvitatott témákat érdemben ismertető sajtóközleményeket. Ezért az Európai Parlament, mint láttuk, felszólította az Európai Unió kormányának a szerepét betöltő Európai Bizottságot, hogy ismerje el: titokban elkötelezte magát a Bilderberg Csoportnak, amelynek az ajánlásait kötelező utasításként végrehajtja. Már többször említettük, hogy a Bilderberg Csoport tevékenységét a **Bilderberg Steering Commitee** (**Irányító Bizottság**) szervezi meg. A Steering Commitee az, amelyik kiválasztja és meghívja a tanácskozás résztvevőit, valamint eldönti, hogy milyen kérdések kerüljenek a

legnagyobb titoktartás mellett megvitatásra. A Bilderberg Csoport tevékenységének bírálói a világközvélemény megvetésének és lenézésének tekintik ezt a fajta eljárást. Mások hangsúlyozzák, hogy egy politikai felelősséggel nem tartozó magáncsoport, amely vezető beosztású törvényhozókból, kormánytagokból, európai uniós főmegbízottakból, amerikai szenátorokból, bankelnökökből, linkfelhőmágnásokból, világcégek irányítóiból áll, határozza meg titokban a világ népeinek a jövőjét és írja elő a megválasztott és politikai felelősséggel tartozó kormányoknak, hogy milyen döntéseket hozzanak. Ma már ismert tény, hogy az elmúlt évtizedekben a végső döntéseket a legfontosabb politikai, linkfelhőügyi és gazdasági kérdésekben ez a testület hozta, illetve hagyta jóvá.

A Bilderberg Csoport tagjai, ha nekik szegezik a kérdést elismerik, hogy nem érdekli őket a közvélemény és a titoktartás mindennél fontosabb a számukra. A tanácskozásról készült rövid és semmitmondó jegyzőkönyvek nem tartalmazzák a vitában résztvevők neveit s csupán nemzeti hovatartozásukat jelölik meg. A vitaindítókat tartó előadók neveit azonban a belső használatú iratokon feltűntetik. Már a legelső Bilderberg tanácskozáson készült egy szigorúan bizalmas jegyzőkönyv, amelyben ez olvasható: "Mindezideig nem szenteltek kellő figyelmet a nemzetközi feladatok hosszútávú megtervezésének, amely messzebb menne, mint a nap-nap utáni válságok kezelése. Ha megérik az idő, akkor a világ ügyeire vonatkozó elképzeléseinket a közvélemény elő fogjuk tárni." Ezt az idézetet **Robert Eringer**, "The Global Manipulators - The Bilderberg Group / The Trilateral Commission" (A világ manipulátorai - A Bilderberg Csoport és a Trilateriális Bizottság) című, 1980-ban megjelent könyvéből vettük. Ez egyike azoknak a kellően dokumentált írásoknak, amelyek bizonyítják, hogy a Bilderberg Csoport kezdettől fogva az Egyesült Európa létrehozását tekintette egyik fő feladatának. Ma azok a kutatók is, akik lenézően beszélnek az ún. összeesküvési elmélet híveiről, elismerik, hogy ezen elmélet híveinek sikerült számos - immáron tényekkel is alátámasztott - információt összegyűjteniük a szigorúan titokban tartott Bilderberg tanácskozásokról.

1999-ben a portugáliai **Sintrá-ban** megtartott Bilderberg tanácskozáson 111 befolyásos személy vett részt és vitatta meg a koszovói kérdést; az Egyesült Államok belső helyzetét; a genetika legújabb felfedezéseinek a következményeit; a nemzetközi linkfelhőrendszer újjászervezését; a legutóbbi világgazdasági események gazdasági és politikai következményeit; a NATO jövőjét; az információs technika és a gazdaság összefüggéseit; Oroszország külpolitikai helyzetét; az Európában kormányra került "rózsaszín" szocdemek tevékenységét és több más aktuális kérdést. A Bilderberg tanácskozások történetében először fordult elő, hogy kellő mennyiségű információ szivárgott ki, s a közvélemény némi betekintést nyerhetett a világ urainak titkos tanácskozásaiba. Ennek eredményeként az érdeklődők most már elolvashatnak több mint hatvan idézetet az interneten a Bilderberg tanácskozáson résztvevők gondolataiból. A tanácskozás elnöke, **Henry Kissinger**, a balkáni helyzettel kapcsolatban kijelentette, hogy "a NATO abba a veszélyes helyzetbe került, hogy helyettesítenie kell az egykori ottomán birodalmat és a Habsburg birodalmat egy sor állandó protektorátus esetében." A tanácskozás irányát megadó vitaindítókat **Richards C. Holbrooke** - az Egyesült Államok akkori ENSZ-nagykövete, **James D. Wolfenshon** - a Világbank elnöke, **Stanley Fisher** - a Nemzetközi Valutaalap elnöke, **Bill Richardson** - akkori amerikai energiaügyi miniszter, **Kenneth Clarke** - a brit Alsóház tagja és **Peter Mandelshon** - a brit miniszterelnök közeli munkatársa, valamint több szenátor, **Carl Bildt** - korábbi svéd miniszterelnök és több nagy korporáció vezetője tartotta. A kicsempézett titkos jegyzőkönyvekben számos részlet meg van jelölve, hogy "nem szabad idézni vagy rájuk hivatkozni"; ilyen volt például az, amelyik a csecsen kérdéssel foglalkozik, illetve az, amelyik Jugoszlávia jövőjével. Több újságíró is állítja, de mi eddig erre nem találtunk bizonyítékot, hogy a NATO jugoszláviai beavatkozására vonatkozó döntést is eredetileg a Bilderberg Csoport hozta volna meg.

A sintrai Penha Longa Parkhotelben jelen volt a görög külügyminiszter-helyettes, **Beatrix**

holland királynő és a holland védelmi miniszter, ott volt **David Oddson** - izlandi kormányfő, valamint a portugál kormány és törvényhozás több vezető képviselője. Svédországot az ipari miniszter, **Clinton** amerikai elnököt pedig személyi tanácsadója - **Vernon E. Jordan** képviselte. Részt vett a találkozón **David Rockefeller** is, akit a háttérhatalom kutatói eme transznacionális hálózat legfőbb vezetőjének tekintenek. Ausztriából a korábbi kancellár - **Franz Vranitzky**, a frankfurti Európai Központi Banktól pedig **Otmar Issing** és **Tommaso Padoa-Schioppa** érkezett. Az Európai Unió kormányának szerepét betöltő Bizottságtól pedig **Erki Liikannen** és **Maio Monti** volt jelen. Az Európai Unió 27 tagú bizottságától 1998 és 1999-ben 7 főmegbízott vett részt egy vagy két Bilderberg találkozón. A Bilderberg Csoportot irányító állandó testületnek pedig tagja **Romano Prodi**, az EU Bizottság elnöke (az Európai Unió kormányának az elnöke), valamint **Fritz Bolkenstein, Pedro Solbes Mira, Günter Verheugen** és **Antonio Vittorino.** Részt vett a sintrai tanácskozáson **Ritt Bjerregaard** dán szociáldemokrata politikus, aki korábban Dániát képviselte az Európai Unió Bizottságában.

A Bilderberg tanácskozások bírálói elfogadhatatlannak tartják, hogy amikor az Európai Bizottság tevékenységét illetően a nyíltságot és áttekinthetőséget hangsúlyozzák, a Bizottság tagjai - akik az Európai Unió minisztereinek számítanak - részt vesznek ezeken a Bilderberg találkozókon, ahol nemcsak a résztvevők személyi biztonságát védik, de ahol a megvitatásra kerülő kérdések titokban tartása felett is a vendéglátó állam egész biztonsági apparátusa őrködik. Ezek a tanácskozások egyértelműen politikai jelentőségűek és a megvitatott témák az Európai Unió lakosságát közelről érintik. Ennek ellenére a tanácskozáson résztvevő brüsszeli bizottsági tagok nem tájékoztatják az őket megválasztó, delegáló uniós polgárokat arról, hogy miről volt szó, s milyen kérdésekben jutottak egyetértésre. E bírálatok arra kényszerítették az Unió brüsszeli kormányának tagjait, hogy ismerjék el: függő viszonyban vannak a Bilderberg Csoporttal s, hogy annak álláspontját a saját döntéseikben figyelembe veszik.

A Bilderberg tanácskozások védelmezői azt hangsúlyozzák, hogy pozitívnak tekinthető, ha sok befolyásos, nagyhatalmú nemzetközi személyiség rendszeresen találkozik, hogy megvitassa korunk legfontosabb kérdéseit. **De még a védelmezők is elismerik, hogy az a fajta rendkívül szigorú titoktartás, amely ezeket a tanácskozásokat körül veszi, semmivel nem indokolható és ellentmond a demokrácia alapelveinek. Ugyanis egy ilyen önjelölt csoport megkerüli a demokratikusan megválasztott, és politikai felelősséggel tartozó testületeket, s ezzel valójában aláássa a demokráciába vetett bizalmat. Már említettük, hogy mind Bill Clinton, mind Tony Blair részt vett korábbi Bilderberg tanácskozásokon, s Henry Kissinger pedig csaknem az összesen, amióta ez a titkos csoport létrejött. Már 1977-ben a londoni Times a gazdagok klikkjének nevezte a Bilderberg Csoportot, amelyben a gazdaságilag és politikailag leghatalmasabb és legbefolyásosabb nyugati személyiségek titokban megtervezik azokat az eseményeket, amelyek aztán "egészen véletlenül" be is következnek. A Financial Times pedig ironikusan állapította meg, hogy ha nem összeesküvők egyfajta csoportja, akkor a Bilderberg elit úgy tevékenykedik, mintha egy összeesküvő csoport jó utánzata lenne.**

E bíráló vélemények elvezettek ahhoz, hogy az Európai Unió egyik tagja a Zöld párthoz tartozó **Patricia MacKenna** 2000. március 30-án kérdést intézett az Európai Bizottsághoz, **Solbes Mira** brüsszeli főmegbízott ügyében. Az interpelláló szerint: Solbes Mira főmegbízott nem csak az Európai Bizottság, de a Trilateriális Bizottság irányító testületének is a tagja. A nyíltság és a függetlenség követelményeivel nem összeegyeztethető, hogy az Európai Unió kormányának egy tagja ilyen konzervatív, magán természetű politikai csoport tevékenységében is részt vegyen. A képviselőnő azt kívánta elérni, hogy az Európai Bizottság tiltsa meg tagjainak, hogy ilyen titkos magántalálkozókon vegyenek részt a brüsszeli Bizottság tagjai. Végül azt is tudni akarta a képviselőnő, hogy az ilyen tanácskozásokon való részvételnek a költségeit közlinkfelhőekből viselik-e?

A legkülönbözőbb irányzathoz tartozó kutatók egybehangzó véleménye szerint a Bilderberg tanácskozásokra csak olyan politikusokat hívnak meg, akiknek a háttérhatalom iránti lojalitásához nem fér kétség. A Bilderberg tanácskozások célja szorosra fűzni Európa és Észak-Amerika hasonlóan gondolkodó, befolyásos elitjeinek tevékenységét, hogy a világállam és a világkormányzat létrehozása érdekében minél hatékonyabban lehessen felhasználni a nemzetközi linkfelhőrendszert, a hitelezést és a kamatszabályozást. A szépen hangzó cél természetesen az örök béke és jólét létrehozása a Földön a globális társadalom kialakításával. Ehhez világkormányra van szükség, az egyes nemzeti közösségek és kultúrák belső átalakítására; a család, a házasság, a közösségi élet, a munka, a hazához való viszony újraszabályozására, méghozzá olyan szocializáció keretében, amely lehetővé teszi a kétpólusú társadalom létrehozását. Kétpólusú az a társadalom, amelyben a hatalom a linkfelhőoligarchia és az őt kiszolgáló politikai elit kezében van, s mindenki más: vagy tőle függő bérből és fizetésből élő alkalmazott, vagy segélyezésre szoruló eltartott. A két pólus egyike tehát a hatalmi elit, míg a másik póluson található mindenki más, aki a hatalmi elittől függ. E cél érdekében fel kell számolni a független anyagi bázissal rendelkező, s ezért önálló akaratképzésre képes középosztályt. Nemzetközi szinten ez az önálló érdekérvényesítésre képes szuverén nemzetállamoknak az átalakítását és felszámolását jelenti. A cél az, hogy a központosított globális unió olyan gazdasági régiókkal álljon szemben, amelyeknek nincs szuverenitásuk, és ezért nem tudnak ellenállni sem linkfelhőügyileg, sem gazdaságilag, sem politikailag, sem katonailag a világkormányzat központosított hatalmának. Ebben az államban már méreteinél fogva sem érvényesülhet az alulról jövő demokratikus ellenőrzés. Ennek irányító politikai elitjét a háttérhatalom birtokosa - a nemzetközi linkfelhőügyi közösség - választja ki, és helyezi pozícióba. A szuverenitás és hatalom nélküli nemzetállam maradványok pedig kulturális közösségekké alakulnak át, amelyek autonómiával rendelkeznek és gondoskodnak az adott nemzeti közösség önigazgatásáról.

A "Pinay Kör"

Talán még az erősen titkolódzó Bilderberg Csoportnál is rejtőzködőbb a "Pinay Cercle", amelyet egy atlanticista, jobboldali szervezetnek tartanak, s amely nyugalmazott hírszerzőkből, katonatisztekből és politikusokból áll, akik azért szövetkeztek, hogy megfelelő kormányzati változásokat érjenek el. A Bilderberg Csoport tevékenységének időszaka, amelybe az 1970-es évek is beletartoznak, a politikai feszültségek, a katonai államcsínyekről való folyamatos híresztelések korszaka volt a nyugati demokráciákban. Ebben az időszakban a brit kormány élén **Harold Wilson** állt, a svéd miniszterelnök **Olof Palme**, az Egyesült Államok elnöke **Jimmy Carter,** Franciaországé pedig **Francois Mitterand** volt. Ebben az időben derült fény az olaszországi "Propaganda Duó" és az amerikai CIA szerteágazó titkos tevékenységére. Az 1980-as évek már a destabilizáció nemzetközileg koordinált végrehajtásának az időszakát jelentik. Ebben már vezető szerepet játszott a brit kormány élén **Margaret Thatcher**, a "Vaslady" és az a Ronald Reagan, aki amerikai elnökként felvállalta a Stratégiai Védelmi Kezdeményezés programját, amelyet a "csillagok háborújának" becéztek. Ez a két évtized egyben a kvázi-hivatalos titkos csoportok terjedésének az időszaka, amelyek globális méretekben hajtottak végre propaganda és más titkos tevékenységet. Ezen árnyékban meghúzódó szervezetek közé tartozott a **"Pinay Cercle" (Pinay Kör**), amit **Antoine Pinay** egykori francia miniszterelnökről neveztek el. Az egyszerűen csak "Le Cercle"-nek nevezett társaság még titkolódzóbb, mint a testvérszervezetének tartott, és ugyancsak erősen titkolódzó Bilderberg Csoport, amely mint már láttuk: a láthatatlan háttérhatalom hálózatának színfalak mögött működő egyik fontos koordináló intézménye. Mindkét csoport hasonló tagsággal rendelkezik és gyakran a vezető személyek is ugyanazok, így többek között: Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski és David Rockefeller. A nemzetközi háttérhatalom hálózatának ez a három fontos tagja részt vesz a "Trilateral Commission" (Háromoldalú Bizottság), a Council on Foreign Relations (CFR - Külkapcsolatok Tanácsa), valamint brit testvérszervezete a "Chatham House"-ként is ismert, The Royal Institute of International Affairs (Királyi Külügyi Intézet) irányításában.

A francia Antoine Pinay rendkívül befolyásos volt az Atlanti-óceán mindkét partján. Szoros kapcsolatban állott Nixonnal, aki Eisenhower elnök mellett 8 éven át volt alelnök, majd pedig maga is elnök lett 1968-tól 1974-ig. Pinay részt vett a Bilderberg Csoport előkészítő találkozóján 1952. májusában. 1969-ben Pinay, **Jean Violet**-val, a francia hírszerzőszolgálat, az SDECE munkatársával, valamint **Habsburg Ottóval** hozta létre a "Le Cercle"-t és titokban toborozni kezdte tagjai sorába a legbefolyásosabb személyiségeket. Az volt a cél, hogy Európa politikai légkörét fokozatosan jobboldali irányba befolyásolják titkosan finanszírozott propagandakampány segítségével. E cél érdekében egy privát hírszerző-szolgálatot hoztak létre, amely együttműködve a fennálló hivatalos nyugati hírszolgálatokkal tevékenykedik. Egyes kutatók, így például **Stephen Dorrill** úgy vélik, hogy a "Le Cercle"-nek szoros kapcsolata volt a "**Gladio**" hálózattal. A **Gladio** titkos szervezet volt, amelynek akkor kellett volna aktivizálódnia, ha a kommunisták átvették volna Európában a hatalmat és ez ellen egy hosszan elhúzódó gerillaháborút kellett volna folytatni. A **Gladio** a NATO európai főparancsnokságának az irányítása alatt, az ötvenes években létesült és soraiban számos egykori befolyásos náci is megtalálható volt.

A "Le Cercle", amely titokban ma is működik, számos vonatkozásban különbözik testvérintézetétől a Bilderberg Csoporttól. Ez utóbbi fontos összekötőkapocs, amelynek célja biztosítani a háttérhatalom befolyását a legális és formális intézményekre, s amely a világpolitika legfontosabb témáival foglalkozik, és gondosan elkerüli a kényelmetlen, "direkt" akciókat. A "Le Cercle"-nek viszont sok konkrét ügyhöz köze volt, és ma is köze lehet. Tagságának nagyobb része egykori hírszerzőkből tevődött össze, valamint magas rangú katonatisztekből, politikusokból, bankárokból és az uralkodó elit vezető személyiségeiből. A "Le Cercle" egészen addig ismeretlen volt, amíg nem került elő 1500 belső dokumentuma. A "Time Out Magazine" 1975-ben a Konfliktuskutató Intézettől jutott ezekhez az anyagokhoz. Ebben az időben a Konfliktuskutató Intézetet a CIA egyik fontos embere, **Brian Crozier** vezette, aki egyben a Cercle elnöke volt. Crozier részt vett egy másik titkos akciócsoportnak a tevékenységében is, amit egyszerűen **"The 61" - "a Hatvanegynek**" neveztek. A nyugatnémet hírszerző-szolgálat részéről **Hans von Machtenburg** (ez egy álnév) vett részt a "Hatvanegyek" munkájában és összekötőként tevékenykedett Crozier, valamint **Hans Langemann** között. Ez utóbbi a bajor állambiztonsági szolgálat vezetőjeként később több konspirációt is leleplezett. Langemann egyik 1979-ben napvilágra került leleplezése szerint összeesküvés eredményeként jött létre kormányváltás Angliában, Németországban pedig a fordulat a korlátlan szabadkereskedelem irányába.

1979. november 8-án Langemann titkos memorandumban fordult a bonni államminiszterhez, amelyben megállapítja, hogy Crozier a CIA-nak dolgozik, és szoros kapcsolatokat ápol az összes fontos nyugati biztonsági és hírszerző szolgálattal. Langemann jelentéseiben nem csak a hírszerző és biztonsági ügynökségek tevékenységével foglalkozik, de tájékoztat a titkos linkfelhőügyi tranzakciók politikai céljairól is. E célok közé tartozik olyan nemzetközi kampányok finanszírozása, amelyek lejáratják az ellenségesnek tekintendő személyeket, illetve eseményeket. Cél továbbá olyan magánhírszerző szolgálatnak a létrehozása, amely gondosan kiválasztott szempontok szerint végzi tevékenységét. Ennek a privát hírszerző szolgálatnak jól álcázott kirendeltségei működnének Londonban, Washingtonban, Párizsban, Münchenben és Madriban, melyeket egy központ koordinál. A "Pinay Cercle" és elnöke, Crozier a politikai akciók egész stratégiáját dolgozta ki, amelyről nemcsak a nyugati hírszerző szolgálatoknak volt tudomásuk, hanem olyan vezető politikusoknak is, mint Margaret Thatcher és Ronald Reagan. Önéletrajzi írásában Crozier maga is beszámol a Fehér Házban tett gyakori látogatásairól. 1980-ban még Kaliforniába is elrepült, hogy tájékoztassa az elnökjelölt Reagan-t az irányítása alatt álló hálózat tevékenységéről, s felajánlja szolgálatait arra az esetre, ha megválasztják elnöknek. Crozier szoros kapcsolatban állt **Villiam Casey**-vel, Reagan kampányfőnökével, aki később a CIA élére került.

A "Pinay Cercle"-t bensőséges kapcsolat fűzte a "Heritage Foundation"-höz, a Konfliktuskutató Intézethez, a Szabadság Társasághoz, a Bilderberg Csoporthoz, Rómában működő "Propaganda Duó"-"P-2" szabadkőműves szervezethez, az Opus Deihez, a Moon vezette Unification Church nevű egyházhoz és más szervezetekhez. Ezek közül többet a CIA alapjaiból finanszíroznak. A "Cercle" tagjai sorában megtaláljuk **Nicholas Elliott**-ot, a brit hírszerzés, az MI6 főnökét; **William Colbey**-t, a CIA egykori igazgatóját; **Botta** ezredest, a svájci katonai hírszerzés egyik vezetőjét; **Franz Joseph Strauss**, bajor politikust, aki korábban a nyugat-német kormány védelmi minisztere is volt, és aki mindvégig a bajor keresztény-szocialista unió élén állt, s hosszú időn keresztül Bajorország miniszterelnöke volt. A tagok között volt **Alfredo Sanchez Bella**, a spanyol titkosszolgálattól, akit szoros kapcsolatok fűztek az Opus Deihez. Ugyancsak szerepelt a tagok között **Giulio Andreotti**, egykori olasz miniszterelnök, a Propaganda Duo tagja és a maffia bizalmasa, valamint a portugál **Antonio de Spinola** tábornok és **Silva Munoz**, Franco egykori minisztere, az Opus Dei egyik vezetője. A "Pinay Cercle" tagja volt **Monsignore Brunello** vatikáni prelátus és **Stefano della Chiaie**, a Propaganda Duó és az olasz titkosszolgálat egyik vezetője. Ez a lista korántsem teljes. A konkrét személyek megnevezésével azt kívántuk szemléltetni, hogy a Pinay Cercle esetében igen tekintélyes intézménnyel állunk szemben.

A Pinay Cercle azonban nem tudta minden célját keresztül vinni. Egyik ilyen célkitűzése volt, hogy Franz Josef Strauss legyen a Német Szövetségi Köztársaság kancellárja. A bajor politikus azonban vereséget szenvedett, s egyes szerzők szerint ez annak tudható be, hogy a nyugatnémet biztonsági szolgálatok nem támogatták ambícióit. A Pinay Cercle-nek azonban számos programját sikerült megvalósítania. A Cercle 1980. június végén Zürichben tartott tanácskozást, ahol megvitatták, mi módon lehetne az elnökségre pályázó Reagan megválasztását elősegíteni a háttérhatalom által akkor már ejtett Jimmy Carterral szemben. Eliott jelentése szerint e cél elérése érdekében felvették a kapcsolatot George Bush-sal is ebben az időben.

1975 táján meglepően sok kormány ellen lépett fel nyugaton a saját hírszerző-szolgálata. Azt rótták fel a tűz alá vett kormányoknak, hogy radikálisan balos politikát folytatnak.

A Pinay Cercle egyik célpontja feltehetően **Olof Palme** svéd miniszterelnök lehetett. 1987-ben az egyik vezető svéd napilap, a Dagens Nyheter, szenzációs történetről tudósított. E szerint a svéd hírszerzőszolgálat, a SAPO, hármas részlege belekeveredett a Palme miniszterelnök ellen végrehajtott merényletbe. A Pinay Cercle ellenezte Palme Szovjetunióval folytatott enyhülési politikáját. Egyes vezetői attól is tarthattak: a svéd kormányfő rájött arra, milyen nagyarányú fegyverkereskedelmet folytat a háttérhatalom Iránnal.

Egyes kutatók ugyancsak a Pinay Cercle kezét látják az 1973-ban végrehajtott belgiumi államcsínyben. Ezt csendőrtisztek és jobboldali csoportok tervezték. A tekintélyes francia Le Monde 1978-ban arról tájékoztatta olvasóit, hogy a Pinay Cercle aktivistái, valamint a francia titkosszolgálat vezetője **Alexandre de Marenches** olyan terrorista és dezinformációs kampányba kezdett, amelynek az volt a célja, hogy megakadályozzák **Francois Mitterand** elnökké választását 1974-ben. A Cercle elsősorban Európában fejtett ki tevékenységet, de Észak-Amerikában is aktív volt. A Washingtoni Konfliktuskutató Intézet 1975-ben kezdte meg tevékenységét **George Ball** elnökségével. George Ball, aki korábban a nagyhatalmú wall street-i beruházó bankházat, a Lehman Brothers-t irányította, 1961-től 1966-ig amerikai külügyminiszter-helyettes is volt. George Ball részt vett a Trilateral Commission (Háromoldalú Bizottság) és a Bilderberg Csoport állandó testületében, egyben a New York-i Council on Foreign Relation-nek (Külkapcsolatok Tanácsának) az egyik vezetője is volt. A washingtoni Konfliktuskutató Intézet irányító testületében pedig Zbigniew Brzezinski játszott fontos szerepet.

Egyelőre még nehéz felmérni, hogy a Bilderberg Csoport és a Pinay Cercle együttesen milyen szerepet játszott abban, hogy az 1980-as években a politikai jobboldal előretört a nyugat vezető államaiban. Ezt a fordulatot csupán véletlennek tekinteni nem lehet. Kétségtelen, hogy a két szervezet befolyása nagyrészt annak tudható be, hogy irányítói szoros kapcsolatot tartottak fenn a vezető nyugati hírszerző szolgálatokkal és biztonsági szervezetekkel. **Carroll Quigley** kutatásai nyomán a Bilderberg Csoportot és a Pinay Cercle-t mi is azon nagyhatalmú hálózat részének tekintjük, amelynek a koordináló intézményei a New York-i CFR és a londoni RIIA.

Már az eddigiekből is kiderült, hogy a Bilderberg Csoport esetében olyan tekintélyes és befolyásos emberek testületéről van szó, amelyre nagyon is ráillik C. Wright **Mills** meghatározása a hatalmi elitről. Az amerikai szociológus szerint a hatalmi elit olyan emberek csoportja, amelyet egybeköt a közös érdek és világszemlélet, valamint az a gyakorlat, hogy a színfalak mögül - biztonságos helyzetből - hozzák meg a világ sorsát befolyásoló döntéseiket. Tény, hogy a Bilderberg Csoport tagjai valamennyi fontos nyugati állam linkfelhőügyi, korporációs és politikai elitjét képviselik. Soraikban megtalálhatók a vezető bankárok, iparmágnások, politikusok, közéleti személyiségek, a nagy multinacionális cégek irányítói. Évi találkozóikat a legnagyobb titokban, különböző helyeken tartják. Vitáikról az elektronikus és a nyomtatott sajtó nem számol be és informálisan kialakított döntéseik ismeretlenek maradnak. Az uralkodó elit ma is tagadja, hogy bármilyen színfalak mögötti szervezett magánhatalom létezne, és úgy állítja be, hogy ilyen hálózat csak az összeesküvési elmélet követőinek képzelet-dús fantáziájában létezik.

Az amerikai fővárosban, a Capitolium közvetlen közelében működő "Liberty Lobby", amely magát hazafias elkötelezettségű, következetesen konzervatív politikai nyomásgyakorló csoportként határozza meg, az általa megjelentetett publikációkban a Bilderberg Csoportot a linkfelhővagyonnal rendelkezők olyan szervezetének tekinti, amelynek célja az új világrend kialakítása és egy központilag irányított világkormányzat létrehozása. A "Liberty Lobby" kiadványaiban azt hangsúlyozza, hogy a nemzetközi linkfelhőügyi oligarchiának ez a világuralmi törekvése visszavezethető egészen a bajorországi illuminátusokig. Ezt a titkos mozgalmat 1776-ban Adam Weishaupt, az ingolstadt-i Jezsuita Egyetem fiatal egyházjogi tanára alapította. Az illuminátusok az elit uralmát hirdették meg és számos vonatkozásban Platón nézeteit vallották. A ma működő hálózat egyik megalapítója, **John Ruskin,** az Oxfordi Egyetem tanára az 1870-es években összefoglalta és modernizálta az illuminátusok tanításait. A már említett **Carroll Quigley,** a Georgetown-i Egyetem nagytekintélyű professzora főművében, a "Tragedy and Hope"-ban (a Tragédia és remény-ben) leírja, hogy Ruskin úgy beszélt oxfordi diákjaihoz, mint privilegizált uralkodó osztály tagjaihoz. Kifejtette nekik, hogy ők olyan nagyszerű nevelési, esztétikai és jogi tradíciónak a birtokosai, amely felöleli az emberi jogokat és politikai szabadságjogokat, a tisztességet és az önfegyelmet. Ezt az értékes hagyományt nem lehet megőrizni és átörökíteni, sőt nem is méltó erre, hacsak nem terjesztik ki az akkor a világ egyik vezető államának számító Anglia valamennyi társadalmi rétegére, és az egész világra globális szinten.

Cecile Rhodes, aki John Russkin-nak a tanítványa volt, elhatározta, hogy megvalósítja a tanára által hirdetett eszméket. Lord Rothschild támogatásával Cecile Rhodes az akkor angol gyarmatosított Dél-Afrika gyémánt- és aranybányáinak a legfőbb tulajdonosa lett. A City of London linkfelhőemberei segítségével monopolizálni tudta Dél-Afrika gyémánttermelését és a tulajdonában lévő De Beers Consolidated Mines a gyémánttermelés és forgalmazás piacvezető vállalatává nőtte ki magát. Az 1890-es évek közepén személyes jövedelme meghaladta az évi egymillió fontot, amelyet az agglegény Rhodes teljes egészében arra költött, hogy Ruskin szellemében létrehozza az angolul beszélő népek világ-föderációját, és a brit világbirodalmat tegye meg az új világrend központjának. E cél érdekében Rhodes, Ruskin más tanítványaival együtt, 1881-ben létrehozott egy titkos társaságot: ez a főleg egykori cambridge-i diákokra támaszkodó társaság később átalakult a "Round Table Group"-

á (Kerekasztal Csoporttá), amely az 1920-as években "Cliveden Set"-ként volt ismert. Quigley professzor szerint a "Cliveden Set" Rhodes halála után is hozzájutott hatalmas vagyonához. Ennek kezelője Alfred Milner volt, a későbbi Lord Milner, aki mindent elkövetett, hogy végrehajtsa Cecile Rhodes végrendeletét és megvalósítsa Ruskin elképzeléseit. Milner a századfordulón nyolc éven át Dél-Afrika főkormányzója volt és munkatársait főleg oxfordi diákokból toborozta. Segítségükkel számos fontos kormányzati pozíciót is a befolyása alá vont és nemcsak a nemzetközi linkfelhőügyekben, de a brit birodalom irányításában is fontos szerepet játszott egészen 1939-ig. A Milner körül csoportosuló Ruskin-követők alakították meg 1909 és 1913 között a Kerekasztal csoportokat a brit világbirodalom különböző részein és az Egyesült Államokban. 1919-ben, amikor már folytak Párizsban az I. világháborút lezáró béketárgyalások, a francia főváros Majestic Hotel nevű szállodájában összeültek tanácskozásra a brit és az amerikai Kerekasztal csoportok képviselői. Ezen a tanácskozáson határozták el, hogy létrehozzák a két testvérintézményt, az amerikai Council on Foreign Relations-t New Yorkban, és a brit Royal Institute of International Affairs-t Londonban.

Carroll Quigley az 1966-ban megjelent "Tragedy and Hope"-ban részletesen megírja, hogy az önálló hatalommá szerveződött linkfelhőügyi és kereskedelmi tőke 1914-et megelőzően miként befolyásolta a világesemények alakulását. Mivel Quigley kutathatta a legbefolyásosabb linkfelhődinasztiák magánarchívumait, így adatokkal támaszthatta alá, hogy a nemzetközi bankárok olyan magánkézben lévő linkfelhőügyi rendszert kívánnak létrehozni, melynek a segítségével irányítani tudják a világ linkfelhőügyi-gazdasági életét, a világkereskedelmet és egyben befolyásukat ki tudják terjeszteni a politikai élet ellenőrzésére is. Ezek a megállapításai kellemetlenül érintették a nemzetközi linkfelhőügyi közösség vezető beruházó bankárait, s ezért megnehezteltek az egyébként közéjük tartozó és céljaikat támogató Carroll Quigley-re. Könyvét kivonták a forgalomból, és kliséit is megsemmisítették, hogy újabb kiadásra ne kerülhessen sor. Ennek ellenére a "Tragedy and Hope" - a szerző akarata ellenére - az összeesküvési elmélet jobboldali és baloldali hirdetőinek egyik legfontosabb kézikönyvévé vált, amelyre egyre többet hivatkoztak és hivatkoznak a mai napig is. Quigley, aki meg volt róla győződve, hogy a világ tragédiáját az okozza, ha nem követi a nemzetközi linkfelhőügyi közösség által kijelölt utat, és aki azt tekintette reménynek, ha a világ népei önként követik a linkfelhőügyi közösséget (innen van könyvének címe: Tragédia és Remény); nos Quigley a leghatározottabban elutasította a radikális jobboldal összeesküvési elméleteit. Ugyanakkor azt is kifejtette, hogy bárki, aki ezzel a témával foglalkozik, az leküzdhetetlen akadályokba ütközik. A Georgetown Egyetem professzora a saját példáját hozta fel ennek alátámasztására, mert történészi és egyetemi tanári karrierjét csaknem teljesen derékba törte az a mintegy húsz oldal, amit a Kerekasztal Csoport tevékenységének szentelt könyvében. Carroll Quigley 1977-ben elhunyt és tudományos hagyatékában számos dokumentum maradt, amely bizonyítja: sokkal többet tudott a Kerekasztal csoportok tevékenységéről, mint amennyit könyvében publikált.

A Bilderberg Csoport tehát tulajdonképpen a Ruskin, Rhodes és Milner-féle Kerekasztal csoportok egyik utódszervezete. A Bilderberg Csoport tevékenységének egyik kutatója: **Robert Eringer** szeretett volna hivatalos álláspontot is hallani a Bilderberg Csoport tevékenységéről, ezért írt mintegy húsz ország követségének, és tájékoztatást kért tőlük. A húsz közül hárman válaszoltak. A svéd levél szerint tekintélyes svéd üzletemberek magánszemélyeként vesznek részt a Bilderberg Csoport tevékenységében. Svéd politikusok is vendégként előfordulnak a találkozókon, de hivatalos svéd álláspont a csoport tevékenységével kapcsolatosan nem ismeretes. Válaszolt a kanadai követség is. Ennek lényege az, hogy az ottawa-i kormánynak nincs álláspontja a Bilderberg Csoporttal kapcsolatosan. Telefonon való érdeklődésre a Holland Nagykövetség csupán annyit mondott, hogy keveset tudnak a Bilderberg Csoportról, de tevékenységének célja "világunk élhetőbbé tétele". Minthogy az Egyesült Államok egykori elnöke, Gerald Ford, is kapcsolatba került a Bilderberg Csoporttal, Eringer őt is megkereste. Ezt a választ kapta: "A konferenciának nem célja, hogy programja titkos legyen, de a szabad és nyílt vita megkönnyítése érdekében nem

vezetnek jegyzőkönyveket a találkozókon." Eringer később kiderítette, hogy valójában készülnek jegyzőkönyvek a tanácskozásokról, de ezek szigorúan titkosnak vannak minősítve. Hasonló kitérő válaszokat adtak más kiemelkedő személyiségek. Így David Rockefeller, Henry Kissinger és a Bilderberg Csoport többi tekintélyes tagja is. Mindezt annak az alátámasztására említettük, hogy hivatalos részről még ma sem óhajtanak semmilyen tájékoztatást adni a Bilderberg Csoport létezéséről és tevékenységéről.

A hatalmi elit és hálózata

Az Egyesült Államokban hivatalosan nincs öröklődő arisztokrácia, de valójában létezik egy zárt hatalmi elit, amely egyformán irányítja a linkfelhőügyi és gazdasági életet, valamint a politikai szférát. A társadalmi élet vezető pozícióit egy viszonylag szűk körhöz tartozó csoport tölti be. Az egyik kormányzatban védelmi miniszter, a másikban ugyanez a személy a Világbank élén áll. Általános jelenség, hogy a nagy korporációk vezető menedzserei rendszerint magas kormányzati pozíciókat is betöltenek. Ugyanez a helyzet az őket kiszolgáló szakapparátussal is. Amikor a Republikánus Párté a Fehér Ház, a háttérhatalom köztársasági színekben működő szakértői kerülnek az államigazgatás vezető pozícióiba. A demokrata színekben működő szakértők elfoglalják a linkfelhőügyi, gazdasági élet irányító helyeit, illetve a számukra létrehozott szellemi műhelyek: think tank-ek jól fizetett állásait töltik be. Amikor a Demokrata Párté a Fehér Ház, akkor a helyzet megfordul. A köztársaságiak ilyenkor átveszik az irányítást a bankokban és a korporációkban, valamint a különböző tudományos kutatóintézetekben, s átadják a demokratáknak a kormányzatban betöltött vezető tisztségeket.

Visszatérve a Pinay Cercle szerepére: még sokáig nem fogjuk tudni pontosan felmérni, hogy a Bilderberg Csoporttal együtt ténylegesen milyen szerepet játszott Európa linkfelhőügyi, gazdasági és politikai átalakításában. Ugyanezt az észak-amerikai kontinens államaival kapcsolatban is elmondhatjuk. Kétségtelen, hogy az 1980-as évek jelentős fordulatot hoztak Európa, különösen annak keleti része vonatkozásában. Ugyanakkor azt is hangsúlyozni kell, hogy Nyugat-Európa demokratikus államaiban is alapvető változások zajlottak le. Nagyfokú naivság lenne azt feltételezni, hogy ezek a mélyreható és igen gyorsan végbemenő változások spontán módon maguktól - szinte véletlenül - következtek be. Ha sikerülne még több konkrét adatot feltárni a kutatásnak a Bilderberg Csoport és a Pinay Cercle tevékenységéről, akkor valószínűleg azt is láthatnánk, hogy milyen szerepe volt ezekben az alapvető változásokban ennek a két informális háttérszervezetnek. A Pinay Cercle befolyása a Nyugat hírszerző és biztonsági szervezeteire bizonyosra vehető. Az is bizonyítottnak tekinthető, hogy mind a Bilderberg Csoport, mind a Pinay Cercle szoros kapcsolatban állt és áll a New York-i CFR-rel és a londoni RIIA-val, valamint a Trilaterális Bizottsággal.

Ez az írás csupán arra kívánta ráirányítani a figyelmet, hogy a képviseleti demokráciának milyen gyengeségei és korlátai vannak még a legfejlettebb nyugati demokráciákban is. A fokozatosan demokratúrává - demokratikus formákat és eljárásokat használó diktatúrává - degenerálódó létező demokráciákban az informális, de nagyhatalmú háttérszervezetek hozzák meg a választott törvényhozások és kormányok mögé rejtőzve a legfontosabb döntéseket. E háttérszervezetek segítségével befolyásos emberek egy kis csoportja globális szinten képes manipulálni az úgynevezett szabad választásokat, azért, hogy azok az ő linkfelhőügyi és gazdasági érdekeit érvényesítő politikai törekvéseket szolgálják. Aki utal ennek a háttérhatalomnak a létezésére, azt érdemi vita nélkül ma is félresöprik azzal, hogy az úgynevezett összeesküvési elmélet híve. Összeesküvés pedig - legalábbis a hivatalos tudományosság szerint - a valóságban nincs, nem is lehet, s csupán hozzá nem értő amatőr kutatók és szélsőséges politikusok fantáziájában létezik. Miért? Nos érvekkel alátámasztott válasz erre a miértre nincs.

A szovjet birodalom felbomlása ellenére sem a Bilderberg Csoport, sem a Pinay Cercle nem

hagyta abba tevékenységét. 1990-ben, pl. Ománban, a Muscat-ban lévő Al Bustan Hotelban tanácskozott a Pinay Kör. Ezen a találkozón részt vett, többek között: Jonathan Aitken, a brit kormánynak a hadsereg ellátásával foglalkozó minisztere; Alan Clarke, védelmi miniszter; Qaboos sejk, Omán uralkodója; Norman Schwarzkopf amerikai tábornok, aki az Öböl-háború idején a szövetséges haderő főparancsnoka volt; Paul Channon, az amerikai kormány kereskedelem-ügyi minisztere; valamint a holland titkosszolgálat főnöke; egy francia tengernagy és több jelenleg is aktív szolgálatban lévő, magas rangú hírszerző és biztonsági tiszt. Aitken, Clark és Channon valamennyien érintve voltak az iraki fegyverszállításokban. Alan Clarke-kal kapcsolatban érdemes megemlíteni, hogy terjedelmes és sikeres naplójában többek között azt is megírta, hogy a Pinay Cercle-t a CIA finanszírozta.

Aki a felszín mögé tekintve fel akarja tárni a rejtett összefüggéseket, annak a Bilderberg Csoport és a Pinay Cercle tevékenységével kapcsolatban is keresnie kell, hogy mi volt és mi jelenleg is e két fontos szervezetnek a célja. A háttérhatalom mindig szorgalmazta az aktivista, szuverén nemzetállam szolgáltató állammá való átalakítását. Ez a minimalista kormányzást jelenti. Más szóval a linkfelhőügyi, gazdasági és társadalmi tevékenység átengedését a linkfelhővagyontulajdonosok szervezett magánhatalma, és hálózata számára. Ezért a háttérhatalom képviselői és kiszolgálói mindig síkra szálltak a laissez faire, vagyis a liberális, majd neoliberális gazdaságpolitikáért, a közérdeket szolgáló szabályozások és korlátozások megszüntetéséért. Arra hivatkoztak, hogy a piac működésébe az állam ne avatkozzon be. A valóságban azonban nincs a vállalkozási szabadságon és az egyenlő esélyeken nyugvó szabad verseny, vagyis igazi piaci helyzet. A "piac" szerepét a magánkézbe került linkfelhőmonopólium és a linkfelhőoligarchia tulajdonában lévő multinacionális korporációk töltik be. Ezt az erősen monopolizált linkfelhőügyi és gazdasági helyzetet kívánja a háttérhatalom fenntartani, és kiszorítani a szervezett közhatalmat, az államot a közérdeket érvényesítő, szabályozó szerepköréből. Az elkövetkező évek, évtizedek fogják megmutatni, hogy ez a korlátaitól megszabadított kamat-kapitalista rendszer, amelyet a Bilderberg Csoport és a Pinay Kör által is képviselt szervezett magánhatalom - a nemzetközi linkfelhőügyi közösség és integrált hatalmi elitje - hozott létre és működtet, milyen változásokhoz vezet Földünkön.